

Thư từ phương xa

MỤC LỤC

1- UTAH 23/02/1992.....	3
2- DỨ TỜ 21/04/92.....	4
3- DỨ TỜ 21/5/92.....	5
4- Ú TÀ 12/6/92.....	7
5- UTAH 11.7.92.....	8
6- DỨ TỜ 1/8/1992.....	9
7- 8/11/92.....	11
8- DỨ TỜ 19/11/92.....	14
9- DỨ TỜ 27/11/92.....	15
10- 3/10/94 Ba Danh thân,.....	17
11- Anh Nhâm nhớ thương.....	19
12- Utò 1/1/95.....	21
13- UTAH 16/1/1995.....	23
14- DỨ TỜ 28/8/1995.....	25
15- DỨ TỜ 29/8/95.....	27
16- Nhân ngày 27/5/96.....	29
17- Diêm Hồ Trần 12/8/96.....	31
18- Salt Lake city 13/8.....	33
19- Friday, 16 June 2000.....	34
20- Friday, July 14, 2000.....	38
21- Sat, 4 Nov. 2000.....	39
22- Fri, 1 Dec 2000.....	40
23- Dalat 21/3/2001.....	41
24- Friday, ngày 31 tháng 5, 2002.....	42
25- Utah, ngày 1 tháng 6 năm 2002.....	43
26- 12/2/03.....	44
27- 14/2/03.....	45
28- Chào em!.....	46
29- Utah, ngày 10/4/2004.....	47
30- Diêm Hồ Tĩnh 24/10/04.....	48
31- Anh Phước,.....	52

1- UTAH 23/02/1992

Qua đây được 2, 3 tuần thì em có dịp đi Cali chơi. Câu chuyện không đơn giản như mình nghĩ ở nhà... Anh chị Minh (chồng của chị ruột em tên Lang) đã theo em tu tập. Hai anh chị bị điều phục ngay lập tức và tích cực cố gắng tu tập. Ở bên này sách vở về Phật giáo cực kỳ đầy đủ. Vô thư viện mượn cái gì cũng có. Mặt khác có những tiệm sách bán chuyên về một loại sách: chẳng hạn như tất cả các loại sách Huyền bí về Tây tạng, về các cách tu tập từ đơn giản đến phức tạp. Phải gọi UTAH là một thánh địa mới đúng. Ở đây chỉ có 2 triệu người dân bản xứ sống trong một diện tích rộng gần bằng MIỀN NAM nước mình. Trong đó khoảng 30.000 người VN sống rải rác. Không có nhảy đầm, uống rượu (cả tiểu bang chỉ có 2 tiệm bán rượu mạnh mà thôi). Dân chúng hiền hòa ít có chuyện lộn xộn với nhau. Tìm đồ con mắt mới thấy phim video đen. Và dĩ nhiên người ta phải đặt hàng một cách lén lút.

Đó là Utah, còn Cali thì phức tạp hơn nhiều. Người thì đông khủng khiếp, sống chộp giựt gấp 100 lần ở Sài Gòn. Người ta chỉ cười với anh khi anh có tiền, còn nếu không thì: kệ chó anh. Xuống tới đây em có viếng một số tiệm sách VN và có thấy nó bán đủ cả các tài liệu về Phật giáo. KHÔNG THIẾU MỘT THỨ GÌ. Cũng ở đây em giúp anh chị Minh kiếm mua một cái tiệm RƯỢU MẠNH và đã kiếm ra. Có lẽ khi cái thơ này về Đalat thì em đã thực hiện điều 1 của cuộn băng "Qua tới đây... một cửa tiệm..." Bán rượu mạnh ở đây rất dễ bị ĂN ĐẠN của các băng cướp. Hy vọng rằng tai qua nạn khỏi. Khi em bán em phải làm việc THẬT TÌNH 18 giờ mỗi ngày. Và dĩ nhiên để có \$ gửi về... Anh chị Minh cũng đồng lòng về VN xây một thiền viện nếu có \$ và họ đang cố gắng thực hiện ý đồ đó. À nếu em ở Cali thì sẽ có dịp gặp chàng Sơ Mít của anh Thái, cũng hy vọng rằng được toại nguyện. Xã hội Mỹ chả có cái gì đáng nói cả. Họ hoàn toàn lịch sự với mình kể cả khi họ ĐUỐI VIỆC có nghĩa là: "Một màu xanh vàng cỏ úa". Chẳng có ai có thì giờ suy nghĩ chín chắn cả. Quả thật vất vả khi hoài bão vô cái nơi khốn nạn này để tìm một người TU thật sự như anh em bọn mình. Cũng nói thêm rằng, anh chị Minh cũng đã tạo lập cái chùa ĐỘC NHẤT ở UTAH với những bức tượng Phật được đặt từ VN.

Qua đây Bé Sam tu rất tinh tấn và có thấy Chị Hai nó vài lần, Chị Hồng, Bác Minh, Chú Phước, Chú Thu, Chú Vũ... đủ cả. Chỉ có ông già nó là chẳng thấy cái khi bà gì cả...! Thiệt đó nghe. Hó, Hó...

Ở một nơi mà người dân ở đó sợ VI TRÙNG SIDA còn hơn là tận thế thì cái nghề châm chích của em coi như bỏ không. Em chả làm được việc gì cả. Vì khi em châm cho ông anh của em thì ông có vẻ sợ sệt cái dơ của cây kim, nên em chẳng xài nó nữa. Kệ họ, họ nhìn người đồng hương mới qua đây là một ổ vi trùng, họ rất sợ. Trớ trêu thay: Cả gia đình của em chả bị gì cả trong khi họ lại bệnh đủ thứ hết!!!. Ở đây, ông già mà đập con cái CỦA MÌNH mà nếu con của MÌNH kêu cảnh sát là mình ngồi tù và bị ở tù. Như vậy anh chị thử nghĩ xem tình trạng chữ HIẾU nó như thế nào? Từ đó ta thấy ngay tình trạng TU HÀNH ở đây liền thôi. May mắn thay, tụi em được huấn luyện kỹ vấn đề trên nên chắc không đến nỗi nào!

Còn một chuyện thú vị nữa là ăn đồ ăn của Mỹ rất là phức tạp; có món thì phải bóc tay ăn, có món thì phải dùng muỗng nữa... không biết đâu mà rờ! còn bận đồ thì phải đi cho có bộ - Bộ đồ đi xe đạp, bộ đồ đi chơi, bộ đồ để ăn, bộ đồ đi thăm viếng... ôi một cái đầu!

Còn nói về nữa thì có cái nữa ăn thịt, có cái nữa ăn bánh... phát ón luôn!

Trở về chuyện Đạo, em đã an vị một bàn thờ cho Ba em tu, cũng tốt. Em lấy hết tất cả những bức tượng em đem theo, để lên cái bàn ngủ trong phòng Ba. Vậy là xong. Vì nhà rất kín nên ở đây không có thấp nhang! (có lẽ họ lại sợ ô nhiễm không khí)

LỜI NHẮN NHỦ

- Đừng có tốn thì giờ nhiều về việc suy nghĩ về em ở bên này. Cứ lo tinh tấn, TÀ TÀ tu hành theo VẬN TỐC của mình.
- Đừng có nôn nóng, lo sợ vu vơ. (Vì chẳng có cái gì là TÌNH CỜ cả)
- Bé Sam sẽ thực hiện đúng lời các BÁC, các CHÚ nhắn gửi – Đừng sợ.
- Nhớ thư giãn cho tốt rồi mới tu tiếp.
- Nhận thư khỏi cần hồi âm. Nhớ nghe. Tồn \$ lắm (bên này thì không sao)

2- DÚ TÒ 21/04/92

Hồng thương, Ngọc nhớ, Châu...

Anh ở Dú tồ, (Utah) ở đây nó đọc như vậy, đã 4 tháng rồi, cuộc sống vẫn thường thường không có gì phải lo lắng cả. công việc làm ở hãng Maniolte cũng chẳng có gì là lạ cả. Tuần làm có 5 ngày thôi rồi nghỉ 2 ngày. Vậy mà dân ở bên này họ nói dóc là không có thì giờ để viết thư thăm bạn bè (trong đó có cả anh nữa). Tiền lương nó phát hàng tuần, rồi mình đi ra cái chợ mình đổi ra tiền mình xài. Hàng tuần như vậy anh lãnh khoảng $5,19 \times 40\text{giờ} = 207,6$ trừ đi thuế má còn khoảng 19 mấy đồng đó. Đó là phần lương căn bản vì công việc quá nhiều nên có khi mình làm tà tà để kéo giờ ra rồi lãnh lương ngoài giờ. Anh nhớ rằng nếu mình có 4 giờ ngoài giờ thì lãnh lương khoảng 209 đồng. tiền của anh chỉ để đi chợ mua đồ ăn và đưa cho má Nhung. Tiền của má Nhung thì anh không biết. Riêng tiền của anh, khoảng 2 tuần là tụi anh sống (10 người) được trọn một tháng. Dân tình ở đây hiền lành như Dalat. Trong 50 tiểu bang thì tiểu bang Dú tồ này được xếp hạng... 50 và lấy hiệu là “Con Ong”.

Vì ở hạng 50 nên dân chúng ở đây cũng có tốc độ đi bộ như ở VN mình vậy. Họ sinh sống bình dị. Vì ngoài đường thấy rất nhiều xe bị sét ăn mòn (rất cũ), rất ít xe mới... Ở đây là cái nôi của Đạo Mocmen, một loại đạo Thiên Chúa Giáo do một tên Mỹ nắm đầu. Ông này tự xưng là Thiên thần thiên thánh gì đó của Chúa Trời rồi đi rao giảng khắp nước Mỹ. Đi tới đâu thì cũng có rất ít người theo vì ông bị dân chúng Mỹ đui đui nháy nháy, lựu lạc mãi rồi ông mới đi vô cái xứ sa mạc rồi xuyên qua sa mạc ông tới một cái thung lũng lớn được bao bọc giữa 2 rặng núi của dãy núi của dãy núi đá (Rocky Mountains) và ông nói, đây là nơi mình ở. Ngay cái điểm ông chỉ hiện giờ là một ngã tư và có dựng một cái tượng. Bớt số lượng người là 2000 người cả già lẫn trẻ. Do đó cho nên ông cũng chế ra luật Đa thê, đa con... rồi lần lần họ tạo thành cái vùng trù phú gọi là Salt Lake City. Một thành phố lớn của Dú tồ. Ở đây cũng kỳ. Mấy em thấy địa chỉ của anh đó, toàn là số ... không à, phải không? (S: hướng Nam, W: hướng Tây). Như vậy là anh ở hướng Tây Nam của một điểm chuẩn nào đó. Điểm chuẩn đó là cái đền thờ Mocmen là một cái đền có 4 bức tường bao quanh và có 4 con đường. Đường Bắc, Đường Nam, Đường Tây và Đường Đông, là 4 con đường bao quanh cái đền đó. Từ đó họ chia theo tọa độ của bản đồ và lấy ngay số tọa độ đó làm tên con đường. và như vậy càng xa trung tâm thành phố chừng nào thì con số càng lớn. Như vậy nhà anh thuộc diện ngoại ô của Salt Lake và cách xa khoảng 30 cây số đường bộ. Còn đường chim bay thì có thể ở nhà anh thấy rõ trung tâm thành phố.

Việc thiết kế này vô cùng hay và có tác dụng tâm linh thấy rõ. Vì tất cả mọi người đều lấy chuẩn từ một cái đền nên sự tập trung ở đây khá mạnh và được duy trì một cách liên tục. Nên ở đây Tha hóa tự tại khá nhiều. chúng tỏ rằng trong tương lai nó sẽ phát triển thành một thành phố trù phú. Đó là bề ngoài còn bề trong gia đình thì tụi anh ở với một ông anh của anh. Anh Tài, ông này ông bị té xe nên ông mad, nhưng ông rất giỏi, và ông rất là “Bất hiếu”. Qua đây anh đã nói chuyện với ông và ông cũng hiểu rất là sơ sơ.

“Khi con đi vào một công phu: thì con phải sửa soạn tâm lý của con như là sẽ gặp lại một người bạn thân thiết là tốt, thiết là hiền, thiết là vui. Nên con cũng phải vui rồi con thực hiện từng bước một, đừng hấp tấp. Giữ linh ảnh lâu thôi, không cần hỏi gì cả đã là một điểm phúc rồi, chỉ có việc giữ linh ảnh thôi thì mình đã tự hiểu rất nhiều vấn đề. Nó có hai vấn đề truyền giáo: Ngôn ngữ và Tâm linh.

Con nên giữ linh ảnh cho lâu – Có vậy thôi – thì con sẽ được khai mở thêm trí tuệ và CŨNG CỔ phần đã đạt được. Sau khi hệ Thần kinh và hệ Hào quang hoạt động đồng bộ với nhau (Sau một thời gian công phu) thì con sẽ được TỰ DO trong pháp giới của con – Lúc đó con muốn làm cái gì cũng dễ cả”.

3- Dú Tờ 21/5/92

Vân, Trang, Vũ và HẾT THẤY CÁC BẠN.

Hôm nay, thằng già này lại được nghỉ nên làm biếng viết thăm 3 con đang khỏe mạnh. Bên này anh không đi Cali để làm tiệm rượu mà vẫn ở UTAH để đổ rác. Và đã có ý định lái xe đi đây đi đó chơi và vì vậy nên anh đang học lái xe trong một cái trường lái của người Việt mình. Ngày đầu tiên anh lên xe của trường và chạy với vận tốc 120 km/giờ. Làm ông thầy cũng khoái và nói với anh rằng chỉ cần 1 tuần là có bằng lái xe. Mấy hôm nay vì vào mùa hè, nên du khách thích đi chơi bằng xe hơi hơn, nên máy bay rất ít khách và anh cứ nghỉ giải lao miết. À! Mấy ông biết không, cứ mỗi lần ra đổ rác ở ngoài sân thì lại thấy máy bay cất cánh (cứ 1 phút là một chiếc) và cứ mỗi lần như vậy – lại vang lên trong đầu: “Mây! Mây phải về VN chớ”. Đủ hiểu là tui đầu tư vô vấn đề đó cỡ nào rồi. Má Nhung cũng sắp sửa thi bằng lái xe và phải mua xe cho bà. Ở đây một chiếc xe cà tàng còn chạy tốt được giá khoảng 700 đồng (có nghĩa là khoảng 3 tuần làm việc) nên cũng rẻ (vì mình có công ăn việc làm, và lại chả cần đua đòi với ai cả). Hy vọng rằng sẽ gởi về mấy cái hình đặc biệt khi thằng già này được chở đi sở thú chơi. Nói sơ qua cái sở thú cho nghe: bước vô cửa phải trả tiền, nhưng vì có thể hội viên nên chả thấy con Cúc trả tiền gì cả. Chỉ thấy Hòa đếm đầu người.

Khu Sở thú cũng nhỏ nhỏ thôi khoảng bằng đồi cù của mình là cùng. Con nít thì mình mượn một cái xe kéo rồi cho tụi nó lên và kéo tụi nó đi chơi. Vừa mới vô, hình ảnh đầu tiên là một chuồng Dê Sơn Dương chẳng có cái gì là đặc sắc, với lưới B 40 bao quanh và vài cọc sắt. Bước xuống hết dốc là chuồng cọp; BẠCH HỒ ở Ấn Độ. Lần đầu tiên thấy Bạch Hồ, thế là thằng già để 5.6.30 và Rúp 1 Bô. Đi hết đường biên ngang có những cái phòng (vùng Nhiệt đới) có gắn máy nóng và tất cả những chim chóc đều thả ở trong cái nhà đó. Và điều kỳ lạ là nó chỉ ở căn phòng của nó mà thôi chớ không có bay lộn xộn. Còn tất cả các thú dữ khác đều ở trong những cái hộp bằng kiếng gắn trên tường (nhỏ thì như Hồ cá kiếng, lớn thì cả căn phòng để Cá sấu, Kỳ đà, Rắn, Nhện đất, Bò cạp...). Cũng chẳng có gì là đặc sắc. Vô một cái phòng khác thì lại thấy xác của một con cọp (tạm gọi là vậy), con này có Bố là LION và mẹ là TIGER nên con người đã đặt tên là LIGER (vận 2.30 Rúp 1 bô) và sau cùng là Tê giác 11.125 Rúp. Rồi con cá yêu quý của Trăm khi Trăm ở Nhật (một loại cá vàng) 11.125 Rúp 1 bô cuối cùng. Đó là hết chuyện Sở thú. Sam sẽ kể chi tiết và hay hơn Thằng Ba của nó. Bên này Thảo cũng bị đổi hệ thần kinh. Cũng vẫn những phản ứng của (nóng, lạnh, nhức đầu...). Sam thì có cặp mắt trong veo của người hạnh phúc và con nhỏ cứ đều đều tiến bước cà ạch cà đụi về miền đất hứa. Chỉ có tui là cặp mắt đục ngầu và tròng trắng thì đỏ kè vì vẫn khó có thể tìm ra ai nữa để nói cái chuyện quý phái này. Có 1 vài giây phút có ý định lên chùa Dú Tờ để xin phép Sư Cô cho 1 buổi nói chuyện về THIỀN cư sĩ tổ chức nhưng ngẫm nghĩ chắc có lẽ nên thôi vậy. Vì ở đây họ còn quá Áu Trĩ về phương diện TÂM LINH. Đi đâu cũng nghe bài Đồ Đồ Đồ La Lá La riết rồi cũng ngán tới óc luôn. Họ làm như là sắp chết đến nơi vậy.

À! Có vấn đề phải nói đi nói lại cho mấy ông biết là thằng già này không bao giờ có ý định sử dụng Thần thông để tự THẦN THÁNH HÓA con người của mình và như vậy mấy ông đều biết là ngay từ đầu. Lúc mới giao duyên thằng này đã tuyên bố là không bao giờ xâm phạm Bất hợp pháp dòng tư tưởng của bất cứ ai và bằng bất cứ cách nào. Vì lúc đó cứ gặp mặt nhau dài dài làm gì mà có vấn đề sử dụng thần thông. Còn bây giờ thì đã có thơ từ dài dài làm gì mà phải sử dụng đến thần thông. CHỈ TRỪ TRƯỜNG HỢP ảnh hưởng tới TÍNH MẠNG của ai đó thì mới sử dụng thần thông thôi. Trong Công Phu – vấn đề là tự mình tìm hiểu và thấy được khuyết điểm của mình và cố gắng, chớ dịp sửa đổi nó lại là chính. (Vì mình lúc nào cũng là chính – chớ không phải là thứ tự thứ 8 thứ 9 là chính!). Nếu không thấy thì cũng sẽ có người chỉ cho mình! HOÀN TOÀN TIN TƯỞNG VÔ ĐIỀU TRÊN LÀ – CHÁNH KIẾN – Đùng nóng vội – Vì con mắt của người thường họ không thấy những cái gì mà mình thấy. Nên lúc nào (nếu để ý) sẽ thấy thằng này dùng những dữ kiện tầm thường để đưa họ vào Con đường Tâm linh – Và cái chính vẫn là cung cấp cách lý luận của mình cho người tu hiểu. Nếu làm vậy thì sẽ Ra vô không để lại dấu vết, có nghĩa là tránh tối đa tính cách THẦN QUYỀN vốn làm cho người ta chai lì tư tưởng, ý lại đến “Chân Sư” – Mà lý luận chân sư đã lỗi thời vì phạm sai lầm là: Không đi theo sát TÂM LÝ của người thường. Đó cũng là một lý do Tại sao MILARÉPA có cái tháp mà mấy đệ tử khác của ông không có cái tháp nào cả. Đó là lý do tại sao Anan và Xá Lợi Phất thì có mà những người đệ tử của 2 ông đó không có...

Phương pháp tu sử dụng Tâm Kính Đàn (TV) được vận hành như sau: Nhập Tứ Thiên Hữu Sắc, có Tâm Thanh Tịnh – tạo màn TV (Lúc này là cái nhìn của Chư thiên ở Quan Quả Thiên). Nếu tác ý thì sẽ thấy được cái thấy của 1 ông Quang Quả Thiên CHỐ KHÔNG PHẢI là của MỘT BỒ TÁT HAY PHẬT.

BỒ TÁT:

- lập lại trên

- PHÁT ĐẠI NGUYỆN (Trước khi Phát Đại nguyện nên SÁM HỐI KỸ LƯỜNG và KHỞI ĐỘNG TÂM THỨC HƯỚNG VỀ TỬ HAY BI). QUÁN MỌI CHUYỆN LÀ HUYỀN (Chánh Kiến). Chờ Lòng TỬ hay BI kích phát tới lúc chín mùi rồi MỚI TÁC Ý coi sự việc thì sẽ thấy cái THẤY CỦA MỘT ĐẠI BỒ TÁT... Có thể đảo lộn thứ tự tùy theo tình hình – QUÁN HUYỀN ___ ĐỌC 6 ĐẠI NGUYỆN ___ SÁM HỐI...

PHẬT: MÃY ÔNG THỬ TÌM XEM COI CÓ CÁCH NÀO KHÔNG?

Màn TV là một Radar (Máy ra đa) có một lực hút máy móc. Và nó sẽ tạo những hình ảnh do một bản ngã nào đó (Đối tượng hay chính của mình). Do đó cho nên những lúc mình quán SAI SỰ VIỆC LÀ VÌ CHÍNH CÁI NGÃ VI TẾ CỦA MÌNH NÓ HIỆN LÊN TV và Nó kể cho mình nghe theo sự suy tư của mình. Đây là một sai lầm thường mắc phải của các vị Bồ Tát mới tập sự (Bọn mình đó). Do đó cho nên: THẦN THÔNG là con dao hai lưỡi: MỘT – Nó sẽ đưa TÂM LINH hành giả hướng thượng và GẦN TỐI GIẢI THOÁT. HAI - Nó sẽ làm cho hành giả ỈA ĐÙN trong quần luôn (VÌ CÁI VI TẾ BẢN NGÃ KHỔN NẠN NÀY). Vì sẽ đi vào con đường THẦN QUYỀN – ĐÁNH GIÁ quá cao một trạng thái Tu Tập chẳng ra gì của mình. BA CON CÒN NHỚ CUỐN BĂNG CHỐ! Nó không chạy vì thằng già khốn nạn này không chịu bất cứ ai không tận mắt thấy NÓ LÀ GÌ mà kính trọng nó thái quá ! Hẹn thư sau sẽ nói những chuyện quái đản hơn Hí Hí Hí

Bồ Tát DI LẶC sám hối 6 thời trên cung trời Đâu Xuất trong 1 ngày. Đủ hiểu vi tế ngã nó nguy hiểm như thế nào.

4- Ú TÀ 12/6/92

Không biết là khi anh đi gởi thơ và trong thơ có 2 cái “CUPON” thì cái thơ đó có tới tay mấy ông không. Chớ sao mà hồi hộp quá vậy! Thơ này cũng vậy, sẽ có 2 cái “cu bông” để hồi âm. Và câu chuyện bên này THÁI BÌNH DƯƠNG đã có chiều hướng thay đổi. Số là cả tuần qua thằng già này bận việc học lái xe và đã đi thi lấy bằng rồi. Lão bà Nhung có nhận được tiền tặng của Hãng ESSO (cây xăng hồi xưa đó) và đã mua cho ôn 1 chiếc PONTIAC màu cà phê sữa và hiện giờ đang nằm tiệm để sửa. Vì xe chạy có khoảng 123.000 dặm thôi, nên cũng thuộc dạng xe cũ. Bên này, Sam đã nghĩ hè và tập tành ngẫu hơn và dĩ nhiên tính tình cũng còn rất là VN (một thành công lớn!). Lại một điều là tới bây giờ Tinu cũng chưa thích nói “cái thứ tiếng đó” (theo lời của cụ). Và vẫn xô tiếng VN với mấy thằng bạn cùng lớp. Kết quả: Sam thì nhắc chuyện VN, và chơi một mình; Tinu thì nhắc chuyện VN, Tê thiên – và cũng có khuynh hướng chơi một mình. Ông già nó thì nhớ những người Ứng cúng và chơi một mình. Chọn công việc một mình, và một mình tìm kiếm một mạng nữa để hoàn thành nhiệm vụ.

Tất cả đều đứng công phu vì vẫn còn thiếu một người! (Câu cuối này chỉ áp dụng cho những người bên này thôi nghe). Cô Thảo thì liều mạng và kiên trì tập dợt để cho Chú nó rảnh tay làm việc khác. Vì thay đổi Y BÁO và CHÁNH BÁO một cách đột ngột nên những người không tập dợt đã có những dấu hiệu thay đổi tính tình.

Một cái thư mà có 4 thứ màu đủ biết là viết bic Mỹ nó dõm đến mức độ nào. Ở bên đó chắc cũng có nghe chuyện da đen da trắng ướn nhau tùm lum chớ gì! Ở đây vẫn yên tĩnh chỉ có 1 chiếc xe cánh sát bị đập bể kính và thủ phạm đã bị tóm. Ở đây cũng có động đất nữa nhưng rất nhẹ, rất yếu. Không đáng kể. Nếu so sánh hồi còn ở bên Nhật! Bên UTÀ này có một cái chùa do chị thằng khôn cố gắng lập lên và có nhờ thằng khôn an vị. Nên kết quả là: Nếu người trụ trì là một Tu sĩ chơn chánh thì không sao cả. Nhưng nếu là Tu Tài Tử là sẽ gặp rắc rối. Vì em đem vô đây toàn là thứ dữ không à. Và lúc đó chị Lang cũng có nói là bà này là “cái gì đó”, rồi giữ chức vụ “cái gì đó” nên căn cứ vào điều trên bà này là một chơn tu. Và bây giờ kết quả là bà đuối, không chấp nhận gia đình Phật tử. Rồi báo chí phanh phui, rồi làm rùm beng. Chẳng ra làm sao cả. Do đó cho nên và may thay anh em ta lại không Thân thánh hóa một ai cả - và với Chánh Kiến kiên cố, anh em ta đang đi trên con đường lớn thay vì đi vô con đường hẻm. Đó là một điều đáng mừng nhất.

À mới vừa rồi, thằng già này có đi chơi (do con Cúc chở) lên một cao độ 9.400 bộ có tên là “Các con khỉ cùi gì đó, quên cha nó rồi!” và ở cao độ 8.400 bộ thì có chụp hình một con ruồi đậu trên một cái hoa dại màu vàng. Và vì ở cao độ khá lớn như vậy nên bên kia núi vẫn còn tuyết có nghĩa là khoảng 0 độ hay thấp hơn một chút và điều kỳ lạ là vẫn là con ruồi nhỏ bằng chữ (h). Điều kỳ lạ thứ 2 là khi thằng già cầm ống Sáo Thần thì trời đang có gió thì bỗng đứng im hết cả một vùng rất lớn. Mình có cảm giác như là mấy cái cây Thông đang chụm đầu lại nghe Sáo vậy! KHÔNG CÓ MỘT SỰ THÀNH CÔNG NÀO MÀ KHÔNG CÓ SỰ THẤT BẠI CẢ. Có điều là đừng có nản lòng mà thôi. Chúng ta đã từng nhứt trí với nhau là chơi tới cùng bất kể thời gian và không gian. Đường còn dài còn nhiều vấp ngã. Cứ từ từ, miễn là có tập và có suy tư về kết quả và nhất là có nhận xét đúng về kết quả là được rồi. Và xin nói lại là phải khởi đầu bằng sự thư giãn các bắp thịt để đánh đuổi những nhiễu loạn nếu có do đời sống hàng ngày. Nếu trong lúc tập có những lúc làm được một vài điều tinh tấn thì nhất quyết không thả công phu: “Nhấn ga, chơi luôn!” bất kể thời gian và không gian. CHẮC CHẮN SẼ ĐƯỢC.

Việc gì đã qua thì cho nó qua luôn. Đừng có giữ nó lại. Chỉ nên chú ý với hiện tại đang trôi. Trời đất ơi là trời! NÊN TRỤ Ở HỖ. Nếu tâm Hỷ được phát triển trong công phu giữ nó lại và “Tôi còn nhiều việc phải làm vì tui biết...”. Nhập định liên tục trên đề mục, và nhớ đổi đề mục khi đã một vài lần lên được Tam Thiên. Để bức phá vô Tứ Thiên.

Gà đen (ô kê)

Xin gởi lại vài bộ và mấy cái phim để lưu trữ và làm kỷ niệm.

5- UTAH 11.7.92

Thực tế ra khi ông đối diện với linh ảnh của A DI ĐÀ (là một vị Phật mà có người đối, đặt tên là “khó hiểu nhất”). Tâm của ông đã có một phần nào giống ông rồi (có nghĩa là những suy nghĩ của ông đã có phần nào giống ông thôi, phần nào có nghĩa là nét tổng quát đó). Ông phải tiến lên để có những nhận xét tỉ mỉ hơn. Muốn có như vậy thứ nhất ông phải giữ linh ảnh cho lâu, rõ (lâu có nghĩa là miệng nói tới ông là đã thấy ông liền “hình ảnh càng ngày càng diễn ra rõ ràng) dễ dàng”. Rõ có nghĩa là: lúc đầu ông nói ông bớt sáng lại để thấy ông bận đồ màu gì, Ông có đủ 32 tướng tốt và 80 vẻ đẹp không? Và sau đó không cần nói ông bớt sáng lại mà cứ cố gắng nhìn cho ra những vật trang hoàng và màu sắc của ông. Nên nhớ đừng có hấp tấp đột giai đoạn trong lúc này. Phải làm từ từ và qua từng giai đoạn một nếu không, tốn thời giờ.

Đừng có bao giờ hỏi những cái lớn như Đảnh, Chữ Vạn, Ấn mà ông chưa thực hiện được những gì cần thiết như độ tử, giải oan cho gia đình, giải oan cho mình vì ông đã gặp thiên duyên với “Quý Cốc Tiên Sinh”. Giải nghiệp cho ông “Thiết giáp”. Nên nhớ chỉ lo cho gia đình thôi. Trong điều kiện này “làm cho người ta không có lợi”. Lâu ngày ông sẽ hiểu. Điểm chết của vấn đề hành Phật sự vừa nói trên là: Tự nhiên có tâm sân hận. Không thích người này người kia. Lý do này vì ảnh hưởng của hộ pháp cũ. Cứ áp dụng công thức “cái băng khôn nạn” Lá cây trong rừng Đại Nguyên. Độ cho rớt ráo. Một thời gian sau hay ngay khi đó Tâm hết sân hận. Lọt vô tâm không và giữ chết luôn. Nếu khó giữ tâm không thì trở về lại tâm hỷ lạc vừa đạt được khi độ hết hộ pháp cũ (vốn là những người theo hộ mình). Rồi áp dụng công thức tâm không để được ngay tâm không của A DI ĐÀ. Làm sạch sẽ một cách êm ái, đều đặn cả gia đình và khi làm Phật sự đó ông sẽ biết được ai cần, nên làm liền và ai cần phải đợi. Những người cần phải đợi thì hỏi hay tự coi họ bị chướng duyên gì? Nguyên nhân? Nhớ phối kiếm với anh em và NHỚ KIỂM SOÁT ĐỘ TRONG SÁNG CỦA ÔNG, MỖI KHI ÔNG HỎI CÁI GÌ? Kế đó ông phải đọc lại 48 đại nguyện của Ông và cứ một đại nguyện thì ông đọc nguyện xin thể hiện thì ông gặp 2 phản ứng:

a. Trên thân ông.

b. Trong Tam thiên đại thiên thế giới.

Khi ông biết và hiểu, những điểm phát quang do 48 Đại Nguyên đó lưu lại trên Hào Quang, rồi tới huyết đạo, rồi tới da, rồi tới xương. Nhớ thực hiện bài tập kỹ lưỡng đừng hấp tấp. Làm từng cung trời một, ứng với mỗi cung trời ông gọi ra 3 đại diện về Tham, Sân, Si. Gọi họ xong là độ họ luôn. Ông nên để ý niềm vui của ông khi ông thấy Ông và niềm vui của ông khi không thấy Ông. Dĩ nhiên niềm vui của ông khi ông tới Tây Phương và niềm vui của ông khi ông ở UẾ ĐỘ để độ người. Khi ông thấy nó như nhau thì lạ thay! Ông hết vui, hết buồn: Pháp giới viên dung. Đó là tại sao A DI ĐÀ lại là khó hiểu nhất.

Phải có nhận xét kỹ lưỡng, đừng có dễ tính với mình quá. Hãy nhìn ngắm phản ứng tự nhiên của mình khi thấy cái này cái nọ. Ông làm như vậy từ tốn, thật thà, đảm đang thì tự nhiên Pháp thân lớn lên thì chính ông sẽ... Kẹt quá! Khôn nạn cho tui, ông không hiểu gì hết! Để tui nhắc ông. Ông nhớ mấy ông Vân, ông Trang tá Địa Tạng không? Ai nói A DI ĐÀ là một pháp môn chỉ dành cho ông già bà lão?

Và khi ông đi chu du hết Tam thiên đại thiên thế giới (nhớ lợi dụng cái đuôi tay của A DI ĐÀ để đi khỏe hơn việc gì mà đi một mình có khi đi lộn đó!). Lúc đó ông mới đi độ người ngoài bằng cái câu Đại Thân Chú A DI ĐÀ PHẬT. A DI ĐÀ là giai đoạn từ từ vào sanh nên ông hãy cố gắng thực hiện liên tục để để lại bí quyết đoạt xá cho Đà Lạt! Thơ thì ngắn, việc còn nhiều và khó, ông cứ một mặt giữ niềm tin trong sáng của ông để từ HỒNG biến thành HÙM.

Kính nể và yêu mến

Phước.

ĐÓ ÔNG TUI LÀ AI

+ Nhớ vẽ lại Ông để dành kỷ niệm cho Việt Nam yêu dấu.

6- Dú Tờ 1/8/1992

Nhận thơ của máy ông từ Quê Hương gửi qua là mừng quýnh, đọc 1 lá thơ từ 1 đến 5 lần mà tui chả hiểu gì cả, đủ biết cái độ mừng quýnh đến cỡ nào rồi. May mắn thay ở cái xứ mọi này “không bao giờ có vấn đề lục thơ”. Nếu có vấn đề gì thì thể nào cái thơ cũng bò đến địa chỉ. Trường hợp này đã xảy ra ở ngay cái nhà này rồi. Thư tưởng như lạc nhưng 6 tháng sau thư vẫn tới nơi. Thư của Vân viết ngày 14/7 thì tới đây tuần vừa rồi. Có điều thằng già này có gửi mấy cái CUPON để quý vị gửi thư mà sao không thấy nói tới trong thư. Vậy ở Dalat họ có cho mình gửi thư bằng CUPON không? Nét có tui sẽ gửi về dài dài. Nếu không thì tui cũng gửi về dài dài luôn... vì nghe nói cái đó bán cũng được nữa! Ở đây mặt trời mọc lúc 6 giờ sáng và lặn vào lúc 10 giờ đêm... Ngày dài rất dài và đêm ngắn, rất ngắn. Mới đây thằng già này mua cái xe Renault đời 84 có 800 đ và đã chạy thử kết quả: xe quá tốt nên hiện nay vẫn còn ở tiệm của ông Mỹ để sửa chữa lại. Đó là điều tự nhiên. Việc gì của thằng già đều khởi sự bằng sự hư hại. Hy vọng một khi có xe rồi thì sẽ đi làm thêm 1 công việc gì nữa để trả nợ cho anh em và nhứt là cho mấy người Ứng cúng. Bây giờ đến phần trả lời những thắc mắc.

- Làm thế nào để tác pháp mạnh: Tác pháp mạnh hay yếu đều tùy thuộc vào rất nhiều yếu tố.

1. Sức khỏe của TU SĨ.
2. Độ giữ giới của TU SĨ.
3. Nhân duyên của tu sĩ với đối tượng.

1- Để có một sức khỏe mạnh, Tu sĩ nhập Chánh Định lên “Những cái gì có vẻ mạnh” như VOI, CỌP, SÓNG THẦN hay KIM CANG VƯƠNG. Và giữ chết hình ảnh đó cho tới khi sức khỏe mình đổi khác thì thôi. Hay coi tại sao có những người thể lực rất mạnh và có những người có thể lực rất yếu (NHẬP CHÁNH ĐỊNH vô những trung tâm năng lực của họ và đem so sánh với Kim Cang vương coi chỗ nào thiếu, chỗ nào dư – thì làm cho cân bằng lại và giữ hình ảnh đó luôn cho tới khi có kết quả thì mới thôi.

2- Độ giữ giới của TU SĨ: Mình có siêng tu hành hay không? Mình đừng có sân hận ầu vì sân hận sẽ kèm Tâm lực lại và rất khó tác ý. Do đó cho nên A LA HÁN mới thật sự hết Sân hận. Nên trước khi Tác Pháp hành giả nên hướng Tâm mình cho thật Thanh tịnh bằng cách kiểm soát gắt gao TV “vì tùy thuộc vào mức độ trong sáng của TV chúng ta sẽ có thể đạt được mức độ chính xác của vấn đề. Ứng với những vấn đề tinh vi người ta giữ Chánh định lên 1 đề mục suốt 4 tiếng đồng hồ để đạt được một cách dễ dàng ý muốn. Ví dụ như để thấy 1 nguyên tử thì tu sĩ chánh định lên Trung tâm năng lực Tim 4h liền và tác ý muốn thấy nguyên tử thì có thể thấy. Nhớ kiểm soát lại bằng các tài liệu hóa học..

3- Nhân duyên ở đây được tính như là hấp lực hay ái lực liên kết của tu sĩ với đối tượng. Thường thường (và nhớ rằng không phải lúc nào cũng...) là một Tình Yêu trong sáng. Hay là một tình bạn chân thật và sự hy sinh sinh mạng của 1 trong 2 người với nhau trong 1 vài kiếp gần đây. Và dĩ nhiên là mức độ Nghiệp Sát cũng chi phối một phần.

Phương pháp giải quyết là:

- THEO TÀ: Nghiên cứu các âm thanh của các Trung Tâm năng lực nó phát có đúng không? Nếu nó sai thì sai ở trung tâm nào, và ở âm thanh nào? Theo cái Mẫu mà cái mẫu đó chính là TRÌNH ĐỘ TÂM LINH hiện tại của ông Thầy. Sau đó Chánh định vào đó và cho họ đọc câu chú đó. Thế là đạt được!

- Ở Phật giáo thì lại giải quyết cách khác. Tu sĩ cho họ học lý thuyết về Nhân Quả. Khi nói thì DÙNG GIỌNG TRẦM (để xoa dịu) vừa nói vừa chiếu phim (Dùng CHÁNH NGŨ) và kiểm soát sự hiểu biết của họ bằng MANIPURA (trung tâm ngay bao tử), chỉ nói những điều cần thiết. Nên nhớ rằng Trung Tâm năng lực ở Phật giáo là TÂM CHÚ hay là cái chữ ở trên đầu ông á!

Đó là phân biệt Chính và Tà. TU SĨ có thể kiểm soát lại hoạt động tâm thức hay sự diễn tiến của các âm thanh trên những trung tâm năng lực của chính mình qua từng giai đoạn từ sơ cơ đến Niết bàn và từ Niết bàn đến Bất thối chuyển và từ Bất thối chuyển đến Đẳng giác. Chương trình này đã được áp dụng 1 cách đúng đắn và chặt chẽ trên chính bản thân của những người bạn của tui.

- Muốn chỉ cho người bạn mình thêm một cái gì thì phải làm gì?

- 1- Giữ tâm thanh tịnh.
- 2- Quán trình độ của họ tới đâu.
- 3- Quán về mục đích của họ là cái gì?
- 4- Quán độ lệch Tâm của họ đối với mục đích tối hậu.

5- Quán họ còn thiếu cái gì, đâu là người mà họ phải chỉ cho tu (nhớ tìm giùm họ). Tình trạng uể oải không muốn làm gì hết là vì quá hoài bảo của mình vào người bạn lớn nhưng kết quả lại quá ít nên nó nản chí anh hùng. Cách giải quyết là Kinh HOA NGHIÊM và nhớ dùng Đại Nhật vào những trường hợp khó (lúc đó nên nghỉ giải lao cho khỏe người đã, rồi lấy ĐẠI NHẬT ra coi). Thường thường nghiệp Sát làm con người tập tùy hứng (như cô Hồng). Về chú khi con thì chú còn nhỏ. Sống đơn giản. Con hãy cho chú nghiên cứu các âm thanh của những luân xa và con hãy dùng ĐẠI NHẬT mà chiếu cho chú nhỏ coi. NHỚ HỘ THÂN CHO KỶ rồi mới lần vô một nghiệp quả, hay một trường hợp nào đó. ĐỪNG BAO GIỜ QUÊN CÁI NÀY. Lâu lâu nên quán lại mình, có cái gì sai trái không? Cách giải quyết?

TẠI SAO Nhị thiên mà không thấy Đề mục: do họ có Hiếu (1 người có hiếu thường tâm thức của họ ở khoảng Nhị thiên) và tại họ thấy nhiều đồ bất tịnh quá cho nên Nhân quan Tâm linh quá yếu nên họ không thấy đề mục. SÁM HỐI một thời gian là được. Một đôi lúc Nghiệp tham ái cũng làm cho họ không thấy cái gì cả.

THƯỢNG PHẨM HẠ SANH mà không thấy chầm đo: Họ đọc A DI ĐÀ PHẬT mà có Tâm Vi tế nghiêng về quán Không do đọc 1 tài liệu thiên quán nào đó, Nên nó không có gì cả. Tóm lại không thấy là vì Tâm lực yếu (yếu về niềm tin, yếu về sự trong sạch của tư tưởng hàng ngày...). Và do nó yếu nên nó nghĩ bậy hay chạy lung tung hay giao động. Mà Tâm giao động là chả thấy cái gì cả. Dĩ nhiên đây là những trường hợp mới chứng thôi. Đừng có nôn nóng và hoảng như vậy, từ từ họ sẽ được.

HẮC BÌ PHẬT là Kim Cang Phật là OM VAJRADHARA. Lạy chúa tôi. Sao con của tôi giỏi quá vậy. Quả thật là Kim Cang Thủ Bồ Tát có khác. Thường thường hết một cái hang là Liên Hoa Tạng, là gặp TỶ LÔ dưới một dạng Phật nào đó. Đó là cái điều bí mật và hay. Cũng như hết một cái hang Tâm thức thì NIẾT BÀN. Hết Niết Bàn thì Phát Đại Nguyện thì TỶ LÔ; còn hết TỶ LÔ là cái gì hả? Và con đường để biết là ở đâu?!

7- 8/11/92

Sau gần 2 tháng bế tắc Huyệt đạo vì bạn NAM MÔ CẦU SÁM HỐI BỒ TÁT MA HA TÁT để cái thằng chết bầm Phước nó bớt nghiệp quả. Và sau khi cái xí nghiệp làm đồ ăn cho máy bay trên khắp gần 30 nước trên thế giới ấn chứng cho cái thằng già này cái câu “CATERAIR: Ground zero, all the complaint stop with me”. Và thằng già này là người đầu tiên của ca ngày được đeo và kỳ lạ một điều là cả cái xí nghiệp đều hỏi thằng này là: “Ừa, vậy là mày hết buồn rồi à!”

À, quên một điều quan trọng là tất cả những lời cầu nguyện của anh em dành cho thằng lão này đều được nhận đủ 100%. Kể cả những cái hôn, và một vài cái cầm tay của những ai đó! Kế tiếp là chuyện gia đình êm xuôi gần như là không còn 1 vết tích cái gì nữa cả. Và đặc biệt là tự nhiên có một thằng Mỹ nó kêu thằng chết bầm này là “NINETY NINE”. Thằng lão Việt Nam đâu có hiểu! Bèn phải hỏi nó là cái gì? Thì thằng Mỹ nó nói đó là tiếng lóng có nghĩa là “Mày không có tên tuổi gì nữa cả”. Thế mới đã chớ! Trở lại vấn đề chữ HIẾU thì phải chờ làm xong cuốn băng rồi mới giải đáp gần đầy đủ cho mấy ông mới được. Và một lần nữa, xin báo cáo với anh em ở quê nhà là bé THẢO đã 2 tới 3 lần thấy một ông Phật nào đó ngồi trên hoa sen 5 cánh...

Và dĩ nhiên là biết Tỳ Lô là 5 ông vô 1 (Phản Bồn Hoàn Nguyên). Từ đó ta tới Tự tánh Niết bàn rồi ta xuống A TỶ lấy Bằng ra trường bằng cách chứng minh: ĐỊA TẠNG là TỶ LÔ và TỶ LÔ là ĐỊA TẠNG hay có nghĩa là Viên ly Niết Bàn hay PHÁP GIỚI VIÊN DUNG hay Lý Sự Vô ngại hay... (Đồ mấy ông là cái gì đó!)

Pháp giới càng ngày càng Viên dung khi ta đi đọc những cái hang. Cái hang trong cảnh giới vô hình là như cái Trùng của 1 mặt trống được hình dung như sau:

- Đây là cảnh giới A nào đó
- Khi chúng ta muốn vượt qua thì chúng ta phải dùng hết sức bình sinh để đọc nó.
- Và cảnh giới đã thông suốt

Pháp giới viên dung hay có nghĩa là chúng ta di chuyển Tâm thức của chúng ta từ một trạng thái chấp pháp này (hay mắc kẹt này) qua một trạng thái niết bàn theo kiểu Đại Thừa nào đó. Tất cả những binh khí, tất cả những Âm thanh được sử dụng trong lúc đọc cái hang là tất cả những Hình Ảnh hay trong trạng thái Tâm lý phải vượt qua (Cứ Chánh Định vô đó là biết liền).

Ví dụ: Từ 1 chày thành 2 chày, Chánh định vô hình ảnh đó chúng ta sẽ có những Pháp để giải quyết bế tắc.

Như vậy: Nay mấy ông Ngu kia ơi, ở Sơ Thiên thì có cái hang của Sơ Thiên. Ở Nhị Thiên có cái hang của Nhị Thiên và khi anh đọc nó để qua cảnh giới khác thì anh sử dụng 1 loại vũ khí theo loại “Gạch đầu dòng của tui” LÀ CHÁNH ĐỊNH LIÊN TỤC TRÊN ĐỀ MỤC. Còn đối với từng người thì mấy ông Chánh định vô cái thấy của họ và mấy ông cho họ đối đề mục theo tọa độ hiện tại của họ đối với mục tiêu gần nhất. VÀ ĐÂY LÀ ĐIỀU MÀ KHÓ CÓ AI LÃNH HỘI ĐƯỢC VÀ ĐÃ THẤT TRUYỀN LÂU RỒI!

Và đây là ĐẠI THẦN THÔNG, là thần lực của Thần Thông giáo hóa... Dĩ nhiên trên chỉ là vòng ngoài thôi. Phần chính vẫn là TU SĨ là người phải CHƠI CHẾT BỎ, TRẺ NHỎ KHÔNG CẦN mới được, trong vòng 15 phút đến ½ giờ công phu.

Và mấy ông NGU kia ơi, khi ông kích động phần Trí Tuệ và Đại Nguyện của Đức Tỳ Lô thì mấy ông nghe SUBHAM và mấy ông đã bước ra khỏi pháp hội mà không chịu lắng nghe hết âm thanh SUBHAM nó thuyết pháp cái gì? Lúc đó muốn nghe âm thanh “NÓ LÀ NHƯ VẬY” nói lại với mấy ông cái gì thì mấy ông phải cộng hưởng bằng cách nhập định vô Tứ Vô Lượng Tâm và chờ SUBHAM giải đáp bằng 4 giải pháp khác nhau ứng với 1 vấn đề dựa trên 4 cái Tâm Vô Lượng. Ví dụ: vấn đề A thì TỬ giải quyết như vậy, BỊ giải quyết cách khác (Nhớ rằng nó chỉ khác một chút xíu thôi và CHỈ CÓ PHỤC VỤ MỚI TRỞ THÀNH HOÀN TOÀN và ĐỂ MÀ PHỤC VỤ mà thôi. KHÔNG CÒN CÁCH NÀO KHÁC CẢ và nên nhớ rằng khi phục vụ mình vẫn mắc sai lầm như thường. Vì: Lười. Không kiểm tra lại, Hấp Tấp, Nóng vội Thiếu bình tĩnh và NGHIỆP SÁT nó chi phối. Như vậy còn hàng tỉ vấn đề phải làm, chúng ta không nên gieo sự hiểu lầm cho những người thường rằng: TU SĨ PHẬT GIÁO là Mấy ông phù thủy trá hình. Chỉ có biết trừ MA, dẹp QUỈ là chính còn thuyết pháp là phụ. Chúng ta phải cố gắng thấy rằng: 1 con người đang hoàng (CÓ HIẾU) đã là rất hiếm. Và nên nhớ rằng chỉ có những người có ý thức về chữ HIẾU mới tu được mà thôi. Còn ngoài ra là chưa đủ tiêu chuẩn làm người, chớ đừng nói tới là làm THẦY của TRỜI VÀ NGƯỜI. Mà Pháp PHẬT là pháp dành riêng cho CON NGƯỜI chớ không phải cho súc vật! Uống

quá! Hôm Vu Lan mà không có tui ở đó để tán láo chơi. Mấy ông nói cho mấy ông nghe thì yếu thiệt!

Vì Nhân gì và Duyên gì mà giờ này mới nói cái lời “KHẤU TRUYỀN này? Là vì đã đầy đủ cả 3 PHÁP MÔN rồi và đã có những người tò mò và TU THIẾT xuất hiện rồi. Và hơn lúc nào hết Anh em cũng muốn công hiến 1 phần tinh thần của mình vào việc TỰ GIÁC để GIÁC THA. Một viên gạch cũng là 1 công trình. Anh em biết cái gì thì chơi cái đó. Nghề dạy Nghề. Đừng Sợ. Có điều là NHỚ: Sau khi nói chuyện với bạn bè rồi thì phải về mà tu đi. Và nên nhớ kỹ rằng nếu có BÁT ĐỒNG ý kiến gì thì nói ra liền. Đừng để bụng. Nó nặng bụng khó lên NIẾT BÀN lắm! Mình dờ thì không sợ gì hết. Họ giỏi thì mình cứ hỏi, còn việc trả lời hay không là việc của họ! Ai mượn họ giỏi hơn mình mà chi? Nên nhớ rằng muốn hỏi cái gì thì hỏi liền. Kê rõ những hiện tượng xảy ra khi mình tu. Đừng cho họ sử dụng Thần Thông nhiều quá: ĐỂ cái sức hát xiệc đó, gôm nó lại, mà giáo hóa bạn bè. Vì đuổi một con ma đi đã mệt rồi còn đây 1 khối vô minh hằng bao nhiêu kiếp còn mệt và nguy hiểm hơn gấp ngàn lần nữa.

Nè! Cái thằng Cao Bồi chết khát kia, Nhà người còn nhớ đến cái thằng chết bầm này à! Nhà người hỏi cái thằng chết bầm này nhiều quá. Việc đầu tiên của nhà người là hãy nhận lãnh lời chúc mừng của thằng chết bầm và cố gắng vui chơi với cuộc đời! Đừng có quá bận tâm với kết quả của một sự việc. Kệ cha nó! Đã có ông lo rồi, hơi đâu mà mệt! Vậy là nhà người đã lo cho khoảng 50% cho gia đình rồi đó! Nhà người hãy dùng HRIH và chiếu sáng hào quang cho từng người trong gia đình và tìm cho ra con Qui Chúa và hồi hướng cho nó, đợi đúng lúc là cho nó đi chơi luôn. Việc tìm cái gì làm cái gì thì nhờ ông làm. Có muốn làm cái gì thì hỏi ông – hay hỏi 2 ông kia. Cố gắng hợp tác với trào lưu cấp tiến của Pháp Môn quái quỷ này. Cố gắng làm một vài việc thiện (Nhớ đó, lúc thật khỏe rồi hãy làm nghe!) và hỏi ông (PHẬT A DI ĐÀ) cái nguyện của ông nó vô đâu ở Tam thiên Đại thiên thế giới rồi nhờ ông dặt vô Liên Hoa tạng và áp dụng chương trình của 2 ông kia là xong việc (NẾU NHÀ NGƯỜI MUỐN CHƠI CHO BIẾT VỚI NGƯỜI TA). Gởi ông cái hôn. Nhớ là từ từ mà làm đừng có nóng vội mà hư việc hết nghe. Cứ khi nào thật khỏe thì hãy tiến thêm 1 bước. Còn sự buồn phiền hay không tự vừa ý với mình là lẽ đương nhiên trên con đường phát triển của 1 vị Bồ Tát. Vì còn quá nhiều việc chưa xong thì lòng người làm sao mà yên được! Không thấy ông đứng hoài đó hay sao? Đừng có đợi tuyệt đối, đừng có chờ cho được hoàn toàn rồi mới làm! Mà hãy suy nghĩ cho kỹ, và từ từ Nhập Định rồi cứ giải quyết đại cái đã _ Rồi mới hỏi 2 ông kia, coi ra sao. Nếu không ăn khớp thì tự nhiên cảm nhận ngay là mình hay họ sai chỗ nào liền vì Nhân lành thì Quả phải lành. Vì mình giúp đỡ người ta tu hành chớ đâu phải bóp cổ bóp họng ai đâu mà sợ! Làm đại 1 vài trường hợp với CÁI TÂM tới đâu thì tới. Đây là hết sức của con rồi xin thầy lo liệu cho. VẬY MÀ ĐƯỢC VIỆC! Nghề dạy nghề! Không sợ sai mà chỉ sợ làm không hết sức! Một lần nữa xin thành thật chúc mừng các anh em đã cùng với chúng tui TINH TẤN ĐI TÌM VẾT CHÂN CỦA ÔNG PHẬT. Và rồi sự Tinh Tấn đó tui lại phải xì ra một vài điều khẩu truyền trên.

ĐM! Tu hàm thụ kiểu này chán thiệt! Trông cho hết nợ ở cái xứ mọi này.

Nè Châu, đừng có rầu theo kiểu vô minh đó! Ngày thì làm việc, tối thì lo tu đừng có lo nghĩ thái quá mà chậm việc lớn, Tui bị chỉ là việc nhỏ! Có 2 cách tiếp thông với cái thằng chết bầm: 1 cách (có vẻ là giỏi và hay) là Nhập định rồi thấy cái thằng chết bầm. Cách thứ 2 là nghĩ về điều lành và cố gắng giúp đỡ người khác theo cái sức của mình. Cách này coi vậy mà hay hơn cách kia vì thực tế nó lợi ích hơn. Điều lành gần nhất vẫn là nghĩ về Ba má của mình và dựa trên Bát Chánh Đạo mà góp ý hay giúp đỡ ba má. Và ĐM! Tui ở trên đầu mấy ông đó. Đâu có xa gì đâu! Ngay đánh của mây ông đó!

Nhấn về chị Hai Ngọc! Nếu mà chị đi xa mà làm ăn thì thôi, còn chị đi xa mà tìm cách tu thì làm rồi hãy trở về cùng với bạn bè mà tu tập – và cũng đừng có hành xác quá. Cứ tự nhiên và nhẹ nhàng. Chị vẫn còn cái nhận xét sâu sắc chớ! Việc gì mà phải bận tâm như vậy. Đúng là nhà yên thì chị đi. Nhưng chị đi thì nhà có yên đâu? Mong chị.

Ê. Cái thằng bé Ai Cập chết đuối! Mày còn tìm cái gì nữa? Hãy hỏi những câu hỏi của chính mình và tu đi, đừng có hỏi và phân tích dài dòng, Đừng có thi đua với nhau, kệ nó. Mình tiến theo vận tốc của mình.

Ông Tiều Phu à! Nhân Quang tâm Linh bị ô nhiễm hay bị che khuất do mình đã nhìn không chớp mắt vô mấy cặp mông và giò căng của mấy cô Vũ nữ nhiều quá. Và mặc dù ông đã lên cao nhưng vẫn không thấy gì là vậy đó. Cứ giữ vận tốc cũ. Một hồi lâu nó sẽ phục hồi lại. Nếu rãnh ông có thể nhìn cái hình của ông học trò của ông vậy – cũng được. Hay hình của ông (A DI ĐÀ) và nhớ tập

trung cái nhìn vô AJINA của tám hình. Nhìn như vậy thôi, khỏi có lý luận cái gì cả. Hay hơn thì vừa HRIH và vừa nhìn.

Un peu de soleil dans l'eau froide! (Hồ Văn)

Anh vẫn bình thường chứ! Sao đừng có so sánh cái gì cả. Cứ như điếc và đui và khi chơi là chơi hết mình. Không che đậy gì cả. Anh chơi năng thì sáng hôm sau anh vui hơn. Những vương vấn sẽ vơi đi.

Tu Đà Hườn Nguyệt Vân! Hãy sắp xếp lại tư tưởng cố gắng tinh tiến, đừng có chưa chi mà đã phê bình. Chẳng trúng trật cái gì đâu! Cứ bình tĩnh mà làm. Nhân Quang Tâm Linh của ông như của ông Tiêu Phu (vì giữa ngực mà có chữ “vạn” là Tu Đà Hườn là người nhập lưu!)

NHẮN CHUNG

Là vì mình là Vô Minh có nghĩa là MÙ, MÙ mà đòi lái xe nên mình đừng có phê bình hay phân tích cái lời đề nghị của mấy ông chỉ đường. Mình làm theo ông càng sớm càng tốt. Có những phương cách khi làm là có Tiền liền và có những phương cách phải làm một hồi rồi mới có tiền. Mới làm mà đã có Tiền liền có nghĩa là nó không đúng 1 cái gì đó (phản luật tự nhiên vì: chẳng có ai vừa mới đẻ ra là đã có thể chạy ngay được cả). Làm một hồi rồi có tiền là hợp với tự nhiên hơn và rất là căn bản. Có nghĩa là từ Vô minh, nhờ vô lý nhân quả, mình nhẫn nại hơn và nhờ Thiền định hay Chánh niệm mình trở nên vui vẻ hơn. Và do Tâm càng ngày An tịnh nên cảnh giới chung quanh càng bình yên. **ĐÓ LÀ CÁCH TIỀN TU CĂN BẢN NHẤT.** Lâu lâu nhớ nhắc lại cái lối phân tích cấu tạo của một Tượng Phật cho anh em mới vô khoái cái nhìn sâu sắc của Đạo Phật. Cố gắng đi tìm những câu chuyện có thật mà kinh sách không nói tới mà nói lại cho anh em nghe và nhất là nói lên những cái sai lầm của mình cho anh em biết để nếu có thể nên tránh. Nói 1 cách tự nhiên – thoải mái – khi nói là không kể người đối diện là con trai hay con gái. Và nhất là đừng nói bóng nói gió. Họ hỏi cái gì thuộc về Phật pháp là trả lời liền. Cái gì khó quá thì hợp tác lại mà giải quyết. Nên bớt nói những diễn tiến tương lai... Nhân tướng luận, thời tiết luận... Tốt hơn hết là hãy mở miệng ra là nói chuyện tu hành, còn ngoài ra: chỉ là chuyện nhỏ! Khi hợp mặt mà không làm lợi ích cho anh em (con người) thì không làm. Nhớ phân tích những cái thiếu sót của sách vở, của những học giả họ viết lại. Phân tích 1 số sai lầm của các pháp môn khác. Và nhất là đừng có tăng bốt nhau quá!

Một phương cách để tiến tu là cứ bám theo và suy nghĩ về 1 trong những ông đã thành công và giữ cái suy nghĩ đó chết luôn như vậy. Sau 1 thời gian mình hay nhìn vô cái hướng nhà ông mà đánh lễ (trong tâm). Sau 1 thời gian nữa, thì mình lại có cái nhìn về sự Vô thường của sự vật. Sau 1 thời gian nữa, mình thấy rằng: rồi tất cả sẽ trở về với cát bụi. Nếu ngay lúc này mà mình thấy đã, thấy vui, thấy nhẹ nhàng thì tới buổi công phu đó thể nào cũng có: tề lăm lăm là 1 ánh sáng màu vàng như bóng đèn tròn xuất hiện cao hơn cái tâm quán của mình #45 độ. Nếu giỏi hơn chút nữa thì mình sẽ thấy từ từ hiện ra trong ánh sáng màu vàng đó 1 hoa sen 5 cánh và vân vân.....

Thật sự ra là mỗi người phải có 1 lá thư nhưng nếu làm như vậy thì chắc là CHẾT MÁT! nên không biết giải quyết cách nào, bèn nhờ vô cái gì đó và viết đại ra đây vài dòng để gởi tặng trước tới gần hết tất cả mọi người bạn chưa quen và sau tới mọi người đã quen, và kính chúc tất cả cùng vui mừng lên vì mình đã được một phương pháp không thua bất cứ cái chùa Tây Tạng nào và nhất là 1 phương pháp được dâng tận nhà, tận giường mà khỏi cần đi đâu xa cả. Thật là Hạnh phúc khi đã là dân Đà Lạt. Cuộn băng mà các bạn sẽ nhận được là 1 cuộn C120 nói về chữ Hiếu. Được đạo diễn và chọn lọc rất kỹ: Cổ kim hòa điệu kết hợp với khoa học hiện đại nhất và một sự đầu tư gần như là liên tục của rất nhiều cõi. Ngược lại khi nào rảnh bạn nào tới nhà Bồ Vinh đi Photocopy lại cho thằng già này cái bản Huyết Tử và Bát trạch trọn bộ (trong sổ tay của tớ) hay anh Thành cận và gởi qua đây kèm theo vài câu chuyện quê nhà cho đỡ ghiền. Nên nhớ rằng chỉ có vấn đề sinh tử thì thằng già này mới nhập định còn không có thì nó không có nhập định đâu nghe. Vì vậy, nếu muốn viết thơ thì nhớ đề tên địa chỉ ở quê nhà cho thằng già này biết (nên nhớ thằng lão còn cái bản đồ Đalat).

Còn một số bạn xa xưa đã quen thân thật là thân mà không biết làm sao! (Nói tới đây nghe BUỒN TRONG BỤNG!). Chắc có lẽ khi nào về VN thì sẽ nói một xũ luôn! Và dĩ nhiên không phải là do làm biếng mà không viết thư cho đâu nghe. Thôi không nói chuyện Tu nữa mà nói chuyện Mỹ cho mấy ông nghe chơi...

8- Dú Tờ 19/11/92

... Này những Nguyễn Văn Phước kia, chúc các ông thành đạt như nguyện. Nếu chúng ta thành công lớn thì bước tới sẽ có rất nhiều người Ngoại Quốc sang học tập VN theo cái lối này đó...

Thật ra chả có cái gì để nói nữa cả. Bèn đi 1 đường hỏi thăm.

- Hồ Văn: Anh vẫn khỏe chứ, đừng có sốt vó nghe, có dễ được tý nào không? Hỏi về tài chánh thì thế nào rồi?

- Viên Ngọc dõm của em! Anh vẫn đủ thời giờ để than thân trách phận chứ? Chơi chết bỏ trẻ nhỏ không cần nghe! Nếu muốn chuyển hướng nào đó thì đừng có tự ý đổi phương cách nghe và nếu muốn đổi thì thử hỏi Vân coi ra sao đã rồi mới làm.

- Anh Thái ơi: vẫn ở chỗ đó hoài sao? Dành sức để đợi mùa rằm là chơi luôn. Nhớ bận áo ấm nghe. Bây giờ Anh vừa nói vừa làm đó!

- Nhỏ - Ông chẳng nhỏ tí nào cả. Dám cử Mật vụ qua tận đây để theo dõi tui. Thật là quá cỡ. Cứ làm cho thỏa mãn đi rồi khi thấy mệt thì hãn quán TV. Nhớ hộ thân cho thật kỹ nghe. Nhờ Cô Vân kiểm tra xem, từ từ thì sẽ được!

- Châu, em vẫn cố gắng đều đi, chuyện đâu còn có đó, trả hiếu là được rồi đó vì khi có chuyện gì thì đã có mấy tên nô lệ làm giùm rồi khỏi lo. Cứ sai nó thoải mái. Nhờ Trang nghiên cứu miếng đất chỗ ngay cái eo. Để nó làm cho má nó chớ!

- Bà làm cái gì mà rồi lên vậy bà Huế của tôi. Bà Đại tướng đừng có tự phê nhiều quá, một hai ba đợi mùa rằm nhân ga, nhớ hộ thân kỹ nghe. Lần này thì “Sống như vậy thì cứ sống, chết thế chó nào được!”.

- Ông nghịch của tôi, ông đỡ nghịch rồi hả! Nhân quang còn yếu vì là đệ tử một của playboy nên cứ nhìn con gái, í quên nhìn Lão bà ngồi hoa sen nào đẹp đẹp có cái cục đồ lòm trên đầu là được, nhìn tự do như con ruồi. Đừng để cái đầu nó tự nói tự cười nữa. Cứ nhìn vậy thôi, hình ảnh đó sẽ làm mạnh nhân quang tâm linh lên và anh sẽ thấy như anh em khác. Trở về Sơ phát tâm, lúc nào cũng Sơ phát tâm.

- Nguyệt Vân: cứ từ từ đừng có vội nhận xét việc này, việc nọ rồi từ đó rút ra kết luận không trúng. Nó phí đi. Thư giãn. Thoải mái. Nhìn cuộc đời trôi qua theo chiều hướng vô thường, cứ làm việc bình thường. Đừng có hấp tấp mà hư việc lớn. Còn bị nữa không?! Kính chào đệ tử của Quan huyện.

- Con nhỏ chết đuối! khi có cái gì mà từ bên ngoài tới lắm, hãy dựa trên chính mình. Dùng xác chết để quán sẽ bớt tham dục, đó là đường duy nhất và chơi tối đa vô.

- Lão 78 có thằng nhỏ ở HBT là người hạnh phúc nhất. Không tin thì hỏi mấy ông kia coi.

BYE.

9- Dú Tờ 27/11/92

Công nhận số anh em mình xui thiệt! Mới nói là có dư \$ thì tự nhiên đến lúc cái xé nó hư. Mới mấy ngày nay trời đổ lạnh và tuyết rơi. Thành phố khoát 1 màu trắng tinh khiết. Trời đôi lúc âm u, đôi lúc xanh đẹp. Máy bay ít bay và số lượng khách du lịch giảm lắm. Vì vậy thằng lão hốt rác chỉ còn làm khoảng 7 giờ 1 ngày thôi: lại được về sớm, cũng sướng. Đợi đến lúc Noel chắc sẽ có nhiều khách hơn – và sẽ làm nhiều giờ hơn nữa.

Tuyết rơi như bông gòn – khi tuyết rơi thì nhiệt độ lại không lạnh mà đến khi tuyết sắp sửa rơi hay tan thì nhiệt độ lại xuống ghê gớm: có nơi – 9 độ F (biết rằng 32 độ F là 0 độ C) đủ biết là lạnh cỡ nào. Có cái điều kỳ lạ là tất cả các vật kim khí trong người đều lạnh cả - thành thử sợi dây chuyền, cục cảm thạch... đều lạnh. Khi làm việc ở ngoài trời nếu cầm đến 1 vật bằng kim khí thì sẽ gần như mất cảm giác (Cái này là tở làm thử, chớ chả có ai bắt mình ra ngoài làm cả). Tất cả những máy móc ngoài trời đều không hoạt động được vì lạnh. Cũng do lạnh mà ở ngoài chợ người ta bày bán những cây que (như là cây đo dầu máy) bằng điện trở để hâm nóng máy trước khi chạy. Cũng vì lạnh quá, mà nếu mình chạy xe liên thì sẽ có tình trạng bế bloc máy (y như mình đổ nước sôi đột ngột vô ly vậy) - Ở đây, đôi khi đi làm thì được, mà về thì lại không! Vì có khi xe bị tuồng bánh vì đậu xe trên nước đá – Nên tình trạng thân tương trợ ở đây rất cao: tôi đẩy xe anh và sẽ có ngày anh sẽ đẩy xe tui. Đi bộ 1 mình trên 1 đoạn đường vắng đều có khả năng gặp những người Mỹ dừng xe lại và hỏi mình rằng muốn đi đâu, họ chở đi!

Vừa rồi có 1 ngày lễ gì đó của công giáo “Thanks Giving”: tất cả công sở đều nghỉ sớm – chả có ai đi chợ - họa hoằn lắm mới thấy 1 chiếc xe ở ngoài đường phố. Đường phố vắng hoe như “ngày giải phóng”. Thành phố có thể nói là chết đi 1 ngày. Nói về sinh hoạt ở đây, thì ngày chủ nhật là ngày vắng nhất vì chả có ai đi đâu cả. Cái đạo Mocmen nó giảng kinh thánh trên TV – và vì vậy họ PHẢI ở nhà để nghe. Đây là 1 điều kỳ lạ nhất của tiểu bang UTAH (hiệu con ong)

Đạo Mocmen là 1 đạo công giáo cũng nói về Chúa nhưng có điều là họ khuyến khích phải đẻ nhiều con – Nên gia đình Mocmen có rất nhiều con nít – Có gia đình có tới 13, 14 đứa – Vợ ở nhà lo đẻ, chồng đi làm – hay Vợ vừa đẻ vừa làm còn chồng thì ở nhà lãnh tiền thất nghiệp. Ngân quỹ của đạo này là do sự đóng góp 10% tiền lương của 1 giáo dân. Do nhiều \$ quá nên các nhà lãnh đạo bày ra chuyện mua bán vũ khí... Nhưng hay 1 cái là khi bị bắt thì tòa án không đả động đến đạo Mocmen mà chỉ xử án chính cá nhân đó thôi!

Trong đạo đó nó có 12 ông Thánh – cũng thả dè – ý quên (có vài ông thôi) – cũng nhập định rồi quyết định việc này việc nọ - Uy lực của nó là dựa trên \$ và niềm tin ngây thơ của tín đồ. “Phúc cho ai không thấy mà tin” được lợi dụng tối đa! Họ dùng rất nhiều phương tiện để giảng đạo- ví dụ: chữa bệnh bằng niềm tin, có 1 ông đó chữa thoát mái, chữa lung tung, ai mà lên cũng đều khỏe hết. Miệng thì nói về Chúa nhưng tại sao lại có những hành động quá là xỏ xàng như 1 tên thần quyền “Nhưng có 1 lúc nếu để ý thì ông chữa 1 cô bé câm và điếc từ nhỏ và với vài cái búng tay cô đó ĐÃ CÓ THỂ TRẢ LỜI 1 CÁCH TRÔI CHẢY NHỮNG CÂU HỎI của ông thầy đó! Thật là Quái đản và lố bịch. Có 1 lần nữa Đạo Mocmen lại qua Lenin Grad để giảng (chỉ mới đây thôi) thế là họ đem theo 1 lô những người lực sĩ rất là mạnh của họ và sau khi bức dây xích, xé Tủ điện, chặt gạch, chặt “ác lô”, họ hỏi dân Nga là ai tin về Chúa thì giơ tay lên! Có rất nhiều người giơ tay.

Về uy lực của cái đạo này là xin việc làm rất dễ - Mà ai đã được chính ông Chủ tịch giới thiệu vô đâu đó làm là ở chỗ đó không được quyền đuổi người đó dù người đó có làm biếng đi nữa hay ưa làm thì làm, không ưng thì nghỉ chả có ai đả động đến họ cả. Uy lực thứ 2 là khi ra trường Đại Học thì sẽ có ngay việc làm, vì anh là Đạo Mocmen còn nếu anh không phải thì thôi về vườn hay qua tiểu bang khác mà tìm việc làm! Giáo dân Mocmen chả uống rượu và hút thuốc – còn 1 vài nơi ở UTAH còn giữ tục lệ đa thê. Cái kiểu này nếu mà Tở chưa tu chắc tở theo đạo Mocmen quá. Điều khó hiểu nhất là mình không có khai cái gì về Tôn giáo của mình cả. Ấy vậy mà họ biết mình Mocmen hay không!

Đợi cô Thảo làm xong món quà cho người yêu của cô ở VN thì anh em ta sẽ có 1 cuộn băng về chữ Hiếu – Đặc biệt.

Xin kính chào

- Nhờ mấy bố coi dùm 2 cái năm này nó lấy nhau được không? Con gái (năm 1970) và con trai (1959) (chúng nó sẽ về VN đám cưới), dự trù là tháng 2 tây.

- Nhờ mấy cô coi dùm cô Thảo và anh Hòa sẽ lấy nhau sang năm (1994) tại VN.
2 đám cưới sẽ tổ chức vào khoảng tháng 1 – hay tháng 2 (tây) của năm 1994.
27/12/92

10- 3/10/94

Ba Danh thân,

Trước khi tớ bị đày qua Mỹ để vừa trả quả và hưởng Phước thì tớ có nói với mấy ông rằng:

- Phương pháp này vì chỉ mới nói được trong vòng khoảng 2 hay 3 năm gì đó, nên chỉ được nêu ra những phần chính hay nói cho đúng ra chỉ mới có “gạch đầu dòng” thôi. Không biết có ai để ý tới vấn đề vừa nêu ra hay không?

- Phương pháp có 1 cái sai mà sao không ai kiểm ra cả?

(cái này có lẽ ông có viên ngọc quý còn nhớ). Riêng đối với ông, tớ có nói là ông nên nhớ những vấn đề căn bản của ông Thích Ca, khi nói về phương pháp: “Lành thay, Lành thay! Ông vì chúng sanh đời sau mà hỏi câu này. Ông hãy nghe cho kỹ và suy nghĩ cho khéo. Tôi sẽ VÌ ÔNG mà nói.

Phân tích cho kỹ thì ông hãy tạo một không khí thoải mái khi nói. Và để ý là dùng 3 luân xa AJNA, ANAHATA và MANIPURA để biết rằng họ có hiểu đúng ý nghĩ của phương pháp hay không? Vì mới khởi sự Ông Thích Ca liền la lên: “Lành thay, Lành thay! Ông vì chúng sanh đời sau mà nói câu này”

Hãy nói ích lợi của câu hỏi, và nhân duyên tuyệt vời của buổi họp bạn hôm nay (vì không phải chỉ có một mình ông hay chỉ có chừng đó người, mà nên nhớ rằng còn có những Vị Bồ Tát, những ông Tiên, ông Ma, ông Quỷ vì tò mò hay vì thích thú mà họ tới họ nghe nữa) ông nên tôn trọng họ. “Ông hãy nghe cho kỹ” ông hãy kiểm tra coi khi ông nói họ có lắng nghe hay không? Hay họ vừa nghe vừa nghĩ tới chuyện tào lao. Hay họ ưa nghe mà bị nghiệp ác ngăn che Ngay lập tức, ông hãy tập trung ý chí và hướng sức mạnh đó về họ. Và lập đi lập lại nhiều lần. Cho tới khi nào Mani Pura chấn động chính xác ở giữa. Có nghĩa rằng họ đã nắm vững vấn đề. Đối với những vấn đề quan trọng, ông vừa quán, vừa nói, vừa nhập Mạn đà la và hồi hướng công đức tuyệt vời trên đến cho họ.

“Và suy nghĩ cho khéo”: họ không thể nào “suy nghĩ cho khéo ngay khi ông nói (vì họ chẳng hiểu gì cả, vì vấn đề quá mới đối với họ). Nhưng phản ứng của họ là: hào quang trên đầu loé sáng; những cục đen bị chấn động và có khi biến mất, cảm giác ngay chính họ là mát nhẹ “trong đầu” và họ hô lên “đã quá! Đã quá!” (Việc này chỉ xảy ra khi ông đã tạo một không khí thoải mái: không có người trên, kẻ dưới, không còn con trai, con gái...)

“Tôi sẽ vì ông mà nói”: hai chữ “Vì ông” trong trường hợp này được huy động với lực Từ Bi 100%. Có nghĩa là tui sẽ nói đi nói lại vấn đề cho ông nghe cả TRĂM TRIỆU LẦN mà không chán vì tui biết những thắc mắc, câu hỏi được nêu ra là do lòng ham muốn hiểu biết, chứ không phải sự thách đố hay bắt bẻ mà ra!

Hai chữ “Vì ông” được huy động với lực của Trí tuệ 100% vì tui sẽ lập đi, lập lại hàng TRĂM TRIỆU LẦN mà không chán vì tui biết ông vừa nghe mà vừa nghĩ đến chuyện bậy bạ hay những lo toan trong cuộc sống”. Vì tui biết ông chưa được chuẩn bị kỹ về Tâm thức để đón nhận câu Trả lời và vì tui biết rất rõ rằng ông còn bị ác nghiệp ngăn che và chi phối khi nói đến phương pháp. Và điều quan trọng nhất là tui biết rất rõ rằng ông “không có một kinh nghiệm Tâm linh nào cả” nên tui phải cho rất nhiều ví dụ HÀNG TRIỆU LẦN mà không chán, để thực hiện cho bằng được câu nói của CHÁNH PHÁP được biểu hiện bằng hình tượng ĐẠI NHẬT QUANG NHƯ LAI (Mặt trời lớn): Mặt trời của chúng ta là mặt trời nhỏ vì nó chỉ có thể chiếu sáng một mặt, còn mặt kia là bóng tối. Còn đối với “Đại Nhật thì không có vấn đề bóng tối. Không có cái gì mà không biết – Không có cái gì mà không nói rõ được...”

Vì với Trí lực được huy động đến 100% nên tui biết rất rõ rằng nếu tui nói đến những danh từ Dao to búa lớn như: Như Lai tạng, tánh Không, Pháp Thân Tỳ Lô Giá Na, Nam Hải Bồ Tát, Thanh Tịnh, Tịch Tịnh,... Thì liền ngay đó các ông sẽ bàn cãi và viết sách, xây chùa, dàn dựng những nghi thức cúng bái không cần thiết... mà quên đi rằng Vấn đề chính là TU và TẬP để được đi trên con đường của Chánh Pháp hay giỏi hơn được đồng hành với Quan Thế Âm, được đồng hành với Đại Trí, được đồng hành với Địa Tạng... Hay dở hơn là đang hướng về con đường Chánh Pháp bằng cách bỏ đi những nghi thức rườm rà không có chất lượng – Mà đã nhắm đúng đến Chánh Pháp mà đi hay hướng về đó thì thành công sẽ đến một ngày không xa. Tui dám ký cả hai tay và hai chân với mấy ông đó.

Do đó vì những vấn đề được nêu rất rõ trên. Nếu ông để ý thì Tui là một người đặc biệt nói pháp mà không bao giờ bàn đến Tánh Không... Còn một vấn đề nữa là vì tui ông và mấy ông nữa chỉ mới có đóng góp vô Chánh Pháp trong một kiếp này thôi nên chúng ta phải thận trọng: “Bồ Tát Bất

Thôi Chuyển khi Thuyết Pháp có khi bị Thiên ma nó nhập mà không hề hay biết”. Xin ông kiểm tra lại và cố gắng nhận định vấn đề cho đúng! Đây cũng là những kinh nghiệm của tui.

Để tiến xa hơn nữa, Ông nên dùng Trí tuệ, Từ Bi, Giới luật để đập mạnh vô Ái, Sân, Si của từng người bạn của tui và của ông. Nếu nghiệp Ái thì ông hãy kiếm cho ra cái cặp đó và cho một trong hai đứa thành công. Rồi nếu có dịp hãy để họ giải quyết nghiệp Ái với nhau thì người kia sẽ xong luôn. Ông thử kiếm xem SÂN thì phải làm sao? Và SI thì phải làm sao coi.

Nên nhớ: Khi Tui nói Vui thì Tâm tui cũng Vui theo chữ Vui chứ không phải là chỉ có chữ Vui thôi... Không biết ông có hiểu ý của tui không? Cám ơn con nhỏ Sen.

11- Anh Nhâm nhớ thương

Để em kể cho nghe những chuyện vui bên xứ đờm này. Đờm sống bên này lần lần biến con người thành con lừa. Sáng thức dậy “Đúng giờ” dọn dẹp thể xác “Đúng giờ” ra xe nổ máy cho nóng máy và tới chỗ làm “Đúng giờ” cầm cái thẻ công nhân quẹt vô máy tính điện tử và bắt đầu làm theo 1 chương trình mà họ đã chọn sẵn. Công việc không có gì là mệt nhọc lại rất an toàn nên đầu đầu nếu có sự đụng chạm nhau, thì đều dùng cái chữ “xin lỗi”, “làm ơn”, “vui lòng làm cho tôi”, “càng sớm càng tốt”... Mới đầu, xem qua thì cũng có bề mặt tốt đẹp như vậy, nhưng bên trong thì ôi thôi chẳng được cái gì cả. Con gái mà có chút nhan sắc là bị ôm rích đờ, ... cho nên trong nội qui có luật; “Tên nào mà “rích đờ” là bị đuổi liền. Đánh nhau thỉ cả 2 bị đuổi...” và khôn nổi ở chỗ em làm quý nào cũng có tên bị đuổi cả.

Và đờm sống bên này, đối với những người không có ý chí và mau quên thì Họ có thêm 1 củ “cà rốt” nữa. Củ Cà rốt ở đây là “xe mới”, nhà bự, đồ dùng trong nhà phải mới, nên thay kiểu hàng năm... và họ bị “củ cà rốt phương tiện” lôi kéo. Và không khéo, “Thiền sư” biến thành “Tiền sư”: Họ cho thầy chùa đủ thứ xe, đủ thứ phương tiện. Thầy chùa phải cạnh tranh với nhau để “in kinh” mà không bao giờ giảng kinh “không cần tu nữa” vì có thiện nam tín nữ đầy đủ vây quanh đấm bóp. Họ xây chùa càng lớn càng tốt. Không biết có linh hay không mà chỉ cần trên 1 viên gạch mà họ khắc tên của gia đình để nhờ thầy cầu nguyện là họ phải cho 1.500 đô. Cúng dường chùa phải coi bằng giá cả được niêm yết cẩn thận. Anh có quyền vô chùa thoải mái tự do không có ai để tiếp chuyện anh cả nếu anh không cúng dường 1000 đô trở lên. Đó là tình trạng tu của những Tiền sư. Nên cứ thế con lừa và củ cà rốt cứ kéo lê cuộc sống đầy an toàn vào cõi chết. Thế nhưng vì quá an toàn con người lại trở nên ích kỷ một cách khủng khiếp. Tất cả cái gì cũng có bảo hiểm cả nên khi bị nạn thì gần như không có ai quan tâm tới cả vì đã có bảo hiểm lo. Và vì có bảo hiểm nên số tiền y tế lại rất cao: gãy tay – 3000 đô... Nghĩ lại tội cho những nhà không có bảo hiểm (Vì vẫn có người nghèo vì tội lười không thèm đi làm hay những người có lý lịch đen: ăn trộm, cờ bạc, giết người, ở tù). Họ cũng được chữa trị nhưng khi biết họ không có bảo hiểm thì họ không chữa nữa và người bệnh cứ lết đi đâu đó không cần biết. Dù sao đi nữa vẫn đỡ hơn nước mình.

Họ thiết kế đô thị theo từng khu: khu nhà ở và khu làm việc hay công sở. Khu nhà ở thì có khu nhà riêng, nhà mượn, nhà đôi như nhà của Bồ Minh vậy đó. Khu công sở thì có kiến trúc như những cái hộp. Đại khái nó như vậy, ở đâu cũng rộng rãi, thoáng mát – và sạch sẽ là điều đập vô mắt của mình liền – vì công việc bảo trì các đường xá là có các công ty đảm trách nên nếu đường dơ thì họ bị kiện. Nên lúc nào cũng có 1 xe quét đường đi quét và hút bụi, nếu nước ở trên đồi tràn xuống do trời mưa có mang theo đất và cát làm dơ đường thì lại có bàn chải sắt đến cào và đánh bay lớp đất dính. Còn nói về trong nhà thì em có quay 1 cuốn băng (hệ NTSC) sẽ gửi về Đalat cho coi nhà Bồ Phước chơi. Em dự trù sẽ quay 1 cuốn băng gồm toàn những người mập ở UTAH nhưng coi bộ khó quay quá! Đó là những chuyện ngoài đường phố - còn đối với em thì chưa 1 lần nào em thức dậy mà em có cảm giác là em đang ở Mỹ cả - lúc nào cũng nghĩ là mình lên nhà Bồ Vinh chơi ta. Nhưng rồi khi tỉnh hẳn thì cũng hơi buồn... Vì mình cách họ tới 20.000 km bằng thể xác. Còn CÁI ĐÓ thì khỏi nói! Nó vẫn vậy.

Khi mới qua đây em làm hãng Cokrair là 1 công ty lo đồ ăn cho hành khách trên hầu hết các chuyến bay quốc nội hay quốc ngoại. Công ty lớn vô cùng (gồm trên 40 nước trên thế giới). Em làm lao công (có nghĩa là quét dọn, đổ rác, lau nền nhà, dọn cầu tiêu, đem đồ ăn lên phòng ăn cho mình và anh em khác ăn uống, và tới đến lau chùi bếp núc). Công việc lúc đó cũng nhiều nhưng được sắp xếp rất khoa học nên anh em làm cũng xong. Lúc đầu rất mệt nhưng sau đó vài tuần là quen và còn dư thời giờ để tán láo, ăn vụng, và chui vô phòng của mấy cô đi ngủ!... Theo thời gian công ty đổi chủ, và gom lại, em phải làm công việc của ông rửa chén – Chén, đĩa, ly các kiểu các loại được chở ngoài phi trường về ở ạt và những tên rửa chén được chia ra từng nhóm để hoàn thành nhiệm vụ được giao. Họ lấy máy quay phim ra quay để rút kinh nghiệm, sắp xếp công việc được chặt chẽ và khoa học để tất cả cùng làm và cùng nghỉ. Cứ 2 giờ thì được nghỉ 15 phút và tới trưa thì ăn cơm ½ giờ.

Xe ngoài phi trường chở đầy chén đĩa dơ về và được chất trên những cái dàn bằng nhôm có bánh xe và được đẩy vô phòng rửa chén để được phân loại (đĩa theo đĩa, đồ nhựa theo đồ nhựa, muỗng nĩa dao theo từng loại) và được đổ vào 1 cái máy có băng chuyên không lò để rửa. Vì vậy chén đĩa bị bể không biết cơ man nào mà kể. Đến độ mà tụi em còn phải tự hỏi là làm sao nó lờn được ta. Ở đây chín phần mười là người Việt nên ngôn ngữ chính là tiếng việt + tiếng chửi thề. Ở đây xảy ra

không biết bao nhiêu là chuyện cười: có 1 ông người Mỹ tới hỏi em: “người Việt mấy ông chào hỏi nhau như thế nào? Em liền nói và biểu diễn cho nó coi: khoanh tay, (là em khoanh tay lại) , nhắm mắt (là em nhắm mắt lại), cúi đầu (là em cúi đầu), chào ông (hay là Bà hay Cô) mạnh giỏi!! Em nói nó rằng nếu anh làm như vậy trước người Việt thì họ sẽ cười vui vẻ và họ sẽ chúc lại ông vì ông là người lịch sự nhất. Thế là cu cậu gặp ai cũng đứng nghiêm, khoanh tay, nhắm mắt, cúi đầu và nói chào ông hay chào chị mạnh giỏi! và quả nhiên ai cũng cười và chúc lại nó. Cu cậu khoái lắm, giờ thì Cu cậu nghỉ rồi.

Em làm được khoảng 2 tháng công việc của tên rửa chén, sau đó 1 ông bạn thấy em làm khổ cực quá nên tự ghi tên em vào 1 cái bảng để xin dời chỗ làm vào 1 phòng khác. Thế là sau đó 2 tuần thì em được kêu lên phòng vấn về khả năng Tiếng Mỹ và được làm ở phần gói ly, muỗng nĩa dao của các máy bay... xin xem hồi sau sẽ rõ!!!

Phần 2

Đang cao hứng viết hết đoạn 1 thì công việc ở chỗ em làm thay đổi lung tung, cho nên em không có thì giờ để viết tiếp. Sư trưởng thấy tờ giấy cứ ở trên nắp tủ lạnh hoài nên ngài chẳng nói chẳng rằng lại xuất quỹ tiền chùa và gọi về bên ấy. Báo hại em dùng tới “sa sĩ thông” cộng với thần chú khắc khẩu chân ngôn: “Áy, Ba la, Ba la Má, toi bồi hớ! thì mới biết là Sư trưởng đã gọi về ĐL rồi. Cũng như vừa nói ở trên, em nhận thấy công quỹ của chùa sẽ có mỗi hơi yếu với 4 cái miệng càng ngày càng rộng và sâu, nên em có ghi danh thay đổi chỗ làm để lên \$ chút đỉnh – Và được mấy chú SAM đồng ý nên em phải học hỏi và để ý nhiều hơn tới công việc hàng ngày.

Tóm lại, mới qua Mỹ: em làm thợ rửa chén kiêm hút rác, rửa cầu tiêu. Sau 1 thời gian khoảng 1,5 năm thì em lại chuyển sang làm chỗ: sắp xếp đồ (ly, đĩa, muỗng) lên máy bay. Chỗ này không lên lương vì lao động thường thôi. Sau 1 thời gian khoảng 0,5 năm nữa em thay đổi làm thủ kho. Thế là phải biết cái này tụi Mỹ nó kêu làm sao... Nên sự việc này làm bế tắc việc hoàn thành lá thư. Do đó cho nên mới có cái Hồi Hai này. Và dĩ nhiên với công việc này họ cho lên \$. Nói tới \$ thì mới hay: ở đây Thiên Sư biến thành tiền sư rất nhiều. ví dụ ông Minh Đăng Quang là một ông thầy chùa thuộc loại có tiếng ở VN nhưng khi qua đây vì họ nghĩ rằng phải in kinh, xây chùa nên bây giờ Thầy không còn kinh hành nữa mà ra chùa là nói tới áp phe. Thầy đắc Thần thông thế gian nên cỡi một con rồng xanh Toyota mới cáo chi; bắt chước chùa Ngoại quốc (Tàu, Lào...) Thầy làm những viên gạch mà nếu khắc tên thân chủ lên để để cho Thầy cầu nguyện thì mỗi thân chủ sẽ phải đóng cho chùa 500 đô la và muốn tinh tấn hơn mà lựa viên gạch có sơn màu vàng mà khắc tên trên đó thì phải nộp cho 1500 đô. Vô chùa của Thầy thấy khoảng 1 bên vách đầu những tên khắc trên những viên gạch. Nực cười: ở VN vẫn còn người nghèo – Thầy không còn thì giờ để tụng kinh nữa – Thầy phải lo xây chùa và in kinh. Vô chùa gặp Thầy, Thầy cũng động chuông cho lạy Phật nhưng tiếng chuông sao nghe hơi hợt quá... Đó là vài nét thầy chùa Hải ngoại. Lại nói về thầy chùa chuyên nghiệp này thì khỏi nói – thầy lo sợ từng chút nghiệp quả và để ý bên đó rất nhiều, nhiều lúc thấy bắt chợt xuất hiện những khuôn mặt quen thuộc – lâu lâu lại nghe 1 vài giọng nói “ổng, ổng làm gì bên đó vậy!” Mỗi lần như vậy trái tim có khuyết tật cũng muốn chạy xuống bụng. Tuy nhiên cũng an ủi là - Nói gì thì nói so sánh với trước kia thì nhóm mình cũng đỡ hơn nhiều... Cuộc sống đang dần dà ổn định. Em không còn đi, hay đúng hơn là , ‘t đi’ chợ đồ cũ rồi, chi tiêu không còn là thiếu hụt nữa, và nói cho rõ hơn thì tụi em có chi tiêu cái gì đâu.

Lại nói về trời tuyết, năm nay đổ tuyết lúc lập Đông hơi nhiều nhưng sau Noel thì lại không đổ tuyết nữa. Nhưng trời rất lạnh (- 10 độ C) vào lúc 3 giờ sáng. Ác nỗi là em lại dậy đi làm vào giờ đó, cho nên đã lạnh ở trong lại lạnh cả bên ngoài! Vừa qua đúng vào cái tháng phải nghèo thì em cũng bị đụng xe ngay gần cái bãi đậu xe. Nhờ phước đức còn thừa chút ít nên xe em không bị gì mà xe họ lại bị nặng. Nghe nói họ kiện tụng gì đó nhưng chắc không sao hết. Vậy là có thể về lại với cái xe cũ rồi. Anh em khỏi phải học sinh ngữ. Nhưng cũng vì lý do đó nên cũng sẽ về trễ hơn dự định. Hai tu sĩ Sam và Tinou đang cố gắng vượt bậc, Sam ở số 3 lâu lâu lên được 4. Tinou số 4 sau 3 lần thử lửa thì cu cậu nói “Ông ấy giống Ba”. Tuy vậy còn ở vòng ngoài (vì chưa quen) “Vì lúc đầu gặp em” thì ai cũng bị Tinh tú quay cuồng cả (mệt í mà) và sau đó, qua 3 lần nhập định em hỏi cu cậu còn mệt không thì được biết là “hết mệt rồi”. Sam làm chị Hai số 1, Sam lo cho em như một bà mẹ. Sam vẫn hiền hòa – biết gạt lọc những cái hay cái dở của xứ người. Sam đứng nhất nhì gì đó về Anh vẫn ở ngay tại xứ Mỹ. Vừa rồi cô nàng có bán Sôcôla cho lớp để mua cái TV cho trường. Cô nàng bán hăng qua trời, “THÂN cư TÀI” có khác; nên được thưởng 1 cái máy điện thoại và cái máy cassette và CD trị giá khoảng 150 đô. Thế là suốt ngày “em yêu Thầy Cô” “Kìa con bướm vàng” hay khá hơn là Dauna... Vì dù đã 17 tuổi nhưng Sam vẫn còn là 1 đứa con nít. Y như Thầy nó vậy. Dự trù sang năm cho cô nàng lái xe để tự đi đây đi đó cho nó giống Mỹ luôn!

Còn nói về em thì cũng ngu số 1 như ngày nào! Ở VN thì là 1 người ngoại quốc (không viết rành tiếng Việt) ở đây thì cũng là 1 người ngoại quốc vì không hề để ý đến tiếng Mỹ. Và chưa 1 lần (nếu có năm mơ) thấy mình ở Mỹ cả và cũng chưa 1 lần khi mới thức dậy có cảm giác là mình ở Mỹ. Cứ tưởng là còn ở Việt Nam thế mới quái đản chớ. Có 1 lần mơ mơ màng màng thế nào mà em lại định qua nhà 1 ông nào đó ở VN nói chuyện cho ông nghe chơi nhưng khi tỉnh hẳn thì mới biết rằng cách nhau tới ½ vòng tròn bi xanh lặn. À mới tối hôm qua (3/1/95) vô tình em có coi trên TV 1 cuốn phim nói về 1 thằng Mỹ đi thăm Ấn độ qua 4 di tích của Đạo Phật. Tuy là coi TV nhưng sao em thấy gần gũi lạ thường. 4 di tích đó như chỗ sinh của ông Phật – chỗ ông đắc đạo – chỗ ông Nhập

diệt – chỗ ông nói chuyện đầu tiên – đều được sửa sang lại rất lộng lẫy. Có thấy 1 vài ông Lạt Ma tái sinh – thấy cũng vui. Có 1 đoạn Lạt Ma Rinpoche, bé cái làm – khi trả lời 1 câu hỏi của ông Mỹ đó. Nhưng cũng trong cuốn phim đó họ có nói rằng ông Lạt Ma Rinpoche có thể coi kiếp được. Nhưng nếu coi kiếp được thì tại sao lại trả lời lảm lẩn như vậy được! Do đó cho nên ở đâu thì ở chớ ở VN mà Tu được thì số một nhứt là ở Đà Lạt! Chúng ta có đầy đủ cả - không thiếu một ai.

Ký tạm 1 cái

Đã lâu lắm rồi ông Cò có nói là chỉ có một mình em biết rõ rằng dây gàn đứt rồi! Và lúc đó anh em mình chỉ cười vui thôi, và coi câu nói đó chẳng có gì lớn lao cả. Câu nói đó lâu lâu lại về với em và em cũng phải công nhận rằng: Không khéo là nó đứt thiệt đó chớ. Phân tích thì 3 ông Vân, Hồng, Trang đã bệnh hết rồi vì lý do thương người quá: nên đã liều mình nhảy vô lửa của nghiệp quả mà công những con khỉ ăn ớt, uống rượu và bị bò cạp cắn. Ai đã từng làm công chuyện đó rồi mới thấy công đức của họ đến cỡ nào! Em nói rằng: Nuôi mấy ông thầy chùa cho mập ra và thấy cái dáng của họ “Có vẻ tu hành” đã là có công đức rồi. Không ai có thể chối cãi cái chuyện trên. Cho tới xây chùa, đúc chuông, khoét mở... Tất cả những câu chuyện đó cộng với ý thích tu hành và “Tu đại” của Thiện Nam và Tín Nữ đó. Cộng tất cả các công đức trên lại thì kết quả là từ Trung Phẩm đến Thượng Phẩm: Đối với chúng ta là cái chuyện thường. Đàng này mấy ông đó chỉ nghe đồn rằng một con khỉ nào đó muốn tu trong điều kiện: tui sẽ theo ông tu, nhưng cho phép tui ăn ớt, uống rượu và chơi với bò cạp và bị nó cắn tui bởi hoa lá trong suốt 1 giờ đồng hồ. Trong điều kiện đó, chỉ cần suy nghĩ chút đỉnh là đã thấy không được rồi...

Nhưng với một ý nghĩ: “Nếu tui không thềm chơi với anh hay chị, hay em thì ai, ai là người sẽ gỡ rối cho anh”. Và nếu tui nói rằng: Xét về tiền kiếp thì anh hay chị hay em không có cách gì mà tu được vì Tham và không có Nhân nại, nhường nhịn ai cả. Đụng tới mấy ông là y như là có cái lộn, tính toán, đấm đá, lợi dụng nước đục thả câu. Không biết rằng là giảm phước đức rất lớn. Không chịu suy nghĩ rằng: Mình bị cái này hay được cái giàu sang kia là nhờ vô ác nghiệp và vô minh của mình mà ra. Cứ nghĩ rằng là do tài năng của mình. Rồi bây giờ lại đòi tu hành: Nói tới là nghe phát ghét! Nếu mà mấy ông đó nghĩ rằng như vậy thì mấy ông sẽ thấy: một cô Hồng vẫn giả điên, một cô Vân vẫn bệnh hoạn và đau, một cô Trang vẫn học hành và không biết làm cái gì ra hồn cả. Cho dù cạo 8 cái đầu ông cũng không hề biết rằng đó là Những Đại Thế Chí, những Quan Thế Âm. Những người mà chỉ cần nghe tên qua thôi là... “Ôi, có chớ! Nhưng lâu lắm rồi! Hay, Đó mấy ông đó trong cái hình đó đó! Hay, à tui biết; Đó là: hình ông Phật cầm bình rượu đó mà! Mấy ông cũng không biết rằng, trong cái mớ rác rến: kỹ sư, bác sĩ, nhà có học, du côn, nghĩ bậy kia,... Mấy ông đó đã Nhập Sơ Thiên - Xuất Sơ Thiên - Nhập Nhị Thiên - Xuất Nhị Thiên - Nhập Tam thiên - Xuất Tam Thiên - Nhập Tứ Thiên. Giữ TÂM Thanh Tịnh bằng cách Niệm Thanh Tịnh... Thanh Tịnh: Quán một màn TV hình nằm ngang, giữ cho nó trong lên và từ chỗ Thanh Tịnh tốt đỉnh đó “Biểu hiện một màn TV trong suốt và sáng chói đó. Mấy ông đó đã phát nguyện rằng: Chúng sanh vô lượng - Thề nguyện độ!!!

Ngay lúc đó, công đức của mấy ông không thể nào nghĩ bàn được. Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới chấn động 6 lần hấn hoi. Chư thiên kinh hoàng; vì họ biết rằng: Đó là những vấn đề không thể làm được! Quỷ thần kính nể: vì thêm 1 người nữa sẽ thoát khỏi ác nghiệp và họ sẽ to lớn và đẹp đẽ hơn mình. Chư thiên ma chửi thề! ĐM. lại 1 thằng sắp thoát khỏi vòng kiểm soát của mình! Và với một nụ cười nhẹ nhàng và 1 ánh mắt sáng ngời hy vọng và niềm tin Mấy ông đã nói: Anh ạ, theo em nghĩ: anh nên chơi Tịnh Độ, chị nên quán cái mặt trăng và cũng không quên nói câu bất hủ: Nếu Anh, Chị, em chịu chơi với em thì em sẽ chơi hết mình thiệt. Bây giờ họ bệnh hoạn, yếu đuối, bẻ hết kinh lạc và họ chỉ còn sống là để thi hành Phật sự. Những người như vậy quả thật là rất hiếm. Vào mùa xuân của thế kỷ 21 khoa học kỹ thuật đánh phỏ mặc cho thiên nhiên định đoạt, mất mùa, nước biển dâng cao lên khoảng 1 mét. Những người ở Á Châu và Mỹ Châu bị hạn hán về mùa hè và lũ lụt vào mùa Đông. Lúc này, con cháu của chúng ta sẽ sống khổ cực hơn ta đang sống. Họ sẽ cầu nguyện nhiều và sẽ gặp được những GURU. Chúng ta là những người đầu tiên mang tính cách “Thanh Niên Xung Phong” trong lãnh vực Tâm Linh. Chúng ta sẽ làm họ Tinh Tấn hơn và hứa với nhau rằng: KHÔNG BỎ AI ROÌ LẠI ĐÀNG SAU CÁ.

Chúng ta sẽ lặng lẽ tập tành, chúng ta sẽ gặp nhau với những Tinh Tấn và những thất bại. Tinh Tấn, nếu có sẽ làm tăng thêm hứng thú trong lúc tu hành. Thất bại, nếu có sẽ càng tăng thêm kinh nghiệm, lòng nhẫn nại, ý chí quật cường của dân tộc Việt - Một dân tộc không hề chịu thua ai - Và những sai lầm nếu được nói ra, sẽ là những kinh nghiệm sống cho những bạn bè của mình.

Chúng ta thấy rằng có những người tự nhiên sợ nước dễ sợ. Sợ từ bẩm sinh. Có người sợ chỗ đông người ăn uống. Sợ bẩm sinh. Có những người không hề biết dẫn mình xuống - Không hề nhẫn nại bẩm sinh - Có người nóng tính tàn bạo - Nóng tính bẩm sinh - Và chúng ta thấy rằng nếu họ mất niềm tin và không tự cố gắng thì có lẽ suốt đời họ sẽ không tự thắng lấy họ được. Có nghĩa là

Người Sợ thì vẫn Hải. Người Giận thì vẫn Dữ. Người Nóng thì vẫn Nảy. Riêng chúng ta, thì chúng ta thấy chúng ta đã có đầy đủ tất cả những ví dụ nóng bỏng nhất về điều kiện tập tành.

Một cô Khùng đòi theo A-DI-ĐÀ. Một cô bé đau tim đòi thiên định. Một con Tinh đòi vô Mật Tông. Tất cả đều là con gái, liễu yếu đào tơ. Nói về Ngu thì không ai ngu bằng họ. Chỉ nghe 1 thằng Ngọng nói là đằng sau cái chết là cái sống – Thì họ nhào đại vô chẳng có suy trước tính sau gì cả. Họ không biết rằng rũi Tẩu Hỏa Nhập Ma thì họ chịu chớ Thằng Ngọng đâu có chịu. Nhưng may mắn thay nhiều lúc cũng nhờ vào cái ngu chánh gốc đó mà nên chuyện – Và nói về tâm lý thì họ cho họ là hạng bét. Chẳng được cái cục cục gì: Con gái nhà nghèo – xấu thì cũng có xấu, bệnh thì cũng có bệnh. Mập thì cũng có mập – bắt tài vô dụng. Đã lâu rồi đang học giỏi thì tự nhiên nổi khùng, cười thì không bao giờ dứt. Bực bội vì tính cách con gái của mình. Thù ghét có kinh – thèm muốn làm con trai – mặc cảm đủ thứ - nhà thì túng thiếu, tuy là có cái mã đẹp để chút đỉnh.

Cứ coi đó mà theo họ thì chúng ta sẽ thành công vào 1 ngày rất gần đây. Tiện đây xin nhắn 1 tin nhỏ - NV con đã làm nhiều điều thiện. Công đức con đang được tích lũy. Con sẽ gặp được ông đầu đỏ một ngày gần đây.

Xin chào tái ngộ với một thân xác bề nát kinh lạc.

Một lúc chợt tỉnh, thấy có vẻ như bỏ bê anh em bên đó quá – Hằng ngày mắt thì nhìn về phương Đông, hồn thì ½ ở đây, ½ ở đó. Trí óc thì ½ làm việc ½ cho về bên ấy, nhìn máy bay cất cánh mà như là mình được về bên vậy. Có những lúc, nhìn lên, nghe trộm tư tưởng của những người ở bên này, tớ thấy rằng: bề ngoài thì coi Họ chắc ăn lắm nhưng bên trong ai cũng nhớ về bên ấy cả. Thành thử nếu thả lỏng tư tưởng để nó hoạt động một cách vô tính thì sẽ bị rối loạn ngay. Nhưng với cái vui của công phu nhiều lúc mình lại thấy gần gũi anh em kỳ lạ - Gần quá gần, gần đến mức độ quên cả viết thư, thăm hỏi và hàn huyên tâm sự. Thật vậy trong cái không có tui và không có anh, chúng ta đều là 1 từ lâu rồi. Nhưng nếu chúng ta bàn sâu vào đề tài trên: Có, không? Nhiều ít? Hữu tướng, vô tướng, Thanh tịnh, loạn động,... thì chúng ta lại rơi vào cái cảnh cũ của bao pháp môn khác.

Không kể gì đạo Phật – chúng ta, khi bàn về những vấn đề trên, vô tình mở cửa cho cái đám ăn không ngồi rồi, cái đám nhét nhồi kiến thức, cái đám đếm bò cho người, cái đám Thủ thư Thư viện, ... cái đám có quyền ấn bản sách vở, có quyền kiểm soát sách vở, cái đám có quyền cất xén sách vở. Cái đám nhà giàu lại thông minh, cái đám nghiên cứu lý sự xuống, chẳng coi trọng thực hành, cái đám có trái tim người máy, không còn nhạy cảm nữa cứ áp dụng “công thức Không” vào đời sống một cách cẩu thả. Cái đám nói mà không dám làm. Những cái đám đó thật sự có động đến hàng vạn người đi nữa cũng vô ích mà thôi theo quan niệm của Phật giáo. Từ đời các chư tổ chánh công tới bây giờ, nếu nhìn vào khoảng thời gian đó, chúng ta đều là nạn nhân của sự tu hành cẩu thả cả. Nếu mà các bạn nhìn ra thì sẽ ón lạnh và xấu hổ với chính mình và rùng mình “quê một cục”. với những lý luận đầy hý luận, chẳng đi tới đâu cả. Với cái đám đệ tử và Thầy chỉ dạy toàn là cái gì đâu đâu không, không đi sâu vào mục đích của vấn đề phá tan 3 hòn núi Tham – Sân - Si để vào miền giải thoát. Mở miệng ra là tui theo ĐẠO PHẬT mà chẳng biết cái cóc khô gì về nó cả. Chẳng lượng sức mình rồi tụ họp lại khen nhau: tự cho đã ngộ Đạo rồi, tự tìm ra chân lý rồi. Đả đảo tất cả và hoan hô ta. Mà 3 hòn núi Tham Sân Si còn to tổ bố kia. Có những pháp môn họ tụ tập nhau lại rồi cho phủ 3 hòn núi Tham Sân Si đó thành 3 hòn núi đầy hoa thơm cỏ lạ và nói rằng Tất cả chỉ là một không khác. Mà khi gặp chuyện thì lại bòn xén từng xu một.

Thì cứ cái đã đó, cho dù có lấp kín vết chân của mình trên trái đất này thêm 10 ngàn lần nữa thì chúng ta biết rằng Họ còn cách Phật rất xa. Có những trò chơi trên trái đất này, cần chúng ta phải là người trong cuộc mới hiểu hết được tất cả sự khó khăn hay sự nhẹ nhàng của nó. Ví dụ như anh Cò, Anh sẽ hiểu được “Nhà không còn gì cả” hơn ai hết vì anh là người trong cuộc. Lúc đó mỗi ngôn từ đều vô dụng. Có những lúc, Anh em trong nhóm có coi về đời sống của ông Cò và có bàn rằng “Nếu lúc này (1991) mà ông giàu lên là tiêu ông luôn”... Cái câu vừa rồi chỉ có giá trị cho những người quán thấy nó. Còn những người nghe nó thì không hiểu gì cả. Đó là chúng ta lấy 1 ví dụ để hiểu rằng giữa cái biết và cái không biết chỉ có cách nhau 1 sợi lông thôi. Nhưng biết thì lúc nào cũng biết và không biết nếu không thêm cố gắng, không thêm phấn đấu với chính bản thân mình thì lúc nào cũng không biết cho dù có nằm đè lên nhau cũng vậy mà thôi. Cái này cũng vậy.

Ngôn từ trở nên vô dụng vì đây hẳn phải là những kinh nghiệm cá nhân. Do đó cho nên – có những lúc chỉ đường cho họ vào miền đất hứa – Tui có 1 kinh nghiệm rất quý giá mà cho tới bây giờ ít ai nhận thấy. Đó là giải quyết cho bằng được 3 hòn núi Tham Sân Si. Chúng ta biết rằng nếu chúng ta con mắc vào thêm 1 vấn đề nào khác ngoài Tham Sân Si thì Chư Phật đã thông báo là: Chịu thua lâu rồi. Vì Con người ở Nam “Thiệm” bộ châu không thể thành Phật được. Nhưng may mắn 1 điều nữa là chúng ta; Nếu có suy nghĩ về Giải thoát, chỉ mắc vào đó 1 phần nào thôi: ví dụ: cô Hồng lại yêu thầm Ba Danh trong vài kiếp trước – Thì chỉ có Ba Danh, nhờ ý thức được vấn đề đó, nên đã thuyết pháp 1 bài cho cô Hồng – và cô Hồng lúc đó thấy rất đã. Bao nhiêu sự giao động đều tan biến gần hết – và với pháp môn A-DI-ĐÀ-PHẬT cô đã tiến triển rất xa. Cô Vân mến tui đã lâu – Tui cũng mến cô – và tui có hứa là nếu tui thành thì tui sẽ chỉ cho cô tu thành. Và chỉ có tui thôi, không ai được vào hết. Lúc gặp tui cô thấy hay hay và thấy tin tưởng rất mạnh. Tui nói gì là cô về làm liền. Tất nhiên bao nhiêu nghiệp ác tiêu tan hết – và cô cũng vậy đã tiến rất xa. Nguyên tắc là cứ thu thập lại và phân loại dần. Cố gắng tìm những vai chính của vấn đề rồi cho họ gặp nhau. trong giới luật của đạo Phật. Thế là vấn đề Ai, Sân, Tham đều giải quyết. Mà chư Phật nói rằng chỉ cần 1 mắc xích bị đứt là Tham Sân Si bị tan. Và liền lúc đó là giải thoát. Cái khó là chúng ta giữ kín sự liên hệ tiền kiếp của họ. Đừng cho họ biết, mà lỡ hết Mật Ngôn của Chư Phật. Chúng ta hãy nhìn vào sự trùng trùng duyên khởi của vấn đề mà nắm chắc cái chốt của vấn đề để hướng dẫn người bạn mình đi giải quyết Tham Sân Si của họ. Đó là 1 người chỉ đường tốt vậy. Ngoài ra trong lúc đó

chúng ta cho họ khởi động vào 3 pháp môn cũ rích. Để họ chuẩn bị giải quyết vấn đề then chốt: THAM-SÂN-SI. Như vậy, chúng ta sẽ là 1 đám toàn là kinh nghiệm cá nhân nên chúng ta không lấy làm lạ khi ông vua đến thăm Phật đã tưởng là lọt vào ổ phục kích của địch quân vì nghe rằng trong vườn có 1500 người tu mà sao im lặng quá vậy.

Xin thực hành và tỉnh giác.

Ruồi con.

... Vừa sửa xe chưa xong (từ 7 giờ chiều tới 10 giờ đêm) lại bị cơn hứng bất tử, nên lại tâm sự với anh em bên đó đây. Ở bên này như được Má Nhung giới thiệu ở những lá thư trước; Tớ đã quay xong 1 cuốn Video trong nhà và ngoài phố - giới thiệu cho quý vị coi 1 ít đời sống của những con heo ở bên này. (ăn, ngủ, đi làm, ăn, ngủ...) Không phải là heo thì là gì? Ngay cả vợ chồng còn ít khi gặp nhau hưởng chi là hàng xóm hay con cái. Tớ cũng cố gắng và đã đánh xong tập tài liệu của bọn mình và in rất đẹp, nhiều màu sắc – Vì tư liệu về những phản ứng trong lúc Thiên Định bên này còn rất ít (có rất nhiều sách vở bàn về chuyện tu hành nhưng toàn là lý thuyết không hà!) Nên tớ cũng cố gắng nhớ lại những buổi nói chuyện hay của anh em mình bên đó và đánh lại trên máy vi tính nhưng đến nay công việc bị gián đoạn, vì máy đã bị tẩu hỏa nhập ma! Ráng chịu không nổi nên đã chạy tằm bậy tằm bạ. Thành thử phải bỏ thời gian sắp xếp lại các chương trình trong máy tính và có lẽ nó sẽ chạy lại chẳng? Sẽ có một ngày đẹp trời nhờ sự tài trợ của “Sur cô” Hộ pháp chúng tớ sẽ gửi về bên ấy một món quà đặc biệt cho những ai tu Tịnh Độ... Vâng sẽ có 1 ngày, 1 ngày rất gần...

Bên này Tinou Tứ thiên dùng thiên nhãn thí nghiệm tùm lum nhưng sau đó anh chàng thấy rằng: Nếu mà dùng cái đó hoài thì có vẻ ăn gian người ta quá! Nên anh chàng tự kềm hãm lại: chỉ làm khi cần thiết – Thường thì 1 ngày 1 lần thôi – Bé Sam thì cũng rất dễ thương và cố gắng đi gần hết 3 thiên để qua 4 thiên nhưng... Nghiệp! cô nàng bị đi học... với 1 chương trình tự chọn rất nặng nề.. Thây kệ. Trong gia đình Tớ đã có tới 2 tên có nghề lận – Như vậy là quá chắc ăn rồi đâu cần thêm ai nữa. Nói như vậy chớ - Cô bé Sam cũng rất cố gắng... và nhớ đến Thầy của hấn rất nhiều. Má Nhung thì vẫn hay ngủ như những ngày nào – kỳ lạ một điều là Sur cô không hề lên cân – vẫn ốm nhưng không có yếu. À lão bà vừa đọc lá thư 28/8/95, lão bà khen hay – và lão bà sợ mất lá thư nên đã có ý định photocopy lại nhưng không làm.

Lại nhắc tới chú Vũ – bây giờ chắc lớn hơn hồi xưa rồi (dĩ nhiên). Chương trình là cố gắng tập lại cho tay nghề lên cao về thiên nhãn, thiên nhi, thiên tử, thiên... lưới – để đạt gần bằng trình độ của những bồ tát trong kinh Pháp Hoa. Sau khi có sự thanh tịnh cao rồi thì mới tiến vô (tùng cấp một) thế giới Vô Sắc – chú ở đó càng lâu càng tốt. Sau khi chắc ăn rằng chú đã nắm vững từng thiên đó rồi thì a lê vô DTTĐịnh. Đề một là chúng ta mất nó luôn. Hai là chúng ta còn nó. Nhớ tranh luận với chú khi chú đi qua các tầng lớp thiên của Tứ thiên. Nhớ nhắc chú phát nguyện độ sanh để trả ơn Phật Tổ. Nhấn mạnh về điểm này thì trên nguyên tắc chúng ta không mất chú đâu. Chúc Thành Công. Cố gắng kiếm cho được 10 mạng để bớt hoạn nạn. Đừng đặt tên nhóm, đừng dùng thần quyền khi nói chuyện. Cái gì nên nói thì nói, cái gì không lợi thì thôi. Khi nói thì cố gắng “đam” luận hữu ích có nghĩa là dùng chữ có Văn và có Nghĩa cho anh em họ hiểu thật rõ – và kỹ - để không còn nhầm lẫn nữa. Hãy nói chuyện 1 cách lựu đạn để tuyển chọn ai là Tu thiệt, ai là tu để giả, ai là người có pháp khí, ai là người không... Đôi lúc dùng quyền biến nói ngược để họ hiểu đúng... Nếu thấy họ tôn sùng mình quá thì hãy giả bộ làm sai 1 tí để giảm bớt giá trị mình xuống mà được gần họ hơn. Biết hết nhưng đừng để lộ chân tướng (y như chơi cờ tướng vậy, phải dấu mặt tướng thì mới chơi cờ được!)

Tại sao lại đi ngược, văn từ vô dụng rồi, chỉ có thực hiện mới biết được thôi. Ví dụ trên 1 sợi dây đã có 7 cái nút thì nếu muốn tháo dây ra thì phải tháo theo thứ tự ngược lại. Có nghĩa là từ cái nút thứ 7 (là cái chót) đến cái đầu tiên thì sợi dây mới thẳng. Nhưng vẫn còn vướng 1 điều là Phước báu. Nên đi tới đâu ổng cũng là vua cả, là Vua thì Người ta kính nể - Mà Người ta nể thì ổng vẫn còn cách chúng sanh 1 sợi lông. Chưa đi sâu vào quần chúng – tới lúc ổng sống và chết theo chúng sanh luôn thì lúc đó lực độ mới thật mạnh. Lúc đó mới có người thành công vì Họ thấy cái ông này đâu có siêu gì đâu, ông này cũng giống mình thôi, cũng hốt cứt như mình – chẳng qua ổng có 1 cách thức quá hay thôi, chớ đâu có “siêu gì đâu”. Do đó họ cố gắng vì mục đích thành Phật đã được 1 người như họ Tu thành công. Được khuyến khích, rào đón, và chỉ đường khéo léo họ sẽ có lúc phá được tham sân si của họ và chỉ sau khi đó họ mới hướng về giải thoát và tu thành công mà thôi... Đừng nóng, cứ tà tà. Vì chúng sanh rất tà tà y như mình từ ngàn xưa tới nay. Đồ Ruồi con, sao không hồi hướng – Khi đi chu du với Bản sư của Phật Thích Ca? Mà lại chảy nước mắt vì xúc động – còn cách 1 sợi lông. Độ Chú Nhỏ cho được được 1 tý xíu rồi đi lại lần này sẽ thấy khác khác 1 chút và nhớ đợi lúc xúc động thì Hồi Hướng cho bà con cô bác nhờ..... Đối với Niềm tin thì chúng ta nên thận trọng: Nhớ lại lúc Phật Thích Ca sanh ra và đi trên 7 Hoa Sen rồi chỉ tay lên trời

mà phát ngôn bừa bãi rằng thì là... Thiên thượng thiên hạ, Duy ngã độc tôn... Phân tích cho cùng thì đây là 1 hiện tượng lạ hoàn toàn, chưa từng có trong lịch sử trái đất.

Một thằng bé đi tới đâu là nở hoa sen tới đó! Vừa sinh ra là đi và nói được liền! Ấy vậy mà Vua cha vẫn 1 mực đòi phải biến đứa nhỏ đó thành Vua. Đặt trường hợp trên là mình thì sao? Liệu mình có cho đứa nhỏ đó Tu hay biến nó thành Vua? Do đó cho nên ai mà nói với tớ rằng” tui tin đạo lắm chớ” thì tớ nghi ngờ lắm. vì thật ra họ biết cái khi gì mà tin – tuy vậy, kèm với những bước đi nở hoa sen (do công phu) thì Họ sẽ biến đứa nhỏ đó thành Phật vậy. Và cái chuyện đức tin mà tới trước công phu là láo cả (biết đâu?). Tớ thì chỉ tin sau khi họ nở được vài cái hoa sen trên bước đi đầy nghệ sĩ tính của họ thì họ mới có 1 niềm tin thật sự mà thôi. Lúc đó tớ sẽ thể hiện tính lựu đạn để lừa họ và làm cho họ hiểu rằng ý vẫn hay hơn lời... Tập cái gì cũng được, sau khi tập xong rồi thì cố gắng hỏi coi cái chuyện vừa rồi đó có thể làm cái gì cho thằng bạn hay con bạn của tui không? Thì chắc chắn quý vị sẽ nhận được 1 phần thưởng đích đáng cho coi – cố gắng bám chặt chân vào trái đất mà ngược nhìn lên những ngôi sao.

Nguyện xin con thành cái gì cũng được hết.

Miễn các bạn của con Thành Phật là được rồi.

Duy Ma Cặc

Cái câu chú mà ông Cò đọc 1 cách sai lầm mà vẫn hiệu lực là vì đó là chú. Ăn thua ý của ông rõ ràng hay không mà thôi. Lúc đó may mà ý của ông rõ ràng.

16- Nhân ngày 27/5/96

Từ khi gác kiếm và lui bước về ở ẩn ở Du Tò được vài ba năm, Û tui lại tái xuất giang hồ, các bạn thử nghĩ: Û tui... Phật Pháp tuy 1 mà một, tuy một mà 2. Vì chỉ còn cái xác không hồn nên Û tui, từ khi qua đây đã tắt nụ cười... Cả ngày chỉ lo ăn ngủ, rồi làm – rồi ăn ngủ rồi đi làm... Thậm chí chẳng để ý tới ai, vì tất cả đều ở xa... Có cố gắng lắm thì chẳng có được bao nhiêu... Nên mẹ sinh con, Trời sinh tính: do đó cho nên, chúng nào tật ấy, Û tui sau bao nhiêu năm ăn trộm ăn cắp ở thế gian bị đầy đọa tùm lum, khẩu nghiệp chận cứng con đường Thuyết pháp. Dù ở với mấy đảng ấy không được bao lâu, nhưng với tài mọn sức yếu nên Û tui cũng lén lên Liên Hoa tạng chui vô đầu ông Phật xanh lè xanh lét chôm kinh về trái đất cát đỏ, rồi lại lui thủi một mình một bóng xuất quỹ nhập thân, đột kích xuống tận A Tỳ, lên vô phòng hồ sơ tội phạm, lục lẹ 1 số hồ sơ của mấy đảng ấy rồi để lên cho ngài xét xử. Xong rồi, không quên “nghĩa” cuốn “Khổng Tước” và chôm nhẹ vài món về lại Trái đất làm thuốc để chữa bệnh cho mình và mấy đảng ấy...

Ấy! Vậy mà số phận vẫn hăm hiu, ăn nói thì lựu đạn, hở mồm ra là kể chuyện Thiệt mà không ai hiểu nổi... Thành thử nhiều lúc cũng muốn xuôi tay: kệ mẹ nó, nó chết thì nó thiệt thân chớ lo chi mà cứu với vớt... Bao nhiêu là lời thề non hẹn biển, chỉ có 1 mình tui nhớ được hết, vào lúc bấy giờ chỉ có 1 mình tui thôi... Mấy đảng ấy thử nghĩ coi! Nhiều lúc đứng lặng nhìn ”thằng bạn mình” nghĩ bậy, làm bậy, ăn nói toàn chuyện gì đâu không, mà mình không biết làm sao! Tôi về chợt nhìn về 1 tương lai lại thấy sao mà thâm quá nên Û tui đâu có “khò” dễ như mấy đảng ấy đâu. Rồi lại sáng dậy nhìn lại mình thì không sao nhưng khi nhìn ngang thì không thấy được bao nhiêu người chịu chơi. Nhìn lên thì lại gặp những bộ mặt cũ (tuy rằng miệng thì “muốn chị em” khích lệ, nhưng nhìn kỹ trong bụng của họ thì còn không biết bao nhiêu phương cách để đối phó) và tởm mà nhìn xuống thì lại đụng phải “lời thề non hẹn biển”, và mấy đảng ấy ngo ngác không biết đi về đâu! Thấy là thấy như vậy nhưng biết đảng nào mà gỡ... Nhờ tính hay lòng xục nên Û tui mới dần dà tìm ra manh mối rồi một vài nghiệp ái được giải quyết do tính ham vui của Û tui, mỗi lần bỏ vợ bỏ con đi ngủ lang... Thì nhớ ra một chuyện là khi tui bàn với Ba Danh về Cô Hồng thì Ba Danh cười khà! “Tui biết cô đó mà, tui biết cô đó!” Û tui nóng tính nói: ông biết cái con cặc! ông coi kỹ lại coi... ông ráng giải quyết vấn đề đó đi cho tui nhờ một chút! Ba Danh im lặng nhìn vô góc tường rồi mỉm cười: Đụ mẹ! tui có biết là nó như vậy đâu? Thôi được để tui nói nó cho ... Vào 1 buổi chiều trên căn gác của Anh Ngọc, Họ đã gặp nhau và ba Danh trở ngón nghề xóa nhẹ nghiệp ái bằng 1 câu chuyện thời xa xưa... Cô Hồng cảm thấy nhẹ người và Tu hành được tinh tấn... Đó là chuyện cũ... Dù có đi đâu thì cũng nhớ về thằng cao bồi này nghe Cô Hồng! Tuy rằng nó là vậy nhưng cũng khó có thể nói hết tất cả những gì phải nói trong 1 cái thư lúc nào “cũng tập thể” này...

Nhiều lúc nghĩ lại những lỗi lầm của mình mà “quê một cục”, nhưng khi nhìn về thành quả thì cũng an ủi phần nào! Trong một nhóm nhỏ bằng nắm tay, đã có 6,7 mạng có nghề. Toàn là dân thứ dữ. Không dễ gì mà tìm thấy trên thế gian này vào lúc mùa Đông của thế kỷ 20... Với một bàn tay không bao giờ biết “nắm lại” Û tui ráng hết sức với một ngôn ngữ ngọng nghịu khó nghe, khó hiểu, cố gắng hết sức diễn tả con đường đi về quê bằng 3 phương cách cổ điển – Û tui nói thiệt mà ít người hiểu nổi... Có nhiều lúc nghĩ lại nếu mình lấy tiền như mấy ông Tây Tạng thì có lẽ êm xuôi rồi! Lỗi lớn nhất của Û tui là cho không!!! Cái gì cũng cho không!!! Xin thành thật sám hối trước mấy đảng ấy... và hứa rằng nếu còn dịp thì sẽ tiếp tục cho không nhiều hơn nữa!!! Người đi bức xích thì cố gắng bức 1 trong 3 mắc xích: Tham, Sân, hoặc Si... Người giúp việc thì lo liên kết với nguyên nhân xa xưa để giúp người bức xích đập tan 1 trong 3 mắc đó: thường thì Si là nhiều hơn hết... như anh Thuận đã có lần nói với Û tui là chỉ cần 1 mắc xích bị bứt là thoát!!! Có 1 lần ngồi im lặng mân mê mấy viên ngọc, anh bạn cùng sở thích cũng im lặng và bắt chợt thuyết pháp cho Û tui một câu chí lý: “Vòng tròn thì lúc nào và thực tế là khép kín nhưng khi tính toán thì lúc nào cũng bị hở vì số Pi không bao giờ là 1 con số nguyên...” bởi vì lẽ đó, Tui mới tìm ra được kẻ hở của phương pháp của Û tui. Mà tới giờ này có 1 vài người cũng gần tìm ra nó.

Có 1 lần một ông nọ đã nói lại và Û tui đọc được: Muối mà bỏ vô 1 muông nước thì rất mặn không uống được phải bỏ đi nhưng cũng muối đó mà bỏ vô Hồ Xuân Hương thì có thấm thía gì đâu! hơi đâu mà lo, vấn đề là hiệu quả độ, mức độ sâu sắc được bày tỏ một cách rõ ràng... không che dấu... khôn khéo là ở chỗ đó. Dù gì đi nữa, khi đã tự mức hết biển khổ thì đó cũng gọi là một kỳ công của thế kỷ... Xin tặng cho những ai có những cảm giác trong tâm và thân, trùng hợp với những kinh nghiệm của Û tui đã “ăn trộm được”... và đến đây thì hết chuyện bên ấy. Bây giờ tới chuyện bên này. Sam; 3 Thiên lên 4 thiên 1 cách cả ạch cả ụi, Tinou 4 thiên đi học với 1 ông bồ tát

nào đó hàng đêm. Hiện giờ đang Học về “chữ Hiếu”. Ông đó có vẻ già đi nhiều vì hiểu biết và thông cảm. Nhưng vẫn như xưa ... Û tui thì lấy lại nụ cười từ khi có thơ từ bên đó để tên là Thành ăn cướp Ấn độ... Cùng thời gian đó Û tui đã tìm ra 1 lối thoát... Hiện giờ cứ 9 giờ đêm tới 12 giờ đêm thì liên lạc với Hội Phật Giáo Quốc tế bằng con đường vệ tinh nhân tạo và thuyết pháp trên khắp thế giới về những kỷ niệm của Û tui – cả Hệ thống Phật Giáo Quốc tế chơi với trước những khám phá, và phương pháp được phơi bày với 1 ngôn ngữ Anh văn đầy lỗi chính tả và văn phạm... sẽ có dịp gởi về bên ấy đọc và cười cho vui...

Sau đây là 1 số lời cảm kích của những thiền sư trên khắp thế giới;

SL. Lance: vốn là thiền sư ở Luân Đôn (Thiền và chỉ thiền trên 25 năm) ông đã dịch bộ kinh Pali ra Anh văn... ông viết: Thật không ngờ giờ này vẫn còn người nói và viết mà không biết sợ... phương pháp của mấy anh thật sự là sáng suốt... Nó đã giải quyết được 1 số bế tắc của chúng tôi trong suốt 25 năm thực hành.

Carlos ở Ba Tây: Như vậy là tui đâu cần phải đi Ấn độ nữa vì tui đã có phương pháp quá rõ rồi! xin cảm ơn mấy anh ở VN đã bỏ công ra nghiên cứu và đúc kết lại quá sáng suốt... Một lần nữa chúng tôi thành thật cảm ơn...

Jinavamsa: E! PHOUC; tui phải đi xa 1 tuần nhớ gởi tiếp cho tui phương pháp qua địa chỉ riêng của tui nghe, tui sẽ về vào lúc thứ 4 tuần sau!

Steven: Tôi không biết nói gì hơn là tui vẫn còn sống đến hôm nay để được đọc phương pháp này. Từ Tiểu thừa anh đã khôn khéo chuyển sang Đại thừa mà không hề gây xung đột... Xin Phật phù hộ cho tất cả những người bạn của anh ở VN...

17- Diêm Hồ Trần 12/8/96

Khó lắm! Khó lắm! Khó lắm! Khó lắm! Khó lắm!

Nhớ lại một buổi nói chuyện Đạo đến nỗi phải ra đàm luận với một ông bạn già nào đó. Ông ta nói rằng: Một hôm Đại Trí Xá Lợi Phát hỏi Đức Phật “Tại sao, Thầy lại trầm ngâm như vậy?” Phật trả lời lại bằng năm lần “khó lắm!” trước khi nói về niềm tin. Lại nhớ về một đêm Giao Thừa nào đó, trong khi người ta đốt pháo hay tưởng nhớ đến người thân trước thềm năm mới, tại Đà Lạt, có một gã lang thang đây đó, gã đàn ông đó đang mất dần niềm tin. Vì tuổi thì nhỏ mà lại mắc phải một cái tội là “Cái gì cũng biết” cái mà hầu hết người ta chỉ nói đến trên đầu môi chót lưỡi mà thôi... Với cái tội đó, gã ta đã bao lần thao thức tìm cách thực hiện lời thỉnh cầu của Cấp Cô Độc trước khi chết với Đại Trí Xá Lợi Phát rằng: “Xin ông cứ nói những pháp thâm sâu này đi, biết đâu sẽ có những người Cư sĩ như tôi sẽ lãnh hội được? và chắc chắn, Xá Lợi Phát cũng sẽ trả lời “khó lắm!” tới 5 lần! tới đây lại liên tưởng đến lời tuyên bố đầy kịch tính và khiêm nhường: “Hãy đến, hỡi các bạn! Những ai có “tai muốn nghe”... Vì trong tận lương tâm của Ông, Ông biết rằng và biết quá rõ rằng: “Khó lắm!”... Và khó thật, ông chỉ có thể diễn thuyết trong vòng nội bộ thôi.

Với trên một ngàn vở kịch, Ông đã để lại 1250 trường hợp phân đấu tận cùng để đạt được mục đích. Lúc đó tại Nam Thiệm Bộ phước báu cũng không được nhiều (dân chúng còn man rợ), với quá ít thời gian, bí quá, ông đành nhập hạ... trên cung trời Đạo Lợi để nói về tạng A Tỳ Đàm (abbidhamma). Và mỗi lần xuất định, ông lại có dịp thuật lại cho Đại Trí Xá Lợi Phát nghe. Trên một chỗ toàn là Tiên không, Ông đã phải giải thích tường tận trong vòng ba tháng trời để chỉ có được bà Maya là đặc quả Tu Đà Hườn (ngộ đạo). Để có một khái niệm về chiều thời gian trong tư tưởng, Hai Lúa tôi xin thuật lại một kinh nghiệm của ông Cò: Một hôm, ông cao hứng kể lại rằng khi bị lọt giường trong lúc ngủ say, ông nằm mơ thấy rằng mình đang lái xe trên đèo Prenn và bất thành linh bị lọt đèo... Tụi mình trở lại câu chuyện Đức Phật, chúng ta quá rõ sự khó nhọc của Ông khi phải lên tận cung trời Đạo Lợi trong vòng 3 tháng (với chiều thời gian của tư tưởng) để chỉ có được một bà ngộ đạo!

Lại nhớ đến những lúc dùng Đạo để dụ người bạn vào con đường này, lúc nào Hai Lúa tui cũng nói một cách hăng hái: “Anh chịu chơi thì tui hứa rằng sẽ không dẫu anh bất cứ cái gì!” Nói nghe ngon lành vậy đó, nhưng trong tận lương tâm của Hai Lúa, tui biết rất rõ “khó lắm” tới 5 lần! Rồi với tính “khí” và “Vô minh”, có người vào được tứ thiên thì im luôn coi những người bạn của mình như sâu bọ, không thềm nói chuyện. Tuyệt đối dùng chân ngôn: Om, im lẳng la vang, ta la ta! Lại có người mới sắm được tivi, lại cho hàng xóm coi ké tùm lum, khiến phương tiện độ lại biến thành công cụ của Phù thủy và thầy bói... tới độ, khi họ tới gặp để hỏi thì chỉ hỏi: “Ồ bên đó ông đang làm gì vậy?” Thay vì là: Ông coi tui bị kẹt cái gì mà “tao cu” không nổi nữa?

Vị mặn của biển dần dà không còn ai nếm nữa mà chỉ còn chú ý đến Hôi đó ông làm gì, ông làm ăn xin, ông làm cai ngục, ông làm công chúa rồi hoàng hậu... Và quên đi cái “kính chiếu yêu” đó chỉ có một công dụng là chiếu cái yếu điểm của bạn mình rồi tìm hết cách để tháo, để gỡ cho hiệu quả. Nếu ngài nào đã có “kính chiếu yêu” rồi mà thích chiếu tùm lum thì Hai Lúa tôi có một đề tài để các ngài thử so tài: Các ngài họp anh em lại, rồi nói về lộ trình của tâm thức trong chữ hiểu, xin các ngài cho anh em biết rằng Tâm vương sẽ duyên với Tham Sân Si ra làm sao để làm ra “Vị Hiếu Thảo”. So sánh kết quả đó với tâm của Đại Hiếu Mục Kiền Liên coi sự khác biệt của “Hiếu sơ sơ với Đại Hiếu nó khác nhau ở chỗ nào? Nếu kẹt về đề tài thì kể cho bà con nghe về sự hạnh phúc nguy hại của chư tiên. Chớ mấy ông cứ chiếu về tôi làm gì? Tui chỉ là một tên “Dụ Đạo” thôi, lúc nào cũng đối diện với 5 cái “khó lắm” và sự hiểu biết rất rõ sự lạm dụng của mấy câu “Tôi tin”, “Tôi thích Giải thoát hơn thân thông”.....

Bánh xe có tốt đến mấy, rồi cũng sẽ mòn và lỏng trục. trong hoàn cảnh đó, Hai Lúa tui rất thông cảm về sự khổ nhọc ông gặp phải: Lời thành thật của Ông đã biến thành trò cười cho thiên hạ... Vì họ không bao giờ biết việc thành Phật với phương pháp này trong vòng một kiếp là chuyện chắc ăn. Hai Lúa tui bảo đảm cả 2 tay, 2 chân cho những ai muốn nếm vị mặn của biển. Xét cho cùng mấy ai có đức tính như mấy ông? Cứ coi những cái tháp trong tim Phật Thích Ca thì ông sẽ tự hiểu. Có lúc hơi đuối sức, ông nên nghỉ cho khỏe rồi sau khi tỉnh dưỡng và đúc kết kinh nghiệm, ông hãy tiếp tục làm lại cho vui nhà vui cửa. Thực tế tui mình biết rất rõ ít ai cần tui mình lắm, mình chỉ một đường, họ lại làm một nẻo,... trong điều kiện đó mình chỉ có cầu nguyện thôi. Ngay cả khi còn Đức Phật tại thế, Ông cũng chỉ nói lên rằng: “Tui làm được gì? Các Đấng Như Lai chỉ là những người chỉ đường!”

Lại nói về việc cố gắng trong khi tu tập, Anh bạn của tui “chơi hăng quá” anh cặm cuội húc lầy húc để mà không chấp nhận bất cứ sự giúp đỡ của QTÂ biết ăn bánh mì ở ngay kế bên. Ông chọn sự thoải mái trong tâm hồn để mượn tạm cuộc đời mà lên dây đàn: “Năng quá thì khó đàn, chùng quá thì lại không ra chi”. Không việc gì mà phải gấp gáp, cứ bình tĩnh, định tĩnh, kiểm tra tư tưởng liên tục và nhất là ‘thỉnh Phật tại thế’ thì ông thành công không mấy chốc. Ông chỉ cần chấp nhận cho cô ấy nắm tay kéo lên thang cấp là xong vì đó là đại nguyện của họ thì cứ để họ làm. Đừng có giận mình quá, vì thực ra khi chấp nhận mình vô minh thì ông Thầy sẽ xuất hiện. Đó cũng là một trong những cái khó.

Vào đàn pháp mẹ của Phật phải dựa vào tâm từ đến khi phóng được tâm đó vào người ta thì sẽ vào mà không bị phản ứng phụ. Dem so sánh linh ảnh của bạn mình với hình của ông thì liền hiểu đại khái phải làm cái gì để rút ngắn thời gian tu tập...

Chẳng ai lo được cho ai cả!

Trong hàng triệu kiếp ngụp lặn trong biển khổ, tụi mình đã từng gặp nhau với không biết bao nhiêu là trở ngại trên đường tu tập. Đã hàng triệu kiếp trôi qua mà cứ tưởng như một kiếp tụi mình đã lữ lượt chạy marathon đến 1 mục đích do nghiệp lực thúc đẩy (nghiệp lực do hành động của mình từ bao nhiêu kiếp kết tập lại). Có kiếp, tụi mình đổ xô nhau làm giàu: có thằng thành công, có thằng không. Có kiếp lại nghèo quá, có thằng làm thuê, có con đi ăn xin, có đũa bươi móc ở những ao tù để mò ốc, mò cò để tạm sống, có thằng lạnh hơn đi tìm phương cách ăn trộm, ăn cắp... Lại có kiếp chia năm phe bảy nhóm chửi nhau, uýnh nhau tưới bởi hoa lá. Rồi lại có kiếp gặp nhau, đung nhau, đập lên đầu nhau mà ngớ ngẩn như người xa lạ... và rồi đến kiếp này, lại ùa ùa nhau đi tu, thôi thì tu đủ kiểu: tu cấp, tu hú, tu chai, tu mù, tu mò, tu theo màu áo, tu theo tuổi thọ, tu ăn khổ ở khổ, tu hùng hục, tu đại, tu loạn cào cào, tu theo nhóm... trong hoàn cảnh bi thương đó, lại xuất hiện một tên lạnh hơn hết.

Từ chỗ chuyên nghiệp ăn trộm, ăn cướp, tên đó bèn trộm pháp về cho tụi mình tu... Tội trạng và nghiệp quả như thế nào, không ai biết đến! Nghe nói lại rằng đó là một Thiên sư lỡ vận... trong một thời gian quá ngắn, tên “chợ trời tâm linh” đó phải đi ngược lại lịch sử để chứng minh cho tụi mình rằng: Nếu nghiệp Tham ái được cắt đứt thì dù là phận chân yếu tay mềm, họ vẫn có thể làm được việc. Trong những lúc cố gắng hết mình để vừa trả nghiệp vừa chộp thời cơ để trình bày những vấn đề mà trong sách ít ai đề cập đến. Ăn nói thì mất dạy và lựu đạn, tên đó đã để lại những gạch đầu dòng cho 3 phương pháp thường nói đến: Thiền, Tịnh, Mật. Ấy vậy mà ai cũng tưởng rằng, nhờ tên Thiên sư mất dạy và ruồi bu đó mà mình thành công. Họ có biết đâu rằng: Mùi tên đi trúng đích phải hội đủ rất nhiều yếu tố; độ ẩm không khí, vận tốc của gió, cao độ nơi bắn cung, vận tốc của Trái Đất, ánh sáng, độ run tay, và tỷ lệ bị lé, hơi thở, dụng cụ, thư giãn và cuối cùng là một phương pháp. Trở lại vấn đề trên, tên ruồi bu đó đã chỉ để lại một phương pháp hết sức sơ lược. Còn những yếu tố khác, tên mất dạy đó không hề nói tới.

Với một đề mục: có bạn lại bị ngủ gục. Trong khi dợt bị si vì si sanh mê mà mê thì ngủ là chuyện tự nhiên.

Có bạn lại bị những tư tưởng hay hình ảnh xuất hiện có đầu có đuôi: có bông hoa rơi thì ông bạn lại muốn có cả đời bông luôn...

Hay với những suy nghĩ; nếu mình tập xong thì sẽ trả nợ được ông: Tham, tham thì sanh luyến mà luyến thì đầu óc hay suy nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, có đầu có đuôi.

Có bạn lại rơi vào hình ảnh với những màu sắc đủ các loại, từng sợi từng mảnh đan vào nhau loạn xạ ngẫu đàng trước mặt. Hay tự nhiên khi không có những tư tưởng bất ngờ vụt lên làm phá tan cơn thiền định; sân vì sân sanh cuồng mà cuồng là loạn: câu chuyện không đầu không đuôi, đột biến.

Với những trở ngại kể trên, ngay lúc đầu (6-9 tháng) tập tành, tụi mình biết ngay rằng thô tâm của mình thường vướng vào cái nơi nào trong Tham Sân Si. Vì tất nhiên chỉ cần dọn sạch một cái mắc thô thì tụi mình đã có cơ hội giải thoát. Vấn đề là Tham thì Tham cái gì? Ai? ở đâu? Giải quyết ra sao? Cái này chỉ nhờ vào tài nghệ của những QTA. Sau khi mình biết lý do rồi thì:

- Đừng có quê và sinh ra buồn bã mà ngược lại hãy tạo một tâm lý vui tươi vì mình đã có cơ hội cho QTA thực hiện đại nguyện.
- Tiếp tục tu, đừng hăng chí và cũng đừng nản chí mà làm càn, làm ẩu sinh ra hư việc.
- Bình tĩnh suy nghĩ và tiếp tục theo sự cố gắng chỉ đường của QTA...

Ồ đó thật ra chỉ có mình mình lo cho mình thôi, chớ nói trắng ra, chẳng ai lo được cho ai cả. Việc nay, điều này, chỉ khi xong việc rồi sẽ rõ.

19- Friday, 16 June 2000

Minita? Ô thật giản dị.

Nimita thường gọi là những hình ảnh mà thiền sinh khi nhắm mắt hay mở mắt và tập trung tư tưởng vào một đề mục, thường gặp trong lúc công phu.

Nimita trong hiện tượng của cận định (tâm gần nhập được chánh định): Hình ảnh này lúc đầu thường xuất hiện với 3 tính cách sau đây:

- *Bất ngờ.*
- *Không báo trước.*
- *Và không theo một chủ đề nhất định nào.*

Giao động tâm thức lúc này chỉ gồm 10 sát na tâm thức, với 7 sát na tâm thức căn bản và 3 tâm thức ở luồng tốc hành tâm (Javana): Chuẩn bị, thuận thứ, cận hành.

Khi đạt được sát na CHUẨN BỊ: Hành giả có những cảm giác ngay trên THÂN mình như sau:

Phình to ra, teo nhỏ lại, bị nghiêng, lúc lắc, tê rần từng luồng, nổi trong đầu (kèm theo một tia chớp sáng), ngủ gục (cả người hay từng phần).

Phân Tích:

Nimita ở cận định thường phản ảnh trạng thái thô tâm của mình khi tâm đang lắng xuống do tác động của công phu, ở đây:

- *Phình to ra: do tính cách tự cao, tự tôn, tự đại.*
- *Teo nhỏ lại: tự ti, mặc cảm.*
- *Bị nghiêng: thiên lệch khi phê bình, cũng có khi do ảnh hưởng của từ trường chỗ tu tập gây nên, Nếu bị vậy: cứ xoay 45° theo chiều kim đồng hồ để khỏi bị hao lực trong lúc công phu.*
- *Lúc lắc: Lãng xãng (khi như vậy, khi như thế kia).*
- *Tê rần từng luồng và nổi là do tác động của thô tâm sân hận.*
- *Ngủ là do thô tam si nên thường bị mê, nhưng cũng có khi do mệt gây ra. Ngủ ở đây là nói về trường hợp sau khi đã ngủ một giấc đã đời rồi mà khi tập mà vẫn bị ngủ thì cái này đích thị là do thô tâm si gây ra.*

Hẹn thư sau sẽ bàn tiếp về sát na thứ nhì Thuận thứ.

Chào thân ái các bạn.

Hai Lúa.

Sát na THUẬN THỨ: Tâm thức có những hình ảnh sau đây, tất nhiên là vì cận định nên hình ảnh cũng xuất hiện với 3 tính chất:

- *Bất ngờ.*
- *Không báo trước.*
- *Và không theo một chủ đề nhất định nào.*

Đối với những hành giả nào nhắm mắt sẽ thấy rõ hơn. Nếu mở mắt vẫn có thể thấy rõ trong màn đêm.

- *Một đốm màu xanh lơ.*
- *Một đốm có màu sắc lẫn lộn.*
- *Một đốm sáng màu đỏ hay cam.*
- *Hình như có một đèn pha chiếu từ bên trái hay bên phải kèm theo những giải màu sắc (đuôi màu).*

Với sát na Thuận thứ: hình ảnh thường cho biết những nét chính của hào quang mình.

- *Đốm màu xanh lơ: người trầm tính thích đọc sách.*
- *Một đốm sáng màu đỏ hay cam: người nóng tính*
- *Một đốm có màu sắc lẫn lộn: Người ta có khuynh hướng thần quyền (vẽ bùa), tính tình bất nhất, đã nghi một cách tiêu cực (chỉ nghi ngờ vậy thôi chứ không cố gắng tìm hiểu).*
- *Hình như có một đèn pha.....: cũng đã nghi nhưng tích cực hơn.*

Đặc biệt những ai có..... tâm nhiều họ cảm nhận được hai cảm giác của 2 sát na Chuẩn bị và Thuận thứ. Có nghĩa là vừa có cảm giác ở thân thể mà lại có những hình ảnh nói trên.

Thân ái chào các bạn.

Hai Lúa.

Tiếp đến sát na CẬN HÀNH trong luồng Javana: Ở trình độ công phu này hành giả có thể gặp những hình ảnh sau:

Một con mắt trái, hoa rơi, người đứng hay ngồi lúc nhúc, nghe tiếng nói bên tai, mùi thơm, hôi, mùi phòng thí nghiệm.

Do tác động yên tĩnh của thô tâm sau một thời gian ngồi với một quan niệm “KHÔNG” nào đó hay một quan niệm buông xả hay buông bỏ (từ ba tháng trở đi tùy theo nghiệp quả từng người), hệ thần kinh trở nên trong sạch và cảm nhận được những rung động rất là tế nhị của những thế giới vô hình.

Những hình ảnh này không mời mà xuất hiện là do sự cộng hưởng của một giai tần KHÔNG nào đó (Ý của Hai Lúa tui là: KHÔNG cũng có nhiều trình độ khác nhau!) Cũng như không thể nói là vọng tâm (vì trước khi đó mình không có một khởi niệm về nó thì dựa vào đâu mà kết luận: nó là vọng?)

Ba hình ảnh đầu tiên thuộc về thế giới của THA HÓA TỰ TẠI. Đặc biệt hình ảnh hoa rơi làm cho mình lầm tưởng đó là cảnh giới thuyết pháp của chư Phật được miêu tả trong các kinh Đại Thừa. Hai Lúa tui xin mạn phép chép lại một đoạn kinh Pháp Hoa cho các bạn nghiên cứu (câu 21-22 phẩm Tựa, trang 43), Đức Phật Nhật Nguyệt Đăng Minh lúc đó nói kinh Đại Thừa tên là Vô Lượng Nghĩa Xứ Giáo Bồ Tát Pháp Phật sở hộ niệm.

Khi ấy trời mưa hoa Mandala, hoa Maha Mandala... Hai lúa tui bị lọt bẫy ở nơi này khá lâu (1977-1983), Nghe tiếng nói hay ngửi được mùi là vì cái trạng thái KHÔNG của hành giả đã ổn định hơn trước, nên mới bắt được các tần số đó.

- *Hương: thường phát ra một mùi thơm như hoa*
- *Tha hóa tự tại: mùi thơm ngọt như bánh ngọt*
- *Quý thân: mùi khét hay mùi phòng thí nghiệm*
- *Hộ pháp Kim cang: thường phát ra một mùi hằm (mùi của loại hằm tốt)*

Nguy Hiêm:

Người hay thấy “sau một thời gian” hành giả có thể bị cảnh giới ảnh hưởng và làm tăng bản ngã vì hai lý do:

1. Khi đi hỏi thì không ai giải thích rõ ràng, làm cho mình suy diễn là chỉ có mình là đạt tới trình độ tâm linh đó thôi. Đặc biệt, ai mà thấy hoa rơi nhiều thường hay bố thí một cách rất là “ta đây”.
2. Phần đông là không ai thấy gì cả nên mình thường cho rằng: ta là tu hành tinh tấn hơn những người khác (là do lúc trước đó mình cũng như họ)

Do vậy, các thiền sư lỗi lạc thường định nghĩa THA HÓA TỰ TẠI là con của THIÊN MA!
Xin hẹn thư sau sẽ nói tiếp về Nimita ở trạng thái chánh định với những lầm lẫn của nó.

Thân ái chào các bạn.
Hai Lúa.

Khi tụi mình ngồi như vậy với một tâm KHÔNG nào đó, một cách thụ động, sau một thời gian hệ thần kinh tạm ổn định ở trạng thái thô tâm và trở nên như một máy thu song, nên lúc đó mình tự nhiên thấy này thấy nọ. Do thấy này thấy nọ thành thử hành giả thường lầm lẫn đây là Huệ nhãn.

Xin thưa: đây không phải là Huệ nhãn. Tại sao?

1. Vì tụi mình không điều khiển được cái thấy này!

VD: trong khi thấy này nọ thử tác ý muốn thấy trên con đường dọc theo xóm của mình có bao nhiêu cái cây?

Xin thưa cái này nó không có khả năng đó.

Huệ nhãn thì thấy được liền.

2. Và nếu đã nói là huệ thì mình phải biết nguyên nhân tại sao những cảnh giới này xuất hiện và nguồn gốc của nó. Ngay khi mình thấy nó: chi tiết này rất quan trọng khi các bạn gặp những người tự xưng hay có những hành động chứng tỏ rằng “mình đã khai Huệ hay khai Huệ nhãn”. Người đã khai Huệ rồi thì không có cái trò đôn mò và nói chuyện một cách “tâm lý như thầy bói”.

Họ nói ngắn gọn và chính xác.

Xin hẹn thư sau sẽ bàn về Chánh định có nghĩa là mình sẽ thấy gì ở sát na Chuyển tánh.

Thân ái chào các bạn.
Hai Lúa.

Nay vào sát na kế tiếp, CHUYỂN TÁNH: tâm lý hành giả được nhảy vọt và thăng cấp bằng cách:

1. Chuyển tánh công phu: thay vì ngồi hay nằm: với “tâm không” một cách thụ động như đã bàn vào bài trước đó với tất cả những hậu quả của nó. Nay hành giả cố gắng tạo một hình ảnh xuất hiện đằng trước mặt. Hình ảnh đó là đề mục thiền định do mình tự chọn hay do một thiền sư chọn cho mình.

2. Do cố gắng tạo một hình ảnh xuất hiện đằng trước mặt nên hành giả không còn ngồi hay nằm một cách thụ động nữa mà lại rất là tích cực – Do tính cách “Chuyển tính” (từ thụ động sang tích cực) này mà hành giả không còn thấy những cảnh giới trước đó nữa – cách này hoàn toàn hợp lý.

Điểm sai lầm thường gặp là:

1. Vì tiêm nhiễm tính cách KHÔNG của thể tính mà hành giả cố tình gạt bỏ hay xóa bỏ tất cả những hình ảnh ở trạng thái cận định để cố gắng vào cái KHÔNG: chính cách này sẽ làm hành giả rơi vào một tình trạng là:

- Không được gì cả:

Người đầu tiên rơi vào trên chính là ngài Ma Ha Ca Diếp. Tại sao? Vì lúc đó là huệ mà không có định.

Các bạn sẽ đụng những tu sĩ này ở những lý luận không rõ ràng, giải quyết thắc mắc không rõ nét và thực tế. Lời nói thường hay bị hiểu lầm.

Do đó các thiền sư lỗi lạc có định nghĩa tình trạng này như sau:

Huệ mà không có định là điên (vì tính cách hiểu lầm của những người nghe pháp, mà người thuyết pháp không có cách gì để kiểm tra họ được vì: tình trạng là (người thuyết pháp) không có “Chánh định”)

2. Sợ quá mà không tập nữa: vì không ai giải thích. Vì người ta nói là KHÔNG! Mà tại sao mình ngồi thì lại thấy tầm lum như vậy là có sai cái gì đó: thôi không tập nữa.

Kết luận: Và sau khi đã “Chuyển tánh” được rồi thì sẽ thấy đề mục ở dạng hình nổi 3D.

Cũng nói thêm rằng: tất cả những linh ảnh biến hiện một cách không tự chủ ở trên đầu tự động biến mất. Nói một cách xác thực, nhờ vào tốc hành tâm Chuyển tánh mà mình có thể nhập chánh định trên đề mục được.

Do vậy mà để rút ngắn hơn nữa thời gian thành tựu: Hai Lúa tui thường xuyên đề nghị các bạn, ngay từ giai đoạn đầu, nên tập trung tư tưởng đằng trước mặt và cố tạo ra một hình ảnh từ một đề mục chọn sẵn là vậy đó.

Và tất nhiên sau đó là những cặp vé số Thanh tịnh hay An chỉ. Nếu cái thấp nhất là Sơ thiền thì cái cao nhất tất nhiên là Diệt thọ tưởng định.

Xin mời các bạn đến đó xem và thưởng thức cái tánh giải thoát mà đức Phật Thích Ca đã phát kiến ra, cách đây tròn 2500 năm.

Mến
Hai Lúa

20- Friday, July 14, 2000

Chuyện ruồi bu về chữ “đi”.

PTN: Theo PTN thì “*TU ĐI*” bao giờ cũng phải xảy ra trước khi mình “*ĐI TU*”, đó là điểm khởi đầu của *ĐI TU*. Vì nếu không tìm tòi học hỏi (*tu đi*) thì làm sao biết đường nào mà đúng sai rồi mới hạ quyết tâm (*đi tu*).

Theo PTN nghĩ thì Phật Thích Ca cũng từ *TU ĐI*, đi tìm thầy nổi danh thời bấy giờ, tu khổ hạnh, hành xác mà không xong mới *ĐI TU* một mình dưới cội bồ đề.

Bài của anh HL làm đệ NGỘ được một chuyện là rất nhiều người *TU ĐI* mà không bao giờ *ĐI TU* cả vì cứ tưởng mình đang *ĐI TU* nhưng thiết ra thì mới *TU ĐI*.

Chúc quý vị một cuối tuần *TU ĐI* và *ĐI TU* không nhầm lẫn.

HL: Chào các bạn!.

Bước khởi đầu là bọn mình dùng hai chữ *ĐI TU* hay *TU ĐI*.

Trong vấn đề trọng đại này thì ai cũng chỉ để ý đến chữ *TU* thôi chứ ai lại chú ý đến chữ *ĐI* làm chi cho nó rắc rối vậy nè!

Thế nhưng không có chữ *ĐI* thì chẳng có chuyện *TU* đâu. Thầy của bọn mình đã phải đi thụt lùi để thẳng lại cái sợi dây trói buộc ngài khi còn là Hoàng tử. Cảnh trốn đi này nói lên cái tính chất ba bước tiến, hai bước lùi... rất là Người của Ngài.

Nhìn lại bọn mình, ví dụ như trong cảnh cửa nát nhà tan, bà con ruột thịt thất lạc đầu mắt, thì Chơn Sư bỗng xuất hiện và ngoắc tay biểu bọn mình theo Thầy để tu hành thì Hai Lúa đệ nghĩ rằng tỷ lệ đi theo thầy rất lớn.

Nhưng nếu, trong khi cả nhà đang bận rộn lo... đám cưới mà Chơn Sư xuất hiện rồi nói mình theo Ngài để tu hành thì lần này tỷ lệ đi theo thầy rất là thấp. Nếu có thể nói là không ai theo luôn.

Nhìn cái chuyện ra đi của Thầy mình thì rõ ràng, ngày nào của Ngài cũng là một ngày đám cưới, yến tiệc linh đình. Vậy mà Ngài cũng bỏ đi! Nói cái chuyện này không thôi cũng đã nói lên cái tính siêu phàm của Ngài rồi.

Nay bàn về cụm từ *ĐI TU* và *TU ĐI*.

Thoạt nhìn, chúng có nghĩa như nhau.

Nhưng khi cố gắng chẻ sợi tóc ra làm tư thì chúng lại hoàn toàn khác nhau.

ĐI đứng trước chữ *TU* (*ĐI TU*) lại có nghĩa là hành giả đã có phương hướng rõ ràng về con đường Đạo rồi. Vì nếu không có phương hướng thì làm sao mà đi được?

Trong lãnh vực này, hành giả phải biết mình nên chuẩn bị những gì, lấy lộ trình nào và nhất là đi đến đâu khi dùng lộ trình này.

Trong lãnh vực đạo Phật:

Khi chuẩn bị thì hành giả nắm thật chắc cây gậy Giới Luật.

Kế đó là dùng lộ trình “Chánh định” để lợi dụng nó mà tiến đến mục tiêu tối hậu.

Tất nhiên, bước cuối cùng để rồi bỏ cái lộ trình trên thì hành giả phải rơi cho được vào cái Trí tuệ của Chư Phật.

Mà thập phương chư Phật đã tóm gọn trong *GIỚI ĐỊNH HUỆ*.

Còn nếu chữ “*ĐI*” mà nằm sau chữ “*TU*” tức là trong trường hợp này là: *TU ĐI*.

“*TU ĐI*” vốn là một lời khuyên dụ của người này đối với người kia mà thôi. Nếu mình nghe theo thì khả năng tu mù, tu mò, tu đại, tu mất căn bản, tu bừa tu bãi, tu ẩu, tu theo tin đồn, tu hòa, tu say, tu c... (*Tác giả tự ý đục bỏ, hí hí*) vv... rất là cao vì trong trường hợp này mình chưa nghiên cứu kỹ được trình độ người trao Pháp.

Có khi chỉ vì vài chữ như *Bùa Lục tổ* (*trong môn phái Ngũ Hành*), cái tượng Phật khắc trên nanh heo rừng (*bùa Năm Ông*), chữ Án bằng tiếng phạn viết bằng quặng chu sa hay thần sa với cái đuôi vòng vòng của đạo tiên... Hay qua những bài thuyết pháp mà trong đó Phật, Tiên, Thánh lẫn lộn hăm bà lảng xí cầu...

Như vậy, nếu so sánh trình độ thì trình độ “*TU ĐI*” lại tu thấp hơn trình độ “*ĐI TU*”.

Â quên, theo đệ hiểu thì:

Chuyện “*TU ĐI*” chỉ độc quyền dành riêng cho Thầy mình mà thôi.

Nam mô Bổn sư thích Ca Mâu Ni Phật.

Mến,
Hai Lúa

VỀ CHỮ SÂN

Chào các Bạn!

Chữ Sân thì không cần định nghĩa lồi thối gì ráo trọi hết: chỉ cần xua nó ra ngoài sân là yên!!!

Thế giới đảo điên, chiến tranh, nghèo nàn, chậm tiến, đói kém là vì nó. Đó là kể sơ chuyện bên ngoài. Còn chuyện bên trong lại tai hại hơn nhiều: Chính nó làm cho mình mất hạnh phúc. Chính nó đã gia thêm trọng lượng của Bản Ngã đè lồi mình xuống. Chính nó làm mình tối con mắt, rồi đi đến quyết định bừa bãi... Nó mà xuất hiện ở đâu thì y như rằng chỗ đó là bãi tha ma: Người còn sống sờ sờ đó mà như là kẻ khuất mày khuất mặt rồi!

Có những lời tuyên bố hách xì xằng do tâm sân thì tui mình có Karl Marx: “Tôn giáo là ma túy” (lời bàn: nếu là ma túy thì... còn có người ghiền). Thì họ Mao lại ngầu hơn khi tuyên bố: “Tôn giáo là chất độc!” (lời bàn: đã là chất độc thì không một ai dung chứa và dùng nó?

Thì bọn tu sĩ chân chính nhà mình nhất định không dung chứa cái độc tố gọi là tâm Sân này. Không những vậy: bọn mình còn nắm tay nhau, nhất định phát triển bằng mọi cách tứ vô lượng tâm. Để trước nhất là mình có hạnh phúc và sau đó bà con hàng xóm sẽ mát mẽ lây với mình.

Kết luận:

Khi gặp chuyện thì tự hỏi: Việc gì mà phải sân?

Rồi tự trả lời : Vì thế nào rồi mình cũng chết! Mà chết với sân hận hoặc vì sân hận, thì Hai Lúa đệ không thèm.

Mên

Hai Lúa

TB: Phật ngôn:

..... giữa những người sân hận, tôi sống không sân hận. Ai sân hận, tôi sống không sân hận.

22- Fri, 1 Dec 2000

Chào Bà con bên đó

Khi đụng tới một vấn đề thì có nhiều kiểu chơi lăm lộn.

Chơi trực tiếp có nghĩa là dứt điểm Bản Ngã

Chơi gián tiếp là:

1. Chỉ cần phá bỏ một mắc xích là xong ngay thôi: THAM, SÂN, SI là ba mắc xích, chỉ cần chặt dứt một mắc là xong chuyện.
2. Chỉ cần dạy cho cái Bản Ngã nó hiểu rằng nó đang chơi đồ “ve chai” (danh từ của anh Thái). Hễ nó đụng tới đâu là mình chỉ cho nó thấy cái đó chỉ là đồ lô mà thôi. Thông thường nhất, ngay cả ĐỨC PHẬT THÍCH CA, sau khi dẫn đo, quán tới, quán lui, thì NGÀI mới dùng tính cách VÔ THƯỜNG của mọi sự vật hay hiện tượng để chỉ cho cái Bản Ngã nó thấy những cái chuyện mà Bản Ngã tưởng là vàng, kim cương thì nó cũng chỉ là đồ lô mà thôi, do cái tính mau hư và không bền mà cái Bản Ngã nó không thèm chơi nữa. Nhưng hễ cái Bản Ngã nó không thèm chơi thì tự nó lâm vào cái tình trạng “hết đất dụng võ”, mà đã đến nước này thì nó tự nhiên tiêu. Đánh cái Bản Ngã bằng chiêu này thì hết có lý luận hết có bàn chuyện này bàn chuyện nọ. Bài pháp đầu tiên này của NGÀI thật tuyệt vời và hữu hiệu, nghe vừa xong là 5 anh em Kiều trần Như là sạch sẽ liền.

Tuy vậy những cách thức trên chưa đủ mạnh để chắc ăn rằng cái Bản Ngã đã tiêu từng chưa hay chỉ lại là một trạng thái ngủ ngầm???

Như vậy khỏi nói: cách hữu hiệu và ngon lành nhất vẫn là vào DIỆT THỌ TUỞNG ĐỊNH để thí nghiệm coi mình còn tí xú gì về cái Bản Ngã này không?

Khi mà ngay cả quyền lợi tối thiểu về sự sống đã bị công phu hay cái TRÍ TUỆ tước đoạt: hơi thở, nhịp đập trái tim, và cái lạnh của cái gân chết nó xuất hiện. Í Ệ ! Chỉ có người không còn Bản Ngã mới thật sự là không sợ mà thôi.

Nay đến chuyện BỐ THÍ và CÚNG DƯƠNG:

Nghe qua ai mà làm chẳng được ba cái chuyện vớ vẩn này. Đâu có cần phải là dân Phật Giáo mới làm được đâu?

Thế nhưng ở LỤC ĐỘ BA LA MẬT này khác rất xa các hội chữ thập đỏ, các cơ quan từ thiện... ở cái chỗ: Không có cái mắc áo.

Có nghĩa là không có cái Bản Ngã trong đó. Cái này chỉ có vài người là đang làm được, còn hầu hết chỉ là Bố Thí và Cúng Dương theo kiểu UNICEF mà thôi.

Mến

Hai Lúa

23- Dalat 21/3/2001

Thưa thầy

Hôm 22-2 ÂL vừa rồi em trai của Châu bị xe đụng chết. Con và Hồng cố gắng đưa đi mà không được. Xin Thầy giúp Châu.

Con

Thu Vân

HL: Hộ niệm người tử có hai vấn đề:

1- Người đã từng niệm Phật nhưng khi đối diện với cận tử nghiệp thì họ bị phân tâm và quên phải làm gì. Nếu gặp người hộ niệm với nhiệt tâm và hết sức tinh tấn và khi họ tác ý vào đối tượng, màn Tivi, hay vào tam tinh của thân xác đó... thì tỷ lệ nhớ lại của người đó rất là cao. Như vậy người hộ niệm có thể thành công với tỷ lệ khá cao.

2- Người chưa từng niệm Phật, có hai trường hợp:

- Nghiệp nhẹ: họ bị tâm lực của người hộ niệm dẫn đi và họ nương vào thần lực này mà đi.

- Nghiệp nặng: vì đây là cái quá mới với họ và cũng vì lối sống ích kỷ nên họ không đủ phước báu để nhận. Không biết đâu là tốt, đâu là xấu: họ không nghe và cứ giữ chặt ý nghĩ của mình (như sân, sợ...) trong trường hợp này người hộ niệm không thành công.

Một ví dụ:

Thiểm Sáu của Ủ tui, chết ở Canada và thành con chó.

Ngoài đời sống hàng ngày: Ai mà gặp Thiểm thì sẽ khen lấy khen để là Thiểm từ bi, ăn nói ngọt ngào, lễ độ và khiêm tốn... Nhưng bên trong thì rất là tham. Khi chết Thiểm bị ác nghiệp cuốn vào làm con chó. Ủ tui hộ niệm thất bại.

Bước kế tiếp chỉ còn bỏ ống cho Thiểm mà thôi: Ủ tui hồi hướng công đức tu hành cho Thiểm.

Mến

Phước Ủ

24- Friday, ngày 31 tháng 5, 2002

Thiền Tịnh Song Tu:

1. Đầu tiên là quán Vô Thường:

Hể rảnh lúc nào là làm lúc đó:

Quán một nắm mồ rồi tác ý rằng tất cả cái gì của mình rồi cũng vô đây (vô cái nắm mồ). Sau đó là quán cái gia đình mình cũng vô chỗ này, rồi đến hàng xóm xong rồi đến cả thành phố. Tạo một hình ảnh theo kiểu có một cái lực hút phát xuất từ nắm mồ. Lực hút này lôi kéo từ nhà cửa đến con người, tất cả đều vào chỗ này.

Phải thấy cho rõ cái hình ảnh này. Khi hình ảnh này đã thấy rõ thì tâm lực đã đủ mạnh. Tâm lực mạnh thì mình sống tách rời với thế giới hiện tượng.

2. Như vậy chuyển biên kế tiếp là: sẽ thấy một hoa sen màu vàng khi mình công phu.

Nếu ngay lúc này tâm lực lại yếu đi thì lợi dụng cái linh ảnh hoa sen năm cánh này mà mình niệm Phật luôn. Vô tình mình lọt vào câu chìa khoá: Hoa khai thấy Phật.

Chào Chị ☺.

Ăn gạo lức muối mè thử coi ra sao ☺

Nhịn đói trong bảy ngày cũng là một cách chữa bệnh hay.

Tui cũng bị viêm soạn mũi và cũng có những triệu chứng như vậy, tui thử châm cứu, hít nước muối, ăn gạo lức muối mè và nhịn đói thì đến nay đã hết bệnh.

Nói về Đạo Phật thì đó là nghiệp chia mũi vào chuyện thiên hạ, hay là nghiệp chuyên buôn bán đồ giả, hay là nghiệp sát (nhốt người ta xuống hầm cút) mà ra tình trạng như vậy.

Bệnh là nghiệp, trả hết nghiệp thì hết bệnh ☺

Mến,

Hai Lúa.

25- Utah, ngày 1 tháng 6 năm 2002

Chào cả nhà bên đó!

Mấy bữa nay em bị dị ứng với phấn hoa quá trời luôn. Coi lại quy trình nhân quả thì em mới phát hiện ra vài điểm quan trọng trong vấn đề tự tu, tu chứng của mình.

Tham sân si là những lực lượng ngủ ngầm trong tiềm thức của mình. Chính cái lực lượng này, khi bùng phát ra một cách bất chợt với một sức mạnh tưởng như không có vật gì có thể cản nổi, đã phản ảnh cái sự tu chưa xong của chính mình.

Một người tu xong rồi thì có những đặc điểm như sau:

Một nhân quả nếu có, chỉ có thể kéo dài tối đa là bảy ngày mà thôi. Có nghĩa là do nhân quả, một trở ngại từ ngoài đưa vào chỉ xảy ra và chấm dứt trong vòng bảy ngày, không hơn và không kém.

Người tu xong rồi sẽ có thể biết được nguyên nhân: Tại sao có chuyện 7 ngày này? Ý là: Nghiệp tác động làm sao mà chỉ cần 7 ngày là nó chấm dứt. Vì là chuyên gia về cách triệt hạ những tâm thức như: Tham, Sân, Si: nên khi ra trường (thực sự tu xong rồi) thì phải trình luận án về đề tài này.

Người tu xong rồi sẽ có thể trả lời không mấy khó khăn những câu hỏi sau:

Tâm Tham có tám loại? Biểu hiện ra làm sao?

Tâm Sân có hai loại? Biểu hiện ra làm sao?

Tâm Si có hai loại/? Biểu hiện ra làm sao?

Nếu có thần thông thì chỉ khi nào vào được Diệt Thọ Tướng Định thì mới có thể coi được từ kiếp 41 trở đi. Còn nếu chưa vào chỗ đó (Diệt Thọ Tướng Định) mà có thể coi được luôn thì đó là sản phẩm của người Ngũ Âm Ma; Chính cái tâm khi nó bị áp bức: nó phịa chuyện ra và kể lại cho mình. Mắc phải cái chuyện này thì sám hối và cố gắng vào Diệt Thọ Tướng Định.

Căn cứ vào sự thích thú lắng nghe một đề tài nào đó thì mình cũng có thể tự đánh giá trình độ tu chứng của mình.

Mến!

- Đây là biển khổ mà!
- Đi tu thì cũng không xong, phải làm sao?
- Vậy thì chỉ có kiên trì và nhẫn nại làm tới đâu hay tới đó, phương pháp thì đã trình bày ngắn gọn và có người thành công rồi. Bây giờ chỉ cần làm là đủ. Khi làm thì đừng có tính chuyện thành công mà chỉ cần tu sửa những lỗi lầm của chính mình và không thèm nhìn chuyện thiên hạ. Cứ cắm đầu cắm cổ mà lo tu sửa chuyện của mình, hay xắn tay áo lên và sửa cái tính tình của mình và cứ từng chút một mà làm thì có ngày cũng xong. Sở dĩ họ làm xong là vì họ tu lâu hơn mình mà thôi, và lại phước báu họ nhiều hơn mình.

- Cuộc đời là “biển khổ”?

- Thì cuộc đời chỉ có một việc là tạo cho những nhân vật trong đó... bị khổ mà thôi. Cho dù đó là tổng thống, chủ tịch, trưởng ban, giàu, nghèo, điên loạn, mạnh khỏe, trẻ, già, nam, nữ, thấp hèn, cao siêu.

Do vậy chỉ còn có một nước là tu hành mà thôi.

Vì tu hành là con đường *Đi vào bên trong* nên khi mình tu hành mà tính chuyện *đi ra ngoài* là không đúng (đi ra ngoài là chỉ tu hành mới có chút đỉnh mà đã tính chuyện so sánh này nọ, trông đợi này kia...)

Bước đầu tiên để *đi vào bên trong* là:

- Lấy một tờ giấy ra, chia làm hai phần, một phần ghi là *dở*, một phần ghi là *giỏi*

- Sau đó là ghi ra hết những cái *dở* của chính mình.

- Kế đó là ghi hết những cái *giỏi* của chính mình.

- Sau đó là lập kế hoạch thay đổi từ từ. Kèm vào đó là công phu tu hành.

Vậy thôi. Tiên, Thánh, Thần, Phật họ cũng chỉ làm có vậy mà nên chuyện.

000

28- Chào em!

Những nhận thức về cuộc đời thì em đã đi đúng đường rồi đó. Một tử tội với nhiều ác nghiệp như vậy mà nay đời đi tu thì chỉ có ta với mình mà thôi. Câu sám hối hay nhất là: Nam Mô Cầu Sám Hối Bồ Tát Ma Ha Tát. Câu này là câu của Tử Tội Phước Ủ thường đọc khi bị lòng bùng tương sĩ.

Xét lại toàn bộ lực lượng của phe ta thì em đã có:

- Một pháp môn “Tịnh Độ” do một người tập thành công chỉ cho mình.
- Một câu sám hối do một tử tội (cũng như em) ghi lại: nhờ vào câu đó mà nay người tử tội đã không thành phân mà là thành nhân. Trang bị như vậy là đã đủ, em cứ cắm đầu cắm cổ mà thực hành bất kể là trời mưa hay trời nắng. Cái chuyện mình bị này, bị nọ là ... bình thường không có gì thắc mắc.

Theo kinh nghiệm của anh thì: Một ác nghiệp có thể trả xong trong thời gian tối đa là 15 năm. Nếu mình chuyên làm điều lành tránh điều dữ thì: thời gian lại càng rút ngắn. Một ông Phật khi bị ác nghiệp thì thời gian tồn tại của nó chỉ có thể tối đa là 7 ngày mà thôi.

Chuyện tình yêu thì vẫn có lối thoát; hoặc là mình chấp nhận một gia đình nhỏ (chồng con), hoặc là mình sẽ có một gia đình lớn để chăm sóc (tất cả chúng hữu tình). Gia đình nhỏ không xong thì cứ lo cho gia đình lớn vậy.

Lao vào các công tác từ thiện (nếu có thể) là một cách trả nghiệp tốt nhất và tích cực nhất: tự tay cứu một mạng người thì có thể trả nghiệp cho 10 người mà mình đã vô tình hay cố ý hại họ.

Mến
Hai Lúa.

29- Utah, ngày 10/4/2004

Chào cả nhà bên ấy.

Lâu thật là lâu rồi, nay mới cong lưng viết một lá thư để gọi là hỏi thăm cả nhà bên ấy. Vì lý do rằng thì là, viết cho người này mà không đã động đến người kia thì bị gọi là thiếu tình thương, không nhớ tui... Nên tớ đi từ cái lộn đến cái sai lầm là... im lặng luôn cho xong chuyện. Thế nhưng khi nhắm mắt thì cả nhà bên ấy lại... xuất hiện. Sự xuất hiện này lại xảy ra với một thứ tự... lộn ngược: người không tu hành trước rồi kể đến mới đến những kẻ tu hành. Cái đề tài thường nói là: chấp và không chấp. Theo ý tớ thì Chấp là cái thấy một chiều. Cái thấy này chỉ có thể cho mình một mặt của một vấn đề mà thôi. Do cái thấy không đầy đủ này mà mình bị sai lầm và thiếu sót. Và kết quả là giận hờn, đau khổ liền theo đó. Một ví dụ; Khi nhìn 1 tài tử xi nê nổi tiếng thì do cái Chấp này mà mình tưởng rằng thì là (chàng hay nàng) đây là một mẫu người lý tưởng. Thế nhưng sự thật thì khác hẳn. Tinu (15 tuổi rồi) cũng ưa bàn tán về những nét đẹp của những mái tóc dài bên này, tớ bèn chỉ nó nhìn thật sự cái thể xác mà nó cho rằng là đẹp bằng cách là nhìn xuyên qua lớp da... Chàng ta làm liền và tuyên bố rằng: “Ba nếu con dòm như vậy thì con gớm dễ sợ, và không có một người nào mà được gọi là... đẹp cả”. Theo ý tớ đó là một cái nhìn đầy đủ và không có... chấp trước cái gì nữa cả. Như vậy, nếu mà mình không có cái nhìn thấu thị thì mình... nhìn bằng trí tưởng tượng. Bằng cái quán thân bất tịnh mình cũng có thể đến một kết quả tương tự.

Đề tài thứ hai thường bàn là tình trạng “Vô ngã” của mình nó tới đâu rồi. và tớ thấy rằng: hể mà đụng tới cái tình trạng này thì hiện tượng lũng bùng tướng sĩ sẽ liền xảy ra. Con đường cực kỳ khó khăn này thường đi đến tình trạng: buông xuôi, tới đâu thì tới... Có một ngã rẽ khác mà mình có thể đến cái tình trạng “Vô ngã” trên một cách dễ dàng, đầy đủ mà mình... không hề hay biết.

Đó là cách quán... “Đời vô thường”, phương pháp như sau: Đi lên mả thánh rồi nhìn một bia mộ xiêu vẹo và đổ nát.

Hình ảnh xiêu vẹo và đổ nát này chính là cái kết quả của một ai đó cũng đã có 1 cuộc đời... y như mình.

Sự quán tưởng này phải... ám ảnh mình luôn luôn: có nghĩa là, trong buổi thiền định sau đó thì mình cố gắng tạo cho được cái linh ảnh rõ ràng của bia mộ kia. Khi linh ảnh đã đủ rõ ràng thì tâm lực của mình đã đủ mạnh mẽ... ám ảnh mình. Linh ảnh này sẽ làm cho mình buông cả thiện lẫn ác, cả có lẫn không, cả nhiều lẫn ít. Khi buông ra thì tự nhiên là Vô ngã.

Câu chuyện khuyên tu hay nhất mà tớ đã đọc được là giai thoại sau đây: Một hôm trong buổi đàm đạo với một ông vua, Đức Phật đã bác bỏ phía ra câu chuyện sau đây:

- Thưa bệ hạ, giả sử ngay lúc này, có một tin hỏa tốc rằng: ở hướng Đông có một con địa chấn rất mạnh, mặt đất bỗng nhiên giao động và... tạo thành một ngọn đồi và đang tiến dần về kinh đô thì bệ hạ phải làm gì?

- Tôi sẽ báo động toàn dân trong vùng đó di tản, và tạo những trại tiếp cư...

- Thưa bệ hạ, cũng ngay lúc bệ hạ nghe được hung tin trên, thì những hướng khác như hướng Nam, hướng Tây, hướng Bắc cũng có hiện tượng như vậy: Những ngọn đồi này đang tiến dần đến kinh đô và đi tới đâu thì nuốt chửng tới đó: làng mạc tiêu tan, sinh mạng... tất cả đều biến mất khi những ngọn đồi này đi qua thì bệ hạ sẽ làm gì?

- Tôi sẽ tha những tử tội ra và tha thứ những kẻ thù của tôi...

- Thưa bệ hạ 4 ngọn đồi thật ra là Sinh, Lão, Bệnh, Tử và Sinh, Trụ, Hoại, Diệt.

Kể đó, đây là những câu thần chú mà tớ thường tụng khi gặp vấn đề nan giải.

Chú rằng: Nếu ngày mai tui biết tui chết thì tui... người ấy để làm gì?

Khoảng trống phải điền vào là những chữ sau đây: giận, thương, đì, ghét, thù, chê, khen,.....

Niệm xong thì phản ứng tự nhiên là: buông ra được liền. Mà buông ra thì liền Vô ngã.

Xin chào cả nhà bên ấy,

Phước

Độc Thoại

Thật là khó khi diễn tả một tình trạng tâm thức qua tờ giấy này. Càng khó hơn nữa khi tụi mình xa nhau gần ½ trái đất. Thế nhưng, trong thực tế, định luật cộng hưởng là một “phép lạ” thần sầu quý khốc nhất. Ở đây: không gian, thời gian, sắc tộc, giới tính, phong tục đều không còn là những trở ngại nữa. Thật vậy, Thầy của tụi mình có để lại cho trần gian những quan niệm về sự thờ lạy, những quan niệm về tôn kính đối với Ngài như sau: Người nào thực hành giáo pháp qua bát chánh đạo..., là những người kính trọng tui nhất... Bọn lu bu tụi mình đã ở lại lớp trên 2500 năm rồi! bọn mình đã thất lạc hàng đồng bà con, không biết giờ này bà con của riêng mình trôi dạt nơi đâu, và đang bị ác nghiệp vùi dập như thế nào? Là những người thật sự là hiếm hoi khi được nghe qua tai, được thực hành rập khuôn theo vết chân Ngài, tụi mình ai ai cũng có những sở trường và sở đoản, những... giới hạn về tâm hiểu biết, những giới hạn về sự trình bày rành mạch một kinh nghiệm bản thân... Do vậy mà không thể nào tránh được những khen chê chân thành của bạn bè, anh em... Vốn là những “thừa sai” mà còn “ở lại lớp” trên 2500 năm, thì bọn mình gần như không đủ khả năng để làm một lần ‘hay’ trả nợ cho hết” và giải thoát ngay trong 1 kiếp này như chính Ngài đã nói.

Vượt đèo, leo núi, thành lập kỷ lục này, hoàn thành kế hoạch kia... tất cả đều là “con số không so với người đang đi trên con đường “tự thắng”. Bọn mình là những tên lu bu, chỉ mượn tạm cuộc đời để sống ghép mình vào những Giới, những Định và Huệ mà Ngài đã để lại qua kinh sách. Những viên xá lợi cũ kỹ này đã được đánh bóng lại và lần đầu tiên được thông dịch lại qua ngôn ngữ Việt Nam. Những kỹ thuật, xảo thuật, đã được áp dụng và được hệ thống hóa với ngôn ngữ bình dân... Những gạch đầu dòng của “Bản tin” chỉ là những nét phác họa thô sơ trên công việc “phóng đường” từ miền vô minh đến tình trạng “giải thoát rốt ráo”. Do vậy mà trong lần độc thoại này, tui ghi lại đây một vài “gạch đầu dòng” nữa để gọi là thấp sáng một cái gì đó mà bọn mình còn lù mù...

1. Chấp và không chấp:

Khi mình chấp có nghĩa là mình chỉ thấy hạn hẹp mà thôi. Còn không chấp có nghĩa là mình sẽ thấy nó cả nhân lẫn quả, trong kiếp này, kiếp trước và vô lượng kiếp trước... Như vậy, dù ít hay dù nhiều: bọn mình vẫn còn chấp như thường. Sự chấp này có thể là những hiểu lầm chân thành của anh chị em khi thông qua ngôn ngữ hay hành động của người đi trước hay đã tu lâu rồi. Hành động hay ngôn ngữ còn bị “nghiệp sát” ngăn che, nên những xác quyết chân thành theo quan niệm của mình cũng có khi là “không đúng luôn”... Tuy vậy, vì đây là biểu hiện của chính mình (người mới tu) nên cũng được thông dịch lại là: “Những biểu hiện của “Cái tôi” hay bản ngã của chính mình! Công việc của mình là chỉ ghi nhận những biểu hiện này để biết rằng mình chưa có “Vô ngã”. Cũng có nghĩa là: “Mình còn rất nhiều việc phải làm! Và cũng có nghĩa, hành động kế tiếp là: “cắm đầu cắm cổ mà tu”.

2. Vô Sư Trí:

Tình trạng này chỉ có thể có, khi: đời và Đạo hoạt động đồng bộ với nhau. Có nghĩa là mình đã có thể áp dụng được, khi giao tiếp với cuộc đời, những điều mà mình đã học được ở Đạo. “Cái biết” này thật sự là một ấn chứng của chính mình. Bàn về “Cái biết” và ‘Cái không biết’ thì tụi mình hiểu rằng nó chỉ cách nhau có 1 sợi lông hay đúng hơn:”bề dày của 1 sợi lông”. Có nghĩa rằng, khi để một sợi lông trên mặt bàn và lấy ngón tay áp nhẹ lên nó (sợi lông) thì mình có cảm giác như là mình đã đụng đến cái mặt bàn! Nhưng thực tế là mình chỉ cách cái bàn có 1 sợi lông!!!

Vô sư trí chỉ thật sự có khi chính mình đã áp dụng Giới, Định, Huệ khi sống ở đời. Nếu đem cái suy tính ra mà suy diễn: thì đây là một chuyện “không có thể có, và không có thể thực hành được”. Nhưng thực tế, có một vài người: họ làm được. Nó cũng để hiểu như là mình dùng số Π (3,141...) để tính chu vi của vòng tròn vậy; vì Π không phải là một số nguyên nên vòng tròn... không bao giờ

khép kín khi tính toán bằng những con số!!! Nhưng thực tế: vòng tròn thì khép kín 1 cái rụp khi mình xoay cái compas!!!

Vô sư trí chỉ có thể xuất hiện sau 1 thời gian dài qua cách sống ‘xuất sắc ở Đạo’ và ‘xuất sắc ở Đời’.

3. Ấn chứng:

Là cái rắc rối nhất của cuộc đời! Mình có thể tự ấn chứng qua cái “Vô sư trí”. Nghe là đã “ón ọc ròi”! – Nếu không chắc ăn (có nghĩa là mình chưa có sống xuất sắc ở đời và xuất sắc ở Đạo) thì mình nên đến ! người hay hơn mình. Thái độ mình đi đến họ không phải là để... ấn chứng qua câu hỏi! Mà chỉ đem nguyên cả cái sở trường và sở đoản của mình đến trước mặt họ. nếu mình đã rơi đúng vào đó thì tự nhiên, qua câu chuyện, thì họ sẽ tự động cho mình biết cái tình trạng của mình: Đó là chân ấn chứng. có nghĩa là: nếu họ không nói gì khi mình ‘không hỏi họ’ thì là mình chưa tới đó! Vậy thôi.

Ấn chứng là đối diện với sự thật, mà đã gọi là “sự thật” thì lúc nào cũng bị “mất lòng”. Có nghĩa là trong vấn đề “ấn chứng” một đôi lúc, mình lại đụng cái Nghiệp của chính mình. Nghiệp nó có một khả năng không ngờ đó là: ngăn che, không cho thấy nhau. Do vậy có đôi lúc, người đối diện, tuy rất là giỏi nhưng đứng trước cái nghiệp chướng: họ cũng mù như thường. Có nghĩa rằng; Họ không ngờ rằng người đối diện đã đạt được trình độ đó. Sự kiện này rất có thể xảy ra, khi trong tiền kiếp, người đến xin ấn chứng phạm phải một sai lầm rất là thông thường đó là: “Hiện tượng đóng cửa, khen nhau”. Có nghĩa là: cùng phe với nhau, hay cùng 1 quan niệm với nhau nên người này phong chức cho người kia dựa vào tính cách “thâm niên” hay “trình độ hiểu biết qua lý thuyết” chớ không hề quan tâm đến những kinh nghiệm thực chứng... Cái ‘mất lòng’ ở chỗ này là đúng ngay lúc mình cần thì cái nghiệp ở trên nó lộ ra và chính nó ngăn chừa và không cho thấy nhau với mục đích là “trả cái nghiệp của mình”. Ngay lúc cần thiết này, thì bị nghiệp nó che, và đồng thời chính mình bị rơi vào tình trạng “trả nghiệp” nên hiện tượng “mất lòng” xảy ra là: người ấn chứng im lặng và người đến ấn chứng cũng im ru luôn! Cách giải quyết là mình nên tới lui với người đó. Để họ có thể “rà lại mình” qua sự trao đổi tâm linh với nhau.

4. Tác dụng hỗ trợ qua các pháp tu hành:

Có 3 cách chính để tu hành: Tịnh độ; người này nghiệp sát rất nhiều nên tự lực mà đi thì sẽ gặp khó khăn vô cùng nên họ nhờ tha lực là chính (Trong đó có 1 ít tự lực mà thôi). Khi họ đến nơi rồi thì không phải là họ sẽ giống như những người khác đâu! Có một số rất ít là có thể trở về và độ người khác qua các pháp môn khác như là Thiền hay Mật. Còn số đông còn lại đều rơi vào 1 tình trạng chung là: vì nghiệp sát quá nhiều, nên khả năng của họ là chỉ tự độ và độ được một số ít người nữa mà thôi. Họ buộc phải ở ngay trên pháp môn của mình để độ người khác bằng chính phương tiện duy nhất này mà thôi!! Họ mà đi ra ngoài cách này hay trật đường rầy là họ liền đụng ngay cái “nghiệp sát” và chính những nghiệp sát này gây nhiều loạn và đôi khi làm cho họ mất luôn cả niềm tin vào khả năng độ tha của họ!!! Nếu họ muốn độ nhiều người thì chỉ có 1 cách duy nhất là ở ngay trên cái đường rầy này mà độ, y như xe lửa chỉ có thể chuyên chở và lôi rất là nhiều và rất là mạnh chỉ, nếu và chỉ nếu: chiếc xe lửa này chạy trên 2 đường rầy! Còn xe lửa mà đòi chạy như xe hơi là “thúi quắc”, là “kẹt cứng”... Tịnh độ coi vậy mà là một phương tiện rất là “Đại thừa”. nó có những cái không có thể nghĩ bàn. Cái bất khả tư nghi của nó là thâm nhập được qua cả 2 cách còn lại đó là Thiền và Mật. nó dễ vô cùng khi truyền đạt và khó vô cùng khi giải thích. Như đầu máy xe lửa: Tuy rằng nhìn vào thì giản dị nhưng thật ra, xe lửa chạy trên đường dành riêng cho nó mà thôi. Do vậy mà tải trọng của nó rất là lớn. Câu hỏi kế tiếp tất nhiên phải là: Tại sao, qua bên đó rồi mà khi quay về, hành giả vẫn bị giới hạn về vấn đề “Độ tha” thì hành giả đụng luôn ‘Cái nghiệp của chính mình’. “Lộ diện” ở đây là khi hành giả, dù gì đi nữa phải dựa vào “Cái Ngã” để độ tha. Phân tích tình thế “độ tha” này thì tự mình thấy rằng: “Cái Ngã” dù có vi tế như thế nào: hành giả cũng phải bị cái tiền nghiệp nó ngăn che. Do vậy mà: Đề bà Đạt Da, do lăn đá, mà sau này “nếu tu thành công”, ông ta chỉ có thể là “Độc giác” mà thôi.

Như vậy, theo tình hình thực tế phù phàng như trên 1 khi bị “nghiệp sát” ngăn che: Hầu như tất cả hiện tượng “Độ tha” đều bế tắc! Trong trường hợp nặng nề này: Chỉ còn có “Tha lực” là ngon lành nhất mà thôi. Trường hợp này có thể xảy ra ở 2 pháp môn chánh còn lại.

5. Sử dụng Thiên nhãn thế nào cho hữu ích cho mình và cho người:

Nên sử dụng nó vào trình độ tu hành mà thôi. Vì khi dùng nó để tính toán này nọ, để hiểu biết những diễn tiến trong tương lai: Tội mình đặng phải “cái nghiệp”. Ví dụ như mình luận đoán này nọ về vấn đề “làm ăn” thay vì “tu hành” thì vô tình mình “mở khóa” cho “thằng ăn trộm”. Chuyện gì sẽ xảy ra? Mình bị đã đành mà họ còn bị... nặng hơn. Cứ suy nghĩ về cái cảnh vào thời Đức Phật khi tăng đoàn bị nạn đói. Ngay lúc này Ngài Mục Kiền Liên xin phép Phật để dùng thần thông để mở đường đi cho nhanh và đi tìm thức ăn: Phật đã không cho Ngài làm! Thật ra đây là một vấn đề tế nhị vô cùng. “Đã nên” thì Tại sao và nếu là “không nên” thì cũng đi tới tận cùng để tìm ra nguyên nhân “Tại sao?”. Đừng có coi phơn phớt mà sau này lại ân hận. Đã sử dụng nó rồi thì tâm niệm rằng; Thần thông không liên quan gì tới nhân quả. Thần Thông là biết ta, biết người, trong và ngoài. Và lạm dụng là tiêu dên - là một phương tiện thiện xảo để giúp Bạn bè tu hành – và nên nhớ rằng nghiệp lực vẫn có thể ngăn che như thường.

6. Đối chọi với Sân hận, Tham lam và Si mê khi chưa tu xong:

Trong các cách tu hành, nguyên tắc chính là suy nghĩ đến chuyện “chưa tu xong của mình” mà lấy làm ... hổ thẹn với chính mình, qua lý luận sau đây: Đã 2500 năm rồi mà mình chưa làm nên trò trống gì cả. Người thân trong gia đình của mình rồi đây, sẽ lần lượt qua đời. Không lẽ mình không làm hay giúp họ được cái gì hay sao? Và sau đó cái câu của Ngài Xá Lợi Phất: Tui còn rất nhiều chuyện phải làm!... Rồi mình nên chú ý đến cách tu hành là chính... nói là nói như vậy! Nhưng cây muôn dùng mà gió lại không thổi thêm yên thì sao đây? Trong trường hợp này, cũng nên thông cảm cho họ rằng: chẳng qua đều là Nghiệp hết. Những suy nghĩ và sự hiểu biết đúng đắn như vậy, nhiều lúc cũng không làm cho mình bớt căng thẳng thần kinh. Muốn giảm sự căng thẳng trên thì mình nên quay về với cái hơi thở - Trong lúc Đức Phật còn sống, chính Ngài đã phải trở về cái cách chú ý đến hơi thở này nguyên cả 3 tháng vào hạ! Có lẽ là Ngài đã bị căng thẳng thần kinh khi thấy những tu sĩ tời bấy giờ không thêm để ý đến lời khuyên của Ngài chăng? Dù gì đi nữa thì cái cách chú ý vào sự ra vào của hơi thở là một dụng cụ hay nhất, nếu không nói là tốt nhất để chặn đứng, và hủy diệt mọi suy nghĩ vẩn vơ. Những suy nghĩ vẩn vơ này chính là sự biểu hiện của hiện tượng “căng thẳng thần kinh”. Khi mình niệm trong tâm ”Hít vô, tui biết là tui đang hít vô”, trong khi mình cũng niệm trong tâm cái câu: ‘thở ra, tui biết là tui đang thở ra’. Hành động ngó ngẩn và coi ra ngu đần trên lại là một liều thuốc vô cùng thần diệu trong vấn đề “giải quyết sự căng thẳng thần kinh” sau một ngày lăn lộn kiếm ăn ngoài đời! Thật vậy, khi tâm và thân rơi vào điều kiện: “Hễ mà mỗi khi tui suy nghĩ xong và thân thể của tui đã hoàn toàn có thể thi hành và thực hiện 100% cái suy nghĩ đó thì những kích thích tố được tiết ra ở trong máu đều không cần thiết nữa! và do nồng độ của các kích thích tố này giảm đi mà sự căng thẳng thần kinh cũng theo đó mà biến mất!

7. Thư giãn và ngủ luôn:

Cả một ngày lăn lộn đi kiếm ăn rồi về nhà lại tréo căng thì cái chuyện ngủ gục là một chuyện quá bình thường trong đời sống tu hành của một cư sĩ. Tuy vậy, vì tinh tấn được Đức Phật nhắc đi nhắc lại tới 7, 8 lần gì đó trong 37 phẩm trợ đạo, nên để tránh tình trạng trên Bọn mình cũng nên dùng kỹ thuật này để mà tinh tấn vượt qua cái khó khăn này; nếu mà chỉ vì miếng ăn mà mình phải chạy như “chó đập lửa” rồi về nhà phờ rầu ra, thở bằng miệng và khi tập thì không còn sức nữa, thì chuyện nên đi ngủ một giấc thì là một chuyện bình thường.

Kỹ thuật sau đây chỉ áp dụng cho tình trạng dừ dừ mà thôi.

- a. Nhắm mắt lại và tập trung vào 1 điểm đằng trước mặt – hay nhìn đằng trước mặt và niệm A Di Đà Phật.
- b. Sau khi an trú được rồi thì có cảm giác hơi tỉnh lại và cơn buồn ngủ đã lui lại một chút thì
- c. Lúc này mới thư giãn để vào buổi tập. Cách tập này có thể qua được một cách dễ dàng một cơn buồn ngủ.

8. Cái mắc kẹt lớn nhất của bọn ít phước báu như bọn mình:

Trong các chi Thiên thì từ Sơ thiên cho đến Tứ thiên rồi Vô Sắc thiên thì tui mình nên để ý đến cái chuyện phát huy cái tình trạng Hỷ và Lạc – và sau khi niệm Phật thì tui mình cũng nên để ý tới cái tình trạng tinh tấn của mình là “buổi công phu này nó... khá hơn và khác hơn hồi hôm qua” mà vui với chính mình. Tình trạng Hỷ Lạc này phải được tác ý, khuếch đại nó ra, và cho nó từ trạng thái “Tắm ướt” sang “Trần đầy” và sau cùng là “sung mãn”. Tại sao mình phải nhấn mạnh vào tình trạng này? Là vì; Tâm lý của mình nó được thỏa mãn, nó được no đầy ‘Hạnh phúc’, nó được thấm nhuần trong nỗi Hỷ Lạc thanh tao của buổi công phu. Tình trạng này nên được kéo dài cho cả nguyên một ngày, có nghĩa là 24 giờ đồng hồ. Tại sao? Là vì mình phải đối chọi với Tham, Sân và Si, Buồn lo... Việc đem “Đạo” (tình trạng Hỷ và Lạc) vào Đời này, làm cho mình đủ sức mạnh để vượt qua những khó khăn hàng ngày. Một khi đã vui quá rồi, thì mình sẽ ít phiền muộn và đau khổ và sau cùng là ít tham dục hơn khi gặp trở ngại trong những lúc chạm trán với những khó khăn ở ngoài đời.

Ba từ này cũng chỉ là những gạch đầu dòng – Và cũng là những kinh nghiệm của tui trong những lúc phải băng mình qua sa mạc cuộc đời.

Mong rằng, bọn mình đủ đồ nghề để đục đẽo cái tâm thức méo mó này thành ra một cái gì đó để trang nghiêm quốc độ.

QUÁN LINH ẢNH A DI ĐÀ PHẬT

- Quán chữ HRIH: nội lực mạnh mẽ. (Khi mắc sai lầm thì cảm thấy quê (xấu hổ)).
- Tập trung vào Đảnh: mở trí tuệ - giải quyết vấn đề một cách thông suốt.
- Tập trung vào Chữ Vạn; đặc Tứ Quả Thánh từ Tu Đà Hường đến A La Hán.
- Tập trung vào tay trái (tay duỗi thẳng): bố thí vô úy.
- Tập trung vào tay phải: phát triển Thiên và Mật.
- Tập trung vào hoa sen năm cánh (ngũ uẩn giai không): lý luận nhiều.

AN VỊ BÀN THỜ

An vị bàn thờ cho một người không tu: (là đúng nhất)

Quán một hình Quan Thế Âm, hay một khả năng nhập định của mình trên một hình ảnh bất kỳ ở bàn thờ (hay một đề mục của mình như lửa, nước...)

An vị cho một người tu;

I. LIÊN HOA BỘ (Quan Thế Âm)

Quán 1 cảnh khổ.....

31- Anh Phước,

Đây không phải là cuốn sách viết lại những gì anh căn dặn - mà nó chỉ mang tính cách như một vật lưu niệm - em viết để anh mang đi khi xa rời quê hương.

Rồi mai này, nơi đất khách quê người anh sẽ không còn tìm được những người bạn thân - em biết.

Rồi anh sẽ buồn và thương nhớ những người bạn nơi này - những người bạn đã mang đến cho anh cả nỗi khổ nhọc lẫn niềm vui sướng - trong đó có một cô bé tóc dài, thường bị thiên hạ gọi là "ngu ơi là ngu", có một trái tim "cà xịch cà đụi" vì thương nhiều quá - nhưng cũng biết liều mạng như anh. Rồi mai này - cách xa nữa vòng Trái Đất - anh sẽ sống chuỗi ngày cô độc - em biết. Nhưng anh hãy vững tin rằng bạn bè luôn ở bên anh - vẫn cần đến anh và hy vọng sẽ gặp lại anh.

Giờ đây, đã đến khúc rẽ của cuộc đời. Ngôn từ hoa mỹ cũng trở nên vô nghĩa - khi đời đã đót nên chia phôi. Chỉ còn biết khuyến khích nhau và cầu nguyện cho nhau cùng vững bước trên dặm trường gian khó.

Để góp thêm vào hành trang lên đường của anh, em sẽ kể một câu chuyện cổ tích - mà đối với người "biết hết" như anh thì nó dường như vô nghĩa - nhưng em vẫn cứ viết. Bởi vì, suy cho cùng thì cả anh, cả em, tất cả chúng ta và cả câu chuyện này đều là huyền.

Vậy thì ...

Cũng như mọi câu chuyện cổ tích khác, chuyện này cũng bắt đầu bằng hai chữ "*ngày xưa*".

Ngày xưa, thật là xa xưa có một người con trai và một người con gái. Họ quen nhau từ đời này sang đời khác. Đã bao lâu trôi lăn trong vòng sanh tử. Đã bao phen vật đổi sao dời. Khi thì ở miền núi, lúc ở đồng bằng - Khi là người giàu, lúc là người nghèo - Khi là người thiện, lúc là người ác... nhưng hình ảnh sâu đậm nhất trong lòng cô gái là một người con trai to lớn, khỏe mạnh và cao thượng.

Trong một lần gặp nhau, anh đã chia tay cô với lời hứa "sẽ quay về dẫn em cùng đi khi anh tìm được đường giải thoát".

Năm tháng trôi qua ...

Trái bao số kiếp thăng trầm, họ đã tìm gặp lại nhau vào một ngày cuối hạ.

Giờ đây, người con gái chẳng thay đổi mấy - vẫn yếu đuối, nhu mì và có vẻ hơi lạnh lùng. Giờ đây người con trai vẫn khỏe mạnh, vui vẻ, nhưng giỏi hơn, hiểu biết nhiều hơn xưa và càng cao thượng hơn.

Bằng từ tâm vô lượng, anh đã tự mình tìm ra chân lý và dẫn dắt những người khác đi trên đường giải thoát.

Lần này để thực hiện lời hứa của mình - anh đã dẫn cô cùng đi trên đường Phật Pháp.

Chẳng biết sau câu chuyện này còn có điều gì uẩn khúc - mà cứ mỗi lần gặp nhau họ đều thương nhau bằng một tình thương thấm thiết và trong sạch vô cùng - nhưng chỉ gặp nhau một thời gian ngắn ngủi là phải chia tay.

Lần này cũng vậy, giữa họ đã có một tình cảm đậm đà mà vô cùng thuần khiết. Vừa tình anh em, vừa nghĩa thầy trò, vừa là bằng hữu, tưởng rằng họ sẽ được gần nhau lâu hơn - nhưng không - chỉ mới gặp một thời gian rất ngắn, họ đã nghĩ đến ngày ly biệt.

Chẳng biết sau câu chuyện này còn có điều gì uẩn khúc - mà trong những lần gặp nhau, cô gái đó đều sống cô độc. Lần này cũng vậy. Ngay từ lâu cô đã nghĩ rằng chỉ lấy một người chồng toàn diện - hay nói đúng hơn là một người có trình độ tâm linh hơn hẳn cô - nhưng biết tìm đâu ra một người như vậy - nên đến tận bây giờ cô vẫn sống một mình, đơn độc giữa cuộc đời.

Chẳng biết sau câu chuyện này còn có điều gì uẩn khúc - mà trong những lần gặp nhau, cô gái đó đều chết ngay sau khi chia tay với người con trai đó. Thậm chí có lần anh vừa bước ra khỏi cửa là cô đã lìa đời.

Khác chẳng có một điều, lần này cô đã hứa sẽ sống - chờ anh quay về. Chính bản thân cô cũng không hiểu là cô có thực hiện được lời hứa đó hay không - Bởi đối với cô, sự ra đi của anh là một mất mát quá lớn, mà không biết trái tim có chỗ hở của cô có chịu nổi hay không. Nhưng dù sao, cô vẫn cố bám vào một ý nghĩ rằng cô phải sống - cô không thể chết khi chưa làm được việc gì có ích cho đời.

Câu chuyện tạm dừng ở đây, thời gian sẽ kể tiếp những gì còn lại.

Chúng ta hãy hy vọng rằng họ sẽ còn gặp nhau mãi trong không gian vô tận, họ sẽ cùng nhau đi mãi trên đường thăng thang của Phật Pháp.

(Cô Ba Hột Nút)

Đà Lạt,

những ngày đầu xuân 1991